

ஸ்ரீ:  
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய  
**நான்முகன் திருவந்தாதி.**

---

பெருமாள்கோயில்  
பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி  
அருளிய  
“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்  
உரையுடன்,

---

சென்னை M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,  
மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,  
அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

---

சுக்கிலவஸு

1929.

(Registered Copy Right.)

ஸ்ரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்  
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

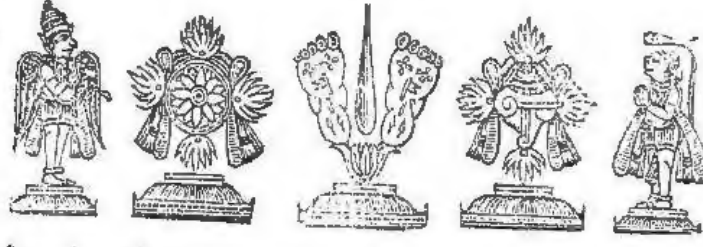
|  | ரூ. | அ.   |
|--|-----|------|
| திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை  | ... | 3 0  |
| திருப்பாவையின் விரிவுரை  | ... | 1 4  |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 0  |
| காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை   | ... | 1 8  |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 12 |
| பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை   | ... | 1 4  |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 8  |
| திருச்சந்த விருத்தத்தின் ரெடி  | ... | 1 10 |
| திருமாரை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், }<br>கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை | ... | 1 0  |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 4  |
| பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1, 2 பத்துக்கள்  | ... | 3 0  |
| ரெடி 3, 4, 5 பத்துக்கள்  | ... | 3 8  |
| முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை   | ... | 1 8  |
| இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை   | ... | 1 4  |
| மூன்றாந்திருவந்தாதி விரிவுரை   | ... | 1 4  |
| திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை  | ... | 2 4  |
| திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி   | ... | 2 0  |
| இராமானுச நூற்றந்தாதி   | ... | 0 12 |
| கூரத்தாழ்வான் வைபவம்   | ... | 0 4  |
| ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)   | ... | 1 0  |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 4  |
| முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை   | ... | 0 6  |
| ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை  | ... | 0 12 |
| ரெடி காலிகோ பைண்ட்   | ... | 1 0  |
| ஸுதர்சனசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை  | ... | 1 0  |
| சேஷாவதாரச் சிறப்பு   | ... | 0 3  |
| நமஸ்காரதத்துவம்  | ... | 0 2  |
| ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதனம்  | ... | 0 3  |
| ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்  | ... | 0 4  |
| வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்   | ... | 0 2  |
| விதவாவபந வித்வம்ஸநம்   | ... | 0 4  |
| உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்த விபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாவை  | ... | 0 6  |
| பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்  | ... | 0 4  |
| வேதாத்யயநஸர்வஸ்வம்   | ... | 0 12 |

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

|  |     |      |
|--|-----|------|
| வாதாஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் | ... | 1 8  |
| அதிமாநுஷஸ்தவம்                                 | ... | 0 12 |
| திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை                       | ... | 0 4  |
| ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்                            | ... | 0 3  |
| ரஹஸ்ய மூலம்                                    | ... | 0 6  |

ஸ்ரீ

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

## பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸௌந்தரபாவாசுரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணாழிமணாணந்தவழி.

பகீந்திரவணம்வெந்நாஜிஜாஜாதரங்குநிழி ||

[ஸ்ரீநாராயண தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.  
யதித்தரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

வக்ஷீநாமஸாராஜாம் + வநெந்நாஜிஜாஜாதரங்குநிழி ||

யொநிதிரவணம்வெந்நாஜிஜாஜாதரங்குநிழி ||

[வக்ஷீநாமஸாராஜாம் + வந்தே குருபரம்பரம்.

யோ நித்யமச்யுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

ஜாதாவிதா யுவதயம் + ப்ரணஜாஜிஜாதரங்குநிழி ||

[மாதா பிதா யுவதயம் + ப்ரணமாமி முர்த்தா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்ஸாராம் + ஸ்ரீகிருஷ்ணாழிமணாணந்தவழி ||

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.]



❀ திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

## நான்முகன் திருவந்தாதி.

இது மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் நான்கா மவரான திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதும் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்நாதமுரிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் நான்காவது பிரபந்தமுமாகும். இப் பிரபந்தம் “நான்முகனை” என்று தொடங்கப் பெற்றதனால் முதற் குறிப்பென்னு மிலக்கணவகையால் நான்முகன் திருவந்தாதியென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்: ‘அமலனாதி பிரான்’ ‘கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு’ என்பனபோல. கீழ்க்கழிந்த முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் மூன்றுக்கும் பின்னர் இத் திருவந்தாதி திருவவதரித்தமைபற்றி இதனை ‘நாலாந் திருவந்தாதி’ என்றும் ‘நான்காந் திருவந்தாதி’ என்றும் வழங்கலாமென்பர் சிலர்; நான்முகன் திருவந்தாதிபென வழங்குதலே ஸம்பந்தாய மென்றுணர்க.

❀ இவ்வாழ்வாரது சரித்திர வரலாறுகள் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்த திருச் சந்த விருத்தந்தின் உரைத் தொடக்கத்தில் காணத்தக்கன.

பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களுன்னும் முதலாழ்வார்கள்  
மூவரும் எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தினுற்  
பெற்ற பத்திப்பெருங்காதலினால் அவன் படிக்களை முற்றுங்கண்டு  
அதுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹரூபமான நடை விளங்கு தமிழ்  
மாலைகளாலே ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதெய்வமென்று நிஷ்கர்ஷித்  
தருளினர் மூன்று திருவந்தாதிகளிலும். அவர்கட்கு அடுத்த  
ஆழ்வாராகிய இத்திருமழிசைப்பிரானும் எம்பெருமானுடைய  
அதுக்ரஹவிசேஷத்தாலே மயர்வற மதிநலம்பெற்று அவனுடைய  
திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றின திருக்கல்யாண  
குணங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் அதனை இடை  
விடாது அதுபவிக்கும் பாக்கியம் வாய்ந்த பிராட்டிமார்களையும்,  
அவர்களுமவனுமான சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரிக்கும் ஸூரிகளையும்  
கைங்கரியத்திற்கு ஏகாந்தமான பரமபதத்தையும் லீலாவிபூதி  
யோகத்தையும் உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவித்துக்  
கொண்டு மார்க்கண்டேயாதிகளைப்போலே நெடுங்காலம் இந்த ஸம்  
ஸார மண்டலத்திலே காலஞ்சென்றது மறியாதே எழுந்தருளி  
யிருந்து நாட்டில் சேதநர் பலரும் ரஜஸ்தமோ குணங்கட்கு வசப்  
பட்டும் வசநாபாஸங்களைக் கொண்டும் தேவதாந்தரங்களை வழிபடு  
தெய்வமாகக்கொண்டு வைதிக மார்க்கத்தினின்று நழுவித் குத்  
ருஷ்டி மார்க்கத்தைப்பேணி மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே  
வளரச்செய்துகொண்டு அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, பிறர்படு  
மார்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத பரம க்ருபையினால் தேவதாந்தர  
பரத்துவத்தை நிராகரித்து ஸ்ரீமந்நாராயண பாரம்பதத்தை ஸ்தா  
பித்து அனைவரும் பகவத்ப்ரவணராம்படி திருத்தியருளுகிறார்,  
இப்பிரபந்தத்தால்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

## நான்முகன் திருவந்தாதி தனியன் உரை

[சீராமப்பிள்ளை யருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரசை வேண்பா.)

நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்  
கேரார் சிவன்பிறந்தா னென்னுஞ்சொல்—சீரார்  
மொழிசெப்பி வாழலாம் நெஞ்சமே!, மொய்பூ  
மழிசைப் பரனடியே வாழ்த்து.

பதவுரை.

நெஞ்சமே மனமே!,

நாராயணன் { “நாராயணன்  
நான்முகனை { பிரமனை  
படைத்தான் { ஸ்ருஷ்டித்தான்,

நான்முகனுக்கு அந்தப் பிரமனுக்கு

வர் ஆர் சிவன் { சீர்மையிடுக்க சிவன்  
பிறந்தான் { (புத்திரனாகப்)  
பிறந்தான்”

என்னும் { என்று தெரிவிக்  
சொல் { கின்ற பாகுத்தை  
முதலிலே  
உடைத்தான்

சீர் ஆர் { (நான்முகன் திரு  
மொழி { வந்தாதி யென  
கிற) திவ்ய  
ப்ரபந்தத்தை

செப்பி

அநுஸந்தித்து

வாழலாம்

நாம் உஜ்ஜீவிக்கலாம்

மொய்பூ

{ செறிந்த பூக்கள்  
நிரம்பிய திரு  
மழிசையில் திரு  
வவதாரித்தருளின

பான்

{ பக்திஸார  
முனிவனுடைய

அடியே

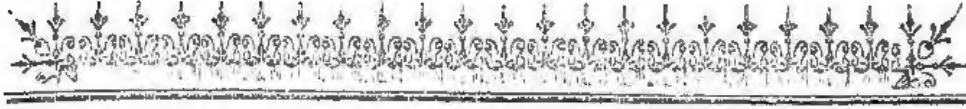
திருவடிகளையே

வாழ்த்து

{ வாழ்த்திக்  
கொண்டிரு.

\* \* \*—நாம் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமாகில் நான்முகன் திருவந்  
தாதியை அநுஸந்தித்தே ஆக வேண்டும்; அதாவது—அதனைக்  
கண்ட பாடம் செய்தல் வேண்டும்; அது செய்யவேண்டில் அப்  
பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமழிசைப்பிரானது  
திருவருள் இன்றியமையாதாதலால் அவ்வருள் பெறுதற்காக  
அவ்வாழ்வாருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் போற்றவேண்டும்  
என்கிறது இதில்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.



ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

## திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நான்முகன் திருவந்தாதி.

[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்  
இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் \* நான்முகனும்  
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்\*-யான்முகமாய்  
அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தே னுழ்பொருளை \*  
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. (க)

பதவுரை.

|             |                    |              |  |
|-------------|--------------------|--------------|--|
| நாராயணன்    | பரமபுருஷனுனவன்     | யான்         | அடியேன்  |
| நான்முகனை   | பிரமனை             | முகம் ஆய்    | முகக்கியமாக  |
| படைத்தான்   | ஸ்ருஷ்டித்தான் ;   | அந்தாதி மேல் | { இத்திருவந்தாதி<br>மூலமாக   |
| நான்முகனும் | அந்தப் பிரமனும்    | இட்டு        |  |
| தான்        | தானே               | அறிவித்      | { உங்கட்கு அறிவிக்<br>கத்தொடங்கு<br>கின்றேன் ;                     |
| முகம் ஆய்   | முகக்கியனாயிருந்து | தேன்         |  |
| சங்கரனை     | சிவனை              | நீர்         | நீங்கள்  |
| படைத்தான்   | ஸ்ருஷ்டித்தான் ;   | தேர்ந்து     | ஆராய்ந்து  |
| ஆழ்பொருளை   | (ஆகவே, முழுமுதற்   | சிந்தாமல்    | { (இவ்வர்த்தத்தைக்)<br>சூறையற<br>கெஞ்சில் தேக்கிக்<br>கொள்ளுங்கள். |
|             | கடவுள் ஸ்ரீமந்     |              |  |
|             | நாராயணனே           |              |  |
|             | (யென்கிற) ஆழ்ந்த   |              |  |
|             | அர்த்தத்தை         | கொன்மின்     |  |
|             |                    |              |  |

\* \* \*—இவ்வாழ்வாருடைய காலத்தில் தேவதாந்தர பரத்  
துவம் கொள்ளும் மதாந்தரஸ்தர்கள் மலிந்திருந்ததனால் அவர்  
களைத் திருத்தி வழிப்படுத்த வேண்டுவது அவசியமாயமைந்தது ;

ஆகவே, தொடங்கும்போதே ஸ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை அழுத் தமாகப் பேசுகின்றார்; இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டுமிடத்தும் “இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம், இனிபறிந்தேனெம் பெருமானுன்னை” என்று தலைக்கட்டுவராதலாலும், இடையிலும் பலபல பாசரங்களினால் தேவதார்தரங்களின் அபூர்த்தியையும் பரமபுருஷனுடைய பூர்த்தியையுமே பேசுவராதலாலும் இப்பிரபந்தம் பெரும்பாலும் பரத்வஸ்தாபநத்தில் நோக்குடைத்தா யிருக்கும்.

நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான் = காரியப் பொருள் கள் யாவும் பெயருமுருவமும் பகுத்தறிய வொண்ணாதபடி தன் பக்கவிலே லயமடைந்து தானொருவனுமே காரணபூதனாய்க்கொண்டு உளனாய்நின்ற நாராயணன் “வஹுஸ்யா” என்கிற தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, நான்முகக் கடவுளைக்கொண்டு வ்யஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டி,  
1. “உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான் முகனை” என்கிறபடியே தனது திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்தருளினன் என்கை.

பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தது வேதங்களைக்கொண்டே யாதலாலும், அந்த வேதங்கள் நால்வகைப்பட்டிருத்தலாலும், அந்நால்வகை வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்காகவே பிரமன் நான்கு முகங்களை யுடையவனாகப் படைக்கப்பட்டனனாதலாலும், இங்குப் “பிரமனை” என்னுது ‘நான்முகனை’ என்றார்.

நான்முகனும் நான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் = ஸ்ரீமந்நாராயணனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த நான்முகன் தானே தலைவனாய் நின்று ஸம்ஹாரக் கடவுளாகிய சங்கரனைப் படைத்தான். புத்திரன் விரயமற்று வழிகெட நடந்தால் அவனைத் தந்தை விலங்கிட்டு வைப்பது வழக்கம்; அதுபோல, எம்பெருமானை ஆராதித்து உய்வு பெறுதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் வழிகெடநடந்து அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளுமாகில் விலங்கிட்டு வைப்பதுபோன்ற காரணகளைபாவிநாசம் செய்து தீரவேண்டிவதொன்றாதலால் அதற்காகச் சங்கரனைப் படைத்தனனென்க.



சங்கரன் என்றசொல் (८५० கருகாதி ५०௬௦) என்னும் ஸம்ஸ்கிருத வ்யுத்பத்தியால்) நன்மை செய்பவன் எனப் பொருள் படும்; மேன்மேலும் கேடுகளை விளைத்துக்கொள்ள வொண்ணாத படி காரணகளைபரங்களை ஒடித்துவைப்பதாகிற ஸம்ஹாரம் நன்மையேயாதலால் இதுதோன்ற இங்கு 'உருத்திரனை' என்னுது 'சங்கரனை' என்றார்.

ஆகவிப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனை உத்பாதகன் [உண்டாக்குபவன்] என்றும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் உத்பாத்யர்களே [உண்டாக்கப்படுபவர்கள்] என்றும் உண்மைப் பொருளுணர்ந்தால் ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்த்துப் பிறிதொன்றையும் பரதெய்வமாகக் கொண்டாட வழியில்லை; ஆயினும் இவ்வுலகத்தவர் இவ்வுண்மைப் பொருளுணரப் பெருமையாலே நகித்துப் போகிறார்கள்; இதனை நாம் கல்வெட்டும் செப்புவெட்டும் போலே பிரபந்தப்படுத்திப் பகர்வோமாயின் பலரும் தெளியலாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, 'இவ்வாழ்பொருளைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்த முகத்தால் உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தின் பொல்லாங்கையும் நான் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்ந்து, இவை நெஞ்சில்நின்றும் நழுவி மங்கிப் போகாதபடியாக உள்ளத்தே தேக்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று துடைதட்டி யுணர்த்துகிறார் பின்னடிகளில்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே "அறிவித்தேனாழ்பொருளை" என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினது—தம்மைக்கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப் பாசுரங்கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க. இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி என்பர்.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—“ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்க ப்ரதாநானாற்போலே தந்நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதாநானேன் காணென்கிறார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் சீர்மை வாசா

மகோசரம்: இதன் கருத்தாவது—நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்துவைத்தான்; அந்த நான்முகனும் மற்றுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணிப் போனான்; ஆக அவ்விருவரும் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை வளரச்செய்து வைத்தார்களேயன்றி அடியறுக்கப் பார்க்க தாரல்லர்; நான் அங்கனன்றியே உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேரூம்படியாக ஆழ்பொருள்களை யறிவிக்க முற்படுகின்றேன் காண்மின் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்வதாக. ... .. (க)

தேருங்கால் தேவன் ஒருவனே யென்றுரைப்பர் \*

ஆரு மறியா ரவன்பெருமை \*—ஒரும

பொருள்முடிவு மித்தனையே எத்தவஞ் செய்தார்க்கும் \*

அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

(உ)

|                    |  |                          |  |
|--------------------|--|--------------------------|--|
| தேருங்கால்         | ‘ஆராயுமிடத்தி.                                     | ஒரும                     | { (வேதவேதாங்கங் களில்) ஆராயப் படும் பொருளின் நிர்ணயமும் இவ்வளவேயாம்; |
| தேவன் ஒருவனே என்று | { பரதெய்வமாக வுள்ளவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே’ என்று | பொருள் முடிவும் இத்தனையே |  |
| உரைப்பர்           | { (வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகள்) சொல்லுவர்;            | எத்தவம் செய்தார்க்கும்   | { எப்படிப்பட்ட ஸாதகாநுஷ்டா கங்களைப் பண்ணி னவர்கட்கும்                |
| அவன் பெருமை        | { அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பெருமையை                | முடிவது                  | { முடிவில் பலனை யளிப்பது   |
| ஆரும் அறியார்      | { ஒருவரும் அறியமாட்டார்;                           | ஆழியான் பால் அருள்       | { எம்பெருமா னிடத்து உண்டாகும் கிருபையேயாம்.                          |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் நான்முகனையும் சங்கரனையும் பிரஸ்தாவித்தார்; மற்றும் பல தெய்வங்களும் உலகில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன: இங்கனே பலபல தெய்வங்களிருந்தாலும், முழுமுதற்கடவுள் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே யாவன்; மற்ற தெய்வங்களெல்லாம் “சுமாராந்யாந்யா ஷெவதாஃ” என்ற சுருதியின்படி அப்பரம புருஷனுக்கு அங்க பூதங்களே யன்றி வேறில்லை—என்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுகின்ற ரீதியில்.

“தக்ஷம் ஜிஜ்ஞாஸுஜாநாநாம் ஹெதுவிஸுவத்தொஸு

வெஃ. தகவெக்கொ லஹாபொழி ஹரிந டாராயணஸ்யுதம்—  
தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதேதாமுகை:—தத்வ  
மேகோ மஹாபோகி ஹரிர் நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:” என்ற பிர  
மாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் “தேருங்கால் தேவனெருவனே  
யென்றுரைப்பர்” என்கிறார். “ஹிரண்யமஹ்ஸுலேவ தத் தாமெழு  
ஹிதவஸ்ய ஜாத: வசிரொக சூவீக” என்ற வேதவாக்கியத்  
தைக்கொண்டு ‘பிரமணே முழுமுதற்கடவுள்’ என்று சிலரும்,  
“நவஸநுவாஸஸூவ வஸவ கௌவம்” என்ற வேதவாக்கியத்தைக்  
கொண்டு சிவனே பரதேவதையென்று சிலரும்—ஆகவிப்படி பலர்  
பல தெய்வங்களைப் பேணினாலும் அவையெல்லாம் பூர்வபகூ  
கோடியிலே நின்று பூமந்நாராயண னெருவனே வித்தாரந்த  
கோடியிலே நிற்பன் என்றவாறு.

அவன் பெருமை ஆருமறியார்=பரத்வம், ஸௌலப்யம், ஸௌ  
சீலம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களி  
னால் அப்பெருமானுக்குள்ள பெருமையை அளவிட்டு அறிய  
வல்லார் ஆருமில்லை. ஸர்வஜ்ஞனான அந்த எம்பெருமான் தானும்  
அறியவில்லான் என்றபடி. 1. “தாம் தம் பெருமையறியார்”  
என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் உணர்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை யடைவதற்கு, கருமம்  
ஞானம் பக்தி முதலிய உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்ட  
டிருந்தாலும் அப்பெருமானுடைய திருவருளினிற் எந்த ஸாதநா  
தஷ்டானமும் கார்யகர மல்லாமையாலே அவனது நிர்ஹேதுக  
க்ருபையைக் கொண்டே அவன் பெறத்தகுந்தவன் என்கிற ஸகல  
சாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். பக  
வானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை  
அதுஷ்டித்தாலும் அது ஸாஷ்லத்தாகப் பலன் பெறுவிக்க மாட்  
டாது; அப்பகவானுடைய திருவருளே பலனளிக்கவல்லது என்ற  
வாறு. எந்த சாஸ்த்ரத்தை அவிழ்த்துப் பார்த்தாலும் ஸாரார்த்  
தம் இதுவே விளங்குமென்கிறார் ஓரும் பொருள்முடிவு மித்தனையே  
என்பதனால். கூரத்தாழ்வா னருளிய வாதராஜஸ்தவத்தில்—

“ஸுபெகத-ஹெணஃ ஸ்ஹுஸரிதெஃ ஸுவெநாஃ ஹஜ்ஜி  
யெ க்ஷாஃ க்ஷயி ஹதிதொயவா | கரீஸ! தெஷாஜிவி தாவகீ  
உபா தயாக்ஷுதெவதா ரெ வஹு உதீழ்.” என்ற ச்லோ-  
கத்தினாலும் இவ்வந்தம் வெளியிடப்பட்ட தென்க.

ஆக இப்பாட்டால்-ஸ்ரீமந்தாராயணனே பெருமையிற்கிறந்த  
பரதேவதை; அவனுடைப நிரீஹதுக க்ருபையினுலேயே அவன்  
ப்ராப்யன் என்கிற இரண்டு அர்த்தவிசேஷங்கள் வெளியிடப்  
பட்டன வாயின. .... (உ)

பாலிற் சீடந்ததுவும் பண்டரங்கம் மேயதுவும் \*

ஆலில் துயின்றதுவு மாரறிவார்? \*—ஞாலத்

தொருபொருளை வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை \* அப்பி

லருபொருளை யானறிந்த வாறு

|               |                                 |                             |   |  |   |
|---------------|---------------------------------|-----------------------------|---|--|---|
| (எம்பெருமான்) |                                 | ஞாலத்தி ஒரு பொருளை          |   | { இப்பூமியில்<br>உந்தவதரித்த<br>விலக்ஷண<br>புருஷனாயும்   |   |
| பாலில்        | திருப்பாற்கடலில்                | வானவர்தம்<br>மெய்<br>பொருளை | { | நித்யஸூரிகளுக்குப்<br>பிரத்யக்ஷமாக<br>அநுபவிக்கத்<br>தகுந்த வஸ்து<br>வாயும்  | { |
| கிடந்ததுவும்  | { சயனித்தருளு<br>மழகையும்       |                             |   |  |   |
| அரங்கம்       | { திருவரங்கம் பெரிய<br>கோயிலில் |                             |   |  |   |
| மேயதுவும்     | { பொருந்தி<br>வாழ்வதையும்       |                             |   |  |   |
| பண்டு         | முன்பொருகால்                    | அப்பில் அரு<br>பொருளை       | { | (ஸகலத்துக்கும்<br>காரணமாக<br>முதலில் ஸ்ருஷ்<br>டிக்கப்பட்ட)<br>ஐலத்தவத்தினுள்<br>கண்ணனரும்<br>அரும்பொருளாய்<br>யிருக்கின்ற<br>எம்பெருமனை | { |
| ஆலில்         | ஆலந்தளிரில்                     |                             |   |  |   |
| துயின்றதுவும் | { பள்ளிகொண்ட<br>விதத்தையும்     |                             |   |  |   |
| ஆர் அறிவார்   | யா அறியவல்லார்?                 |                             |   |  |   |
|               |                                 | யான் அறிந்த<br>ஆறு          | { | அடிபெண் அறிந்த<br>விதம் என்னே!   |   |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “ஆநுமறியாவன் பெருமை” என்  
றதை விவரிக்கிறார்களில். அப்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி  
கொண்ட விதத்தையும் திருவரங்கத்தில் வந்து சேர்ந்த விதத்தை

யும் ஆலந்தனிரில் பள்ளிகொண்ட விதத்தையும் ஆர் அறிவார்? என்கிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; \* தன் தானுந் தோளும் முடிகளும் சமனிவாத பல பரப்பித் திருட்பாற்கடலில் சயனித் தருளுமழகிலே நான் சுடுபட்டிருக்கும் வண்ணமாக சுடுபட்டிருப்பார் ஆருமில்லை; “பாலாழி கீகிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்றற்போலே அக்கிடை யில் வியாமோஹித் திருப்பவன் நானொருவனே; திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபய காவேரீ மத்யத்தில் “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே” என்னும்படியே பரம போக்யமாகவும் அத்யந்த ஸுலபமாகவும் ஸந்நிதிபண்ணி ஸேவை ஸாதித்தருளுந் திறத்தில் சுடுபட்டு “இஃது என்ன போக்யதை!, இஃது என்ன ஸௌ லப்யம்” என்று அக்குணங்களை வாய்வெருவு கின்றவன் நானொருவனே; உலகங்களைப் பிரளயவெள்ளம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றாலந்தனிரின் மேல் திருக்கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டிப் பேசுவார் ஆரேனுமுண்டோ? அந்த சக்தி விசேஷத்தை மெச்சுகிறவன் நானொருவனே—என்பதாம்.

ஞாலத்து ஒருபொருளை = கார்யரூபமான ஸகலப்ரபஞ்சங்களுக்கும் “வனகடுவாழிதீயம்வஹ” என்கிறபடியே துணையற்ற காரணவஸ்துவாயிருப்பவன் என்று முரைக்கலாம்.

வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை—தனது திருமேனியை நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பூர்ணரூபவம் பண்ணக் கொடுத்தருள்பவனென்றவாறு. அப்பிலருபொருளை = வடமொழியில் ‘அப்’ என்பது ஜல வாசகம். ‘ஊஷு’ எனனும் வடசொல் தமிழில் ‘அப்பு’ என்றாயிற்றென்றலுமுண்டு. 1. “ஊவனவஸஸஜ-ஃ” என்றும் 2. “நன்மைப்புனல்பண்ணி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முதன் முதலில் ஜலதத்துவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலேகண்வளர்ந்து ஒப்பற்ற காரணப்பொருளாயிருப்பவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அவனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் நான் அறிந்த விதம் ஆச்சரியம்! என்று தலைக்கட்டினவாறு. அன்றியே, யானறிந்தவாறு—யானறிந்த வண்ணமாக, ஆர் அறிவார்—, என்று கீழோடே கூட்டி ஏகவாக்கியமாக யோஜிக்கவுமாம். .... (ஈ)

ஆறு சடைக்கரந்தான் அண்டர்கோன் தன்னோடும் \*  
கூறுடைய நென்பதுவும் கொள்கைத்தே \*—வேறொருவ  
ரில்லாமை நின்றானை எம்மானை \* எப்பொருட்கும்  
சொல்லானைச் சொன்னேன் தொகுத்து.

| ஆறு                          | தங்காந்தியை  |                                |   |
|------------------------------|--|--------------------------------|---|
| சடை                          | { தனது ஐடா<br>மண்டலத்திலே                                | வேறு ஒருவர்                    | { வேறொரு தெய்வ<br>மும் தனக்கு<br>ஒப்பாக இல்லாமை<br>வீறுபெற்றிருப்.<br>வனும்                               |
| கரந்தான்                     | { மறையச்செய்து<br>தாங்கிக்கொண்<br>டிருக்கின்ற<br>ருத்ரன் | இல்லாமை<br>நின்றானை            |   |
| அண்டர்<br>கோன்<br>தன்னோடும்  | { தேவாதிதேவனுன<br>ஸர்வேச்வரனோடு                          | எப்பொருட்<br>கும் சொல்<br>லானை | { எந்தப்பொருளைச்<br>சொல்லுகிற<br>சப்தமும் தனக்கு<br>வாசகமாம்படி<br>(ஸர்வ சப்தவாச்<br>வாய்) உள்ளவனு<br>மான |
| கூறு<br>உடையன்<br>என்பதுவும் | { ஸாம்யமுடையவன்<br>என்று (பாமா)<br>சொல்லுஞ்<br>சொல்      | எம்மானை                        | எம்பெருமானை   |
| கொள்கை<br>த்தே               | { அங்கீகரிக்கத் தகுந்<br>ததோ? (அல்ல;)                    | தொகுத்து<br>சொன்னேன்           | { சுருங்கப் பேசினே<br>னித்தனை.  |

\* \* \*—‘ருத்ரனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் போலவே பா  
தேவதை’ என்று சிலர் மயங்கிக்கிடக்கிறார்களே, இப்படியும் ஒரு  
ப்ரமம் இருக்குமோ? தேவாதி தேவனுன எம்பெருமான் எங்கே?  
அவனுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை கிரஸாவணித்துத் தூய்மை  
பெற்ற சிவன் எங்கே? இவ்விருவரையும் ஸமமாகச் சில அவிவேக  
கள் சொன்னால் இதனை அறிவுடையார் அங்கீகரிக்கக் கூடுமோ  
வேன்கிறார் முன்னடிகளில்.

கங்கை சிவனுடைய சடையில் மறைந்திருப்பதுபற்றி அவ  
னுக்கு ஆறுசடைக் கரந்தான் என்று பெயரிடப்பட்டது. கரத்தல்—  
மறைத்தல். சிவனுக்குப்பல பெயர்களிருக்க இங்கு இந்தப் பெயரை  
யிட்டுச் சொன்னது—கருத்துடன் கூடியது; எந்த ஸ்ரீமந்நாராயண  
னுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ருத்ரன் கிரஸாவணித்துப் புனித  
ராயினனோ, அந்த ருத்ரனை ஸமமாகச் சொல்வது பொருந்தாதென்

பதைக் காட்டினபடி. “கவ்ய வாஷோடிகெந ஸஸிவஃ ஸஸி  
‘ரொய்யுதெந?’ என்ற ஸ்தோத்ராத்ந ஸ்ரீஸூக்தியும் நோக்கத்  
தக்கது.

அண்டர்கோன் = ‘அண்டர்’ என்று தேவர்க்கும் இடையர்க்  
கும் பெயர்; தேவாதிதேவன் என்றாவது கோபால க்ருஷ்ணன்  
என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். கூறு உடையன் = ஈசுவரத்  
வத்தில் பங்கு உடையவன் என்றபடி. கொள்கைத்தே?—கொள்ளுந்  
தன்மையுடையதோ? அங்கீகரிக்கத் தகாதது என்கை.

இப்படி அத்விதீய ஸர்வேச்வரான அப்பரமபுருஷனை வாய்  
கொண்டு பேசுவது ஒருவர்க்கும் இயலாதாயினும் ‘அவனொருவனே  
பரதெய்வம்’ என்கிற இவ்வர்த்தத்தை நான் சுருங்கச் சொன்னே  
னென்கிறார் பின்னடிகளில். 1. “சுஹம் க்ருஷ்ண ஜகத் ப்ரஹ்ம  
ப்ரஹ்மஸ்யா। 3-தஃ வாதாந் நானுக் கிஞ்சிதவி யநஜய =  
அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத் ப்ரபவஃ ப்ரளயஸ்ததா—மத்தஃ  
பாதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய.” [அர்ஜுநா! எனக்கு  
மேற்பட்டதத்துவம் எதுவுமில்லை] என்ற பகவத்வசனத்தையுட்  
கொண்டு ‘வேறொருவரில்லாமை நின்றுணை’ என்றார். எப்  
பொருட்கும் சொல்லாணை = வேதாந்திகள் ‘அபர்யவஸாநவ்ருத்தி’  
என்று சொல்லுவதொன்றுண்டு; அதாவது—உலகத்தில் பிரயோ  
கிக்கப்படும் ஸகல சப்தங்களும் ஸர்வாந்தர்யாயித்வேந ஸர்வசரீரி  
யாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவரையில் வாசகங்களாகும் என்பது;  
அந்த சக்தியாலே எப்பொருளுக்கு வாசகமான சொல்லும் எம்  
பெருமானைத் தொட்டுத் திருமாதலால் ‘எப்பொருட்கும் சொல்  
லாணை’ என்கிறார். ... .. (ச)

தோகுத்த வரத்தனாய்த் தோலாதான் மார்வம் \*  
வகிர்த்த வளையுகிர்த்தோள் மாலே! \*—உகத்தில்  
ஒருநான்று நீயுயர்த்தி உள்லாங்கி நீயே \*  
அருநான்கு மானு யறி.

(ரு)

|                        |   |            |  |
|------------------------|---|------------|--|
| தொகுத்த<br>வரத்தன் ஆய் | { (தவஞ்செய்து)<br>ஸம்பாதிக்கப்<br>பட்ட வரங்களை<br>புடையனாய்   | உள் வாங்கி | { (உலகங்களை<br>யெல்லாம்)<br>உபஸம்ஹரித்து<br>உள்ளேயிட்டு<br>வைத்து            |
| தோலாதான்               | { ஒருவரிடத்திலும்<br>தோல்வியடை<br>யாதவனாயிருந்த<br>இரணியனுடைய | ஒரு நானு   | { (மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி<br>காலமாகிற) ஒரு<br>ஸமயத்தில்                           |
| மார்வம்                | மார்பை  |            |  |
| வகிர்த்த               | { இருபினவாகப்<br>பிளந்தொழித்த                                 | உயர்த்தி   | { (அவ்வுலகங்களை<br>யெல்லாம்)<br>வெளியிட்டு<br>வளரச்செய்து                    |
| வளை உகிர்              | { வளைந்த நகங்களைக்<br>கொண்ட                                   | நீயே       | இப்படிப்பட்ட நீயே  |
| தோள்                   | { திருக்கைகளை<br>புடைய  | நான்கும்   | { (தேவ மறுஷ்டிய<br>திரயக் ஸ்தாவர<br>ரூபங்களான)<br>நால்வகைப்<br>பொருள்களிலும் |
| மாலே                   | ஸர்வேச்வரனே!  |            |  |
| நீ                     | நீ,   | அரு ஆனாய்  | அந்தராத்மாவானாய்   |
| உகத்தில்               | பிரளயகாலத்தில்  | அறி        | இதனை அறிவாயாக.   |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “வேறொருவரில்லாமை நின்றானை” என்றும் “எப்பொருட்கும் சொல்லானை” என்றும் சொன்னதை விவரிக்கிறது இப்பாட்டு. அனைத்துலகும் அனைத்துயிரும் அமைத்தளித்துத் துடைப்பது நீ நினைத்த வினையாட்டு; கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனி நாயகம் நீ; ஆகவே உனக்குச்சொல்லும் ஏற்றமெல்லாம் பொருந்தும் பிரானே! என்றாராயிற்று.

தொகுத்தவரத்தனாய்த் தோலாதான்=தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் அஸ்தா சாஸ்தாங்களொன்றினாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் தனக்கு மாணமுண்டாகாதபடி இரணியன் பல வரங்கள்பெற்று ஆங்காங்கு வெற்றியே பெற்றுவந்தானென்க. ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடி அவன் பெற்ற வரம் பழுது படாமைக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட்படா



மல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பதும்,—அஸ்தர் சஸ்தரங்களொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள் ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண் போகாமே நகங்களினால் கிண்டு கொன்றனென்பதும், பசலிலும் இரவிலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்ப்படாதபடி அப்பகலிரவு களின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் மெய்யாம்படி தன் மடிமீது வைத்துக் கொன்றனென்பதும், வீட்டின் அகத் திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்றவரத்திற்கு விரோத மின்றி வாசற்படிமீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனென்பதும் இவைபோல்வன டல விசேஷங்கள் இங்கு அருமையாக நோக்கத் தக்க விஷயங்களாம். “சுரசுரர் முனிவர் நரர் கையில் பாரில் சுடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகா விரண்யன்றனைப் பிரகலாதன் தார்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நா ஹரியாய்ப் பொழுதுபுகுநோர்தன்னில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படி மீதேறி, இரணியனைத் தொடையிசைவைத் துகிரினாலே இருபிள வாக்கினை யரியே எம்பிரானே!” என்றார் பின்னோரும்

உகத்தில்—யுகார்த காலத்தில் என்றபடி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயே கடவனாயிருக்கின்றாய் என்பது பின்னடி களிற் சொல்லப்படுகின்றது. ‘உயர்த்தி’ என்பதனால் ஸ்ருஷ்டி கர்த்ருதவமும், ‘உள்வாங்கி’ என்பதனால் ஸம்ஹார கர்த்ருதவ மும், ‘நான்கும் அரு ஆனாய்’ என்பதனால் ஸ்திதி கர்த்ருதவமும் கூறப்பட்டனவாயின. ‘அருபி’ என்னும் வடசொல் ‘அரு’ என்று கிடக்கிறது. 1. இராமமழுட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்” என்கிறபடியே, ‘தேவ மதுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவர ரூபங்களான நால் வகைப் பொருள்களிலும் பதிந்திருந்து அவற்றின் ஸத்தைக்கு நிர் வாஹகனாயிருக்கின்றாய் என்றவாறு. .... (ரு)

அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர் \*

சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில் \*—வேறியாய

மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார் \*

நனவரே யாதலா லின்று.

(சு)

1. முழுஷூப்படி—திருமந்தர்ப்ரகாணம்,

|              |   |           |  |
|--------------|---|-----------|--|
| சமணர்        | ஹஜர்கள்   |           |  |
| அறியார்      | { உண்மையை அறிய<br>மாட்டார்கள் ;                   | மாயவனை    | { ஆச்சரியமான<br>குண<br>சேஷத்தங்களை<br>புடைக்கலும்  |
| பவுத்தர்     | பௌத்தர்கள்  |           |  |
| அயர்த்தார்   | பிரயித்தர்கள் ;                                   | மாவ் ஆவனை | { (அடியார் திறத்திலு<br>வியாபிமொஹ<br>முள்ளவனும்    |
| சிவப்பட்டார் | சைவமதத்தினர்                                      |           |  |
| சிறியார்     | { மிகவும் நீசராகி<br>யொழிந்தனர் ;                 | மாதவனை    | { திருமகன் கொழு<br>நனுமான<br>காந்தெருவான           |
| பெய்யில்     | { (ஆவாந்தெய<br>தனையெனச்)<br>சொல்கப்<br>புணந்தால், | எந்திரார் | { (ஆவர்கள்) திசை<br>மாட்டாறவர்களா<br>யிராநினுர்கள் |
| கெறி ஆய      | { பரிமளமே கடி<br>வெடுத்ததுபோன்<br>முன்னவனும்      | ஆதவரில்   | ஆசையினாலே  |
|              |   | இன்று     | இப்போது  |
|              |   | நனவரோ     | { (ஆவர்கள்) நீசர்களை<br>யாவர்.                     |

\* \* \* — இப்படிப்பட்ட பாம்பொருளை எல்லாரும் பணிந்து உய்வுபெறலாமாயிருக்க, பலபல பாவிசன் விவேகமற்று விமுகராயொழிகின்றனரெயென்று திருவுள்ளம் கொந்து பேசும் பாசரப் இது. “தற்குச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொல்கற்ற சோம்பரும்” என்கிறபடியே உள்ள மதாந்தரஸ்தர்கள் பாழே போனார்களே ! என்று வயிறொழுகிறார்.

சமணர் அறியார்—“வ்யாடிவலி, வ்யாநாவலி” இக்யாதியான ஸத்தபங்கியை அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஸமஸ்த ஜகத்தும் ஸத்துமாய் அஸத்துமாய் ஏகமுமாய் அநேகமுமாய்க்கொண்டு அநேகாந்தமாயிருக்குமென்று ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் தோற்றினதைச் சொல்லுகிற ஹஜர் அவ்விவகிகளா யொழிந்தனர்.

பவுத்தர் அயர்த்தார்—ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞேபம் என்கிற பதார்த்தங்களெல்லாம் கூணிகமென்றும் ஸ்திரானயிருப்பானொரு ஆத்மா இல்லையென்றும், கூணிகஜ்ஞாநஸந்ததியே ஆத்மாவென்றும் பேய்க்கத்துக் கத்துகிற பௌத்தர்கள் பிரமாணகதியை மறந்தொழிந்தனர்.

சிவப்பட்டார் சிறியார்—படைக்கப்படும் பொருள்களில் ஒருவ

னம் அநீச்வரனான ருத்ராணைப் பாதெய்வமாக உபபாதிக்கிற சைவ மத நிஷ்டர்கள் நீசராகி யொழிந்தனர்.

இப்படி கனிகத்தனியே பிரிக்துச் சொல்லுவானேன்? இவர்க ளெல்லாரும் திருமலை ஏத்தமாட்டாத பாரிகளாதலால் ஆனைவ ருமே நீசர் என்று கொள்ளவேண்டு மென்கிறார் பின்னடிகளில்.

1. “ஆன்னிடையேழன்றடர்ந்தாற்ரு ஆளானால்லாதார், மாண்ட வரல்லரென்று என் மனத்தேவைத்தேனை” என்பதே மாளுனி களின் வித்தார்த்த மாதலால் பூநீமந்தாராயணவிடத்தில் விமுகார யொழிந்தவர்களெல்லாரும் மண்ணின்பாரமே என்றாராயிற்று.

வேறியாய=வேறியாவது பரிமளம்; எம்பெருமானை உப நிஷத்தில் “ஸவ-மூர்தி—ஸர்வகந்தம்” என்று சொல்லியிருப்பத னால் பரிமளமே வடிவெடுத்தவ னென்கிறது. .... (க)

இன்றாக நானையேயாக \* இனிச்சிறிது

நின்றாக நின்னருளென் பாலதே—\* நன்றாக

நானுன்னே யன்றியிலேன் கண்டாய் \* நாரணனை!

நீயென்னை யன்றி யிலே.

(எ)

நாரணனை நாராயணனை!

இன்று ஆக இன்றைக்காகவுமாம்;

நானையே ஆக நானேக்காகவுமாம்;

இனி சிறிது { இன்னம் சிறிது  
நின்று ஆக { காலம் கழித்தாக  
வுமாம் (என்  
றைக்காளுமாம்)

நின் அருள் உன்னுடையகிருபை

என் பாலதே { என்னையே  
விஷயமாக  
வுடையதாகும்;

நன்று ஆக நிச்சயமாக

நான் உன்னை { நான் உன்னை  
அன்றி { யொழியப்  
இலேன் { புகலில்லாதவன்  
உண்டாய் { காண்;

நீ நீபும்

என்னை { என்னையொழிய  
அன்றி இலே { வேருரு ரக  
யனை உடைய  
யகல்காண்.

\* \* \*—“ஆழ்வீர்! மதாந்தரஸ்தர்களை யெல்லாம் ஈனவரே யென்று இழித்துச் சொன்னீர்; உமக்குண்டான ஏற்றம் யாது?” என்று எம்பெருமான் கேட்க; என்னுடைய ஏற்றம் உனக்குத் தெரியாதோ பிரானே!; ‘உன்னையொழிய எனக்குச் சொல்லாது,

1. பெரியதிருமொழி 11-7-9.

எண்ணெயொழிய உனக்குச் செல்லாது' என்னும்படியான உறவையுணர்ந்து ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய திருவருளுக்குப் பரிபூர்ண பாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற வென்னுடைய ஏற்றம் அறியாயோ? என். கிருர் போலும்.

பெருமானே! உன்னுடைய திருவருள் என்மேல் ஏறிப் பாய வேண்டியதேயன்றி வேறொருவரையும் விஷயமாக வுடையதன்று; உன்னுடைய அருளுக்கு நானே இலக்கு; என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு உன்னருளே இலக்கு. இன்றைக்கோ நானேக்கோ, அன்றி இன்னமும் சிலகாலம் கடந்தபின்போ என்றைக்கானாலும் உன்னருள் என்மேல் ஏறிப்பாய்ந்தே தீரக்கடவது என்கிற அத்ய வஸாயம் எனக்குத் திடமாகவுள்ளது.

இங்ஙனே நான் சொல்லுவதற்கு யாதுகாரணமென்கிறாயோ? சொல்லுகேன் கேளாய், நான் உன்னையன்றியிலேன் நீ யென்னை யன்றி யிலே= 'நம்முடைய அருளை யாரிடத்து உபயோகிக்கலாம்!' என்று நீ தயநீயரைத் தேடியிராநின்றாய்; 'நமக்கு எம்பெருமான் அருள் புரிவனோ?' என்று நான் உன் தையையைத் தேடியிராநின்றேன்; உண்ணெயொழிய எனக்குப் புகலில்லை, எண்ணெயொழிய உனக்குப் புகலில்லை. ஆகவே, நின்னருள் என்பாலதே. "தடிஹம் க்ஷுப்தெ நநாயவாநு ஶ்ஷுப்தெ க்ஷம் ஶ்யநீயவாநுதவ வியிநிதி-த ரெகடிநயம் ஶமவநு வாகுய ஶாஸ ஜஹவஃ." என்ற ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகம் இவ்விடத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்திக்க வரியது. "நிகரின்றி நின்றஎன்னீசதைக்கு நின்னருளின்கணன்றிப் புக லொன்றுமில்லை அருட்குமலத்தே புகல்" என்ற அமுதஞர் பாசர மும் காண்க.

பின்னடிகட்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ள லாம்; நாராயணனே! உன்னை நிரூபிக்கவேண்டில் என்னையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்; என்னை நிரூபிக்கவேண்டில் உன்னையிட்டு நிரூ பிக்கவேண்டும்; (அதாவது) 'நாராயணன்' என்றால் நாரங்களுக்கு அயநம் என்றபடி; நாரபதார்த்தங்களில் நாம் சேர்ந்தவராகையாலே தம்மையிட்டு நாராயணனை நிரூபிக்க வேண்டியதாகிறது. தம்மை நிரூபிக்கவேண்டுமானால் பகவச் சேஷத்வத்தையிட்டே அடியாடுஎன்று நிரூபிக்கவேண்டியிருப்பதால் நாராயணனையிட்டுத்

தம்மை நிரூபிக்க வேண்டியதாகிறது. சேஷசேஷிகளுடைய நிரூபணம் பாஸ்பர ஸாபேஷமாசுவ யிருக்குமன்றோ. ஆகவே, சேஷியான உன்னையொழிய எனக்கு ஸத்தையில்லை; சேஷபூதனை உன்னையொழிய உனக்கு ஸத்தையில்லை என்றதாயிற்று என்று கொள்ளலாம் .... (எ)

இலைதுணை மற்றென் னெஞ்சே ஈசனைவென்ற \*

சிலைகொண்ட செங்கண்மால் சேரா—\* குலைகொண்ட

ஈரைந் தலையா னிலங்கையை யீடழித்த \*

கூரம்ப னல்லால் குறை.

(அ)

|  |                          |  |
|--|--------------------------|--|
| என் நெஞ்சே எனது மனமே!,<br>ஈசனை வென்ற ருத்ரனை ஐயித்த            | குலை கொண்ட ஈரைந் தலையான் | { கொத்துப்போலே நெருங்கிக் கிடந்த பத்துத்தலைகளை உடையவனான இராவணனுடைய |
| சிலைகொண்ட { வில்லை (பாசராம னிடத்தில் நின் றும்) வாங்கிக் கொண்ட | இலங்கையை ஈடு அழித்த      | லங்காபுரியை சீர்கெடுத்த  |
| செம் கண் மால் { புண்டரீ காக்குகிய தன்னை                        | கூர் அம்பன் அல்லால்      | { கூர்மைதங்கிய அம்பு களை உடையவனான இராமபிரானைத் தவிர்த்து           |
| சேரா { பணிந்து உய்வு பெற மாட்டா தொழிந்த                        | குறை மற்று துணை இலை      | விருமபத்தருந்த வேறொருதுணைவன் நமக்கு இல்லை.                         |

\* \* \*—விரோதி நிராஸநமே இயற்கையாகவுள்ள எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரும் துணையாகவல்லாரில்லையென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிறாநிதில்.

ஈசனைவென்ற சிலைகொண்ட செங்கண்மால்=ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ருத்ரனை ஒரு சிலைபால் வென்றான்; அந்த வில் பாசராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்தது; அதனை ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மிதிலையில்நின்று மீண்டெழுந்தருளும் போது அப் பாசராமனிடத்திற் கொண்டான்: (இவ்வரலாற்றை விரித்துரைப்போம்.) முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரா

னும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விடங்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்குமே அவர்கள் அவ்விடங்களைக்கொண்டு போர்புரிகையில் சிவபிரானது வீல் சிறிது முறிபட்டது ; அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநகருலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்ச பரம்பரையாய் ஜநகமஹாராஜனளவும் வந்தது ; இது நிற்க: இறுத வலிய வில்லை விஷ்ணு ரிசீகமுனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதனுஸ்ஸை வலீதைக்குக் கர்யாசல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான் ; இராம பிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்கிவந்த பரசராமனது கையிலிருந்த விஷ்ணுதனுஸ்ஸைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நானேற்றிக் கணைதொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்குஎன்?' என்று வினாவ, பரசராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையுங் கொடுக்க, அவன் சுஷத்ரிய வம்சத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவிததும் தவவிரதம் பூண்டவனுமாயிருத்தல் பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக்கவரந்த மாத்திரத்தோடு பூரீராமன் விட்டருளினன் என்ற வரலாறுகள் இது ஹாஸப்ரவரித்தம். ஆகவே, இப்பாட்டில் "நசனைவேன்ற சிலை" என்றது பரசராமன் கையிலிருந்த விஷ்ணுதனுஸ்ஸை. அதனைக் கொண்ட செங்கண்மால்-பூரீராமபிரான். அப்படிப்பட்ட தன்னை யடிபணிந்து வாழமாட்டாத இராவணனைக் குடும்பத்தோடு கொன்றொழித்த எம்பெருமானைத் தவிர்த்து நமக்குந் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை என்றாராயிற்று.

‘நசனைவேன்ற’ என்ற அடைமொழியைச் சிலைக்கு ஆக்காமல் செங்கண்மாலுக்கு ஆக்கி, பாணஸூரயுத்தம் முதலியவற்றில் ருத்ரனை ஜயித்த செங்கண்மால் என்னவுமாம்.

இப்பாட்டில் “கூரம்பனல்லால்” என்றவிடத்துப் பெரிய

வாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியானத்தில்—“எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரிபா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வவித்திருப்பார்கள் ; இவர்கள் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அம்பின் கூர்மையைத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்று அச்சப்பிரதிகளிற் காணப்படும் விபாக்கியம் பிழை. ஒலை ஸ்ரீ கோசங்களை ஆராய்ந்ததில் “எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரிபா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வவித்திரார்கள் ; சக்ரவர்த்திக் திருமகன் அம்பின் கூர்மையையே யாயிற்றுத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது.” என்று காண்கிறது. இதுவே பொருத்தமுடைத்து. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் டேற்றுக்கு எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்கு மத்தனையொழிய மூக்கைப்பிடித்தல் முதலிய ஸாதநாறுஷ்டாங்கனினால் பேறுபெற நினையார்களென்கை. .... (அ)

குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டி கைநீர்ப் பெய்து \*

மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி —\* கறைகொண்ட

கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினான் \*

அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு

(க)

|               |               |            |  |
|---------------|---------------|------------|--|
| நான்முகன்     | பிரமதேவன்     |            |  |
| குறை          | கொண்டு {      | ஆங்கு      | { (எம்பெருமான் உலகனந்தருளின) அகமாலத்தில் |
|               | {             |            |  |
| குண்டிகை நீர் | {             | அண்டத்தான் | {  |
|               | {             | சே அடியை   | {  |
| பெய்து        | வார்த்து      |            |  |
| மறை கொண்ட     | வேதங்களிலுள்ள | கறை        | {  |
|               |               | கொண்ட      | {  |
| மந்திரத்தால்  | {             | கண்டத்தான் | {  |
|               | {             | சென்னி     | {  |
|               | {             | மேல் ஏற    | {  |
| வாழ்த்தி      | {             | கழுவினான்  | வினக்கினான்.                             |
|               | {             |            |  |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “இலங்கையை யீடழித்த கூரம்பனல் லால்—இலை துணைமற்று” என்றார். அப்படி சொல்லலாமோ? பிர

மன் சிவன் முதலானவர்களையும் துணையாகப்பற்றுகிறவர்கள் இவ்வுலகில் பலருண்டே! என்ன; அவர்களும் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ஆசிரயித்து அபிமதம் பெற்றார்கள் காண்மின் என்று சொல்லவேண்டி, உலகளந்தகாலத்துத் திருவடிவிளக்கின இதிறாஸத்தை யெடுத்துரைக்கிறார் இப்பாட்டில்.

உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடியைப் பிரமன் தனது கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தினால் விளக்கினான்; அது கங்கையாகப் பெருக அதனை சிரஸாவஹித்துப் பரிசுத்தியடைந்தது காரணமாகச் சிவனென்று பேர்பெற்றருளுவன்; இனி, துணையாகுந்தேய்வம் இன்னதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்மின் என்றவாறு.

குறைகோண்டு—“ நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் ” என்னுமாபோலே தன்னுடைய குறையை—ஈசச்சிபத்தை அறுஸந்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. குண்டிகை—வடசொல விகாரம். அமரர்க்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்த காலத்து அக்கடலினின்று தோன்றின காலகூடவிஷத்தைச் சிவபிரான் உட்கொண்டு கழுத்தளவிலே அடக்கிக் கொண்டதுபற்றிக் குறைகோண்ட கண்டத்தான் என்று பெயர் பெற்றனன். .... (க)

ஆங்கார வார மதுகேட்டு \* அழலுமிழும்  
பூங்கா ரரலணையான் பொன்மேனி—\* யாங்காண  
வல்லமே யல்லமே? மாமலரான் வார்சடையான் \*  
வல்லரே யல்லரே வாழ்த்து. (க)

| ஆங்கு  | பரமபதத்திலே   |                        |  |
|--|---|------------------------|--|
| ஆரவாரம்<br>அது கேட்டு                                    | { (நித்ய முக்தர்க<br>ளுடைய) ஸாம<br>கான கோஷத்<br>தைக் கேட்டு | பூ கார் அரவு<br>அணையான | { அழகிய சீற்றத்தை<br>புடைய திரு<br>வனந்தாழ்வானைப்<br>படுக்கையாக<br>வுடைய<br>எம்பெருமானது |
| (அஸுரர்கள் இங்கும் வந்து<br>ஆரவாரம் செய்வதாகப் பாயித்து) |   | பொன் மேனி              | { அழகிய<br>திருமேனியை  |
| அழல்<br>உமிழும்  | { விஷாக்நியைக்<br>கக்குகின்ற                                | யாம்                   | { (அந்நயபக்தரான)<br>நாம்   |



|           |                          |          |                  |
|-----------|--------------------------|----------|------------------|
| காண       | ஸேவிப்பதற்கு             | உார்     | { நீண்ட ஜடையை    |
| வல்லம்    | { ஸாமர்த்திய             | சடையான   | { உடையருத்ரனும்  |
| அவ்வமே    | { முடையோ                 | வாழ்த்து | { (எம்பெருமானை)  |
|           | { மல்லோமோ ?              |          | { வாழ்த்துகதில்  |
|           | (காம் ஸமர்த்தரோயாவோம் ;) | வல்லர்   | { அஸமர்த்தர்களே. |
| மா மலரான் | { சிறந்த பூவிற           | அவ்வரே   |                  |
|           | { பிறந்த பிரமணம்         |          |                  |

\* \* \*—இப்பாட்டை இரண்டுவகையாக நிர்வஹிப்பதுண்டு:-  
ஆங்கு என்றது ‘பாமபதத்திலே’ என்றபடி. அவ்விடத்தில் ஆர  
வாரமாவது—“ ஊதூரிமாயநூலெ. ஹாவூ ஹாவூ  
ஹாவூ. சுஹரிநூலோஹரிநூலோஹரிநூலி.” என்று உபநிஷத்  
திற கூறியுள்ளபடியே நித்யமுகத்தர்கள் பெருமிடறுசெய்து ஸாம  
காநம் பண்ணுவர்களே அந்த ஆரவாரம். அது திருவனந்தாழ்வா  
னுடைய செவியிற் பட்டவாறே ‘இது ஸாமகோஷம்’ என்பதை  
மறந்து அஸுரராக்ஷஸர்கள் திங்கிழைக்க இவ்விபூதியிலும்வந்து  
கூச்சலிடுகின்றார்கள் போலும் என்று ப்ரேமமடியாகக் கலங்கி,  
அவர்கள் எம்பெருமானருகில் கிட்டமுடியாதபடி விஷாக்நியை  
வாந்தி செய்துகொண்டே யிருக்கிறனும். 1. “ ஸ்ஹோஷஸூநா  
க்ஷாவ்யஸநிவிரஹயம் ஸாஜ்-உக்ராவலி சூபெஷுராநபெஷ  
காணவம் ஸ்ரீஹவதிபுவயொராஹாராலூநாது” என்று  
பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு  
நிலமல்லாத ஸ்தாநத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடுகின்ற திருவனந்தாழ்  
வான்மீது சயனித்தருளாநின்ற திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை நாம்  
ஸேவிக்க முடியாதோ? “தஸெஷுஷ சூதா விவ்யுணுதெ  
தந-ஓ ஸூபு” என்கிறபடியே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீ  
காரம்பெற்ற நமக்கு அப்பரமனுடைய திருமேனி ஸேவை எளிதே  
யாம்; பின்னை யார்க்கு அரிதென்னில்; இறுமாப்புக் கொண்டிருக்  
கின்ற தேவதாந்தாங்கட்கே அஃது அரிது.

அன்றியே, கீழ்ப்பாட்டில் உலகளந்த வருத்தாந்தம் அர்த்  
தாத் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஆங்கு என்றது ‘அவ்வவதார ஸமயத்  
திலே’ என்றபடியாய், ஆரவாரமது கேட்டு—“ திசை வாழியெழ”

என்கிறபடியே திசைகள்தோறு முண்டான மங்களாசாஸந கோலா  
ஹஸ்தைக் கேட்டுத் திருவனந்தாழ்வான்தானும் தன்னாலான  
ராகையிடவேண்டி அழலை உமிழ்ந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவும்  
நிர்வஹிப்பதுண்டு. ஆகவே முதலடியில் மாத்திரம் இரண்டு  
வகையான யோஜனாபேதம். ... .... (க௦)

வாழ்த்துகவாய் காண்ககண் கேட்கசேவி \* மகுடம்  
தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்மலரால் \*—குழ்த்த  
துழாய்மன்னு நீண்முடியேன் தோல்லைமால் தன்னை \*  
வழாவண்கை கூப்பி மதித்து. (கக)

|                             |  |                  |  |
|-----------------------------|--|------------------|--|
| குழ்த்த                     | { நிரையச் சாத்திக்<br>கொள்ளப்பட்ட                                      | மகுடம்           | { தலையை வணக்கி                           |
| துழாய்                      | திருத்துழாய்மலை  | தாழ்த்தி         | {  |
| மன்னு                       | { பொருத்தியிருக்கப்<br>பெற்ற   | தண் மலரால்       | { குளிர்க்கப் புஷ்பங்<br>களைக்கொண்டு     |
| நீன் முடி                   | { நீண்ட திருவயி<br>வேகத்தை<br>புடைமனும்                                | வணங்கு<br>மினரள் | { ஆசிரியங்கள்;                           |
| என் தொல்லை<br>மால் தன்னை    | { என்னிடத்தில் நெடு<br>நாளாக வியா<br>மோஹ முடைய<br>உஹமான<br>ஸர்வேசுவரனை | வாய்             | (உங்களுடைய) வாய்                         |
| வழா                         | { ஒரு நொடிப்<br>பொழுதும்<br>விடாமல்                                    | வாழ்த்துக        | { (அவனைத்)<br>துதிக்கட்டும்;             |
| வண் கை<br>கூப்பி<br>மதித்து | { அழகிய கைகளைக்<br>கூப்பி த்யானம்<br>பண்ணி                             | கண்              | கண்கள்                                   |
|                             |  | காண்க            | { (அவனையே)<br>லேவிக்கட்டும்;             |
|                             |  | சேவி             | காதுகள்                                  |
|                             |  | கேட்க            | { (அவனது<br>சரிதங்களையே)<br>கேட்கட்டும். |

\* \* \*—செவி வாய் கண் முதலிய உறுப்புகளையாவும் பகவத்  
விஷயத்தில் உபயோகப்படுவதற்கென்றே படைக்கப்பட்டனவாத  
லால் அவற்றை அவ்விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்துங்கோள்  
என்று பரோபதேசம் பண்ணும் பாசரம் இது. உங்களுடைய  
வாயை அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதில் ஊன்றவைபுங்கள்; கண்  
களை அவனுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹஸேவையில் ஊன்றவைபுங்

கள் ; செவிகளை அவனுடைய புண்ய கீர்த்திகளைக் கேட்பதில் ஊன்ற வையுங்கள் : தலையை அவனது திருவடிகளில் வணக்குங்கள் ; கைகளை அஞ்ஜலி செய்வதிலும் புஷ்பம் முதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பிப்பதிலும் உபயோகப்படுத்துங்கள் : அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால், 'எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன்' என்று முடி கவித்துத் தனிமலை யிட்டிருக்குமவன்; என்போல்வா ரிடத்தில் நெடுங்காலமாகவே வியாமோ ஹம்வைத்து ஆட்படுத்திக் கொள்ள அவஸரம் பார்த்திருக்குமவன். இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் ஷிஷ்யத்திலே உங்களுடைய ஸகல கரணங்களையும் உபயோகப்படுத்தி உய்வுபெறுங்கோள்—என்றாராயிற்று.

மகுடம்—தலைக்கும் கிரீடத்திற்கும் பெயர். ... (கக)

மதித்தாய்போய் நான்கின் மதியார்போய் வீழ \*  
மதித்தாய் மதிகோள் விடுத்தாய்! \*—மதித்தாய்  
மகேகிடந்த மாமுதலை கோள்விடுப்பான் \* ஆழி  
விடற்கிரண்டும் போயிரண்டின் வீடு. (கஉ)

|               |   |            |  |
|---------------|---|------------|--|
| மதியார்       | { உன்னைச்<br>சிந்தியாதவர்கள்                | விடுப்பான் | நீக்குவதற்காக  |
| என்கில்       | { நால்வகைப்பட்ட<br>யோனிகளில்                | ஆழி        | திருவாழியை   |
| போய் போய் வீழ | { சென்று சென்று<br>பலகாலும்<br>விழும்படியாக | விடற்கு    | { (அந்த முதலையின்<br>மேல்) பிரயோ<br>கிப்பதற்கு         |
| மதித்தாய்     | ஸங்கல்பித்தாய்;                             | மதித்தாய்  | கிளைத்தருளினாய்;                                       |
| மதி           | சந்திரானுடைய                                | இரண்டும்   | { முதலையும் கஜேந்திர<br>ராஜ்யமும்<br>மாகிற் இரண்டும்   |
| கோள்          | துன்பத்தை                                   | போய்       | { ஒன்றையொன்று<br>விட்டுப்போய்                          |
| விடுத்தாய்    | போககியருளினாய்;                             | இரண்டின்   | { அவ்விரண்டு ஜந்துக்<br>களுக்கும்                      |
| மடு           | ஒரு மடுவிலே                                 | வீடு       | { சரபமோக்ஷமும்<br>மோக்ஷஸரம்<br>ராஜ்யமும்<br>உண்டாம்படி |
| கிடந்த        | { (சரபத்தினால்) வந்து<br>சேர்ந்திருந்த      | மதித்தாய்  | ஸங்கல்பித்தாய்.  |
| மா முதலை      | { பெரிய முதலையின<br>லுண்டான                 |            |  |
| கோள்          | { (கஜேந்திராஜ்ஞா<br>னது) துபரத்தை           |            |  |

\* \* \*—ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குப் பலவகைப்பட்டிருக்குமே; ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; தம் திருவுள்ளத்தையே நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; எம்பெருமானை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; இப்புடையிலே, எம்பெருமான் தன்னை நோக்கிக் கூறும் பாசரம் இது.

மதித்தாய்டோய் நான்கின் மதியார் போய் வீழ்—இதற்கு இரண்டு வகையான யோஜனைகள் உண்டு; மதியார்—உன்னைச் சிந்தித்து அடிபணியாதவர்கள், நான்கில் போய்வீழ்—(வீடு பெருமல்) சதுர்வித யோரிகளிலும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து நசிக்கும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது ஒரு யோஜனை. அன்றியே; நான்கின்—நான்கு வேதங்களைக்கொண்டு, மதியார்—உன்னைச் சிந்திக்க மாட்டாதவர்கள், போய்வீழ்—(ஆஸூர யோரிகளில்) விழுந்து ஒழியும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது மற்றொரு யோஜனை.

மதிகோள் விடுத்தாய் சந்திரனுக்கு நேர்த்திருந்த கூடிய ரோகத்தைப் போக்கினாய்.

இரண்மேபோய் இரண்டின்வீடு மதித்தாய்—முசலையும் சாபங் கொண்டிருந்தது; கஜேந்திரனும் சாபங்கொண்டிருந்தான்; எங்ஙனையென்னில்; மஹாவிஷ்ணுபக்தனான இந்தரத்யும்பனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் ஏகாக்ரமித்தனாய் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்ய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தி யிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றும்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி நம்மை அரசன் அலகூழியஞ் செய்தானென்று மாறாகக்கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானை போலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபித்தான். (அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாடோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்

பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கி முதலையின்வாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டது.)

முன்பொருகால், தேவலன் என்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலை யில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது ஹூஹூ என்துங் கந்தர்வன் அம்முனிவனது காலைப்பற்றி யிழுத்தான், அதனால் கோபங்கொண்ட அம்முனிவன் ‘நீ ஜலஜந்துபோல் மறைந்து வந்து அபசாரப்பட்டதனால் முதலையாகக் கடவை’ என்று சபித் தான். முதலைக்கு சாபமோக்ஷம் உண்டாயிற்று; கஜேந்திரனுக்கு சாபமோக்ஷமும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமும் உண்டாயின. .... (கஉ)

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது \* மெய்வருத்திக்  
கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டேழல்வீர்! \*—வீடாக்கும்  
மெய்ப்பொருள்தான் வேத முதற்பொருள்தான் \* விண்ணவர்க்கு  
நற்பொருள்தான் நாராயணன். (கங)

|                                   |   |              |  |
|-----------------------------------|---|--------------|--|
| வீடு ஆக்கும்<br>பெற்றி<br>அறியாது | { மோக்ஷத்தைப் பெறு<br>விக்கும் வழியைத்<br>தெரிந்து<br>கொள்ளாமல் | உழல்வீர்     | திரிகின்றவர்களே !,   |
| மெய்                              | சரீரத்தை  | வீடு ஆக்கும் | { மோக்ஷத்தைத்<br>தாக்கூடிய   |
| வருத்தி                           | { உபவாஸாதி<br>களாலே)<br>க்லேசப்படுத்தி                          | மெய்         | { மெய்யானஉபாயமா  |
| கூடு ஆக்கி                        | { எலும்பேமிருந்த<br>கூடாக<br>அஸாரமாக்கி                         | பொருள்தான்   | { யிருப்பவனும்   |
| நின்று                            | { இப்படி நெடுங்காலம்<br>தவம்புரிந்தும்                          | வேதம் முதல்  | { வேதங்களினால் முழு<br>முதற்கடவுளாகப்<br>பிரதிபாதிக்கப்<br>படுபவனும் |
| உண்டு                             | { (தேஹம் தரிக்க<br>வேண்டுமளவு<br>ஸ்வல்பமாக)<br>புஜித்தும்       | பொருள்தான்   | { போக்யமான<br>வஸ்துவா<br>யிருப்பவனும்                                |
| கொண்டு                            |   | நாராயணன்     | { ஸ்ரீமத் நாராயணனே<br>யாவன்.   |

\* \* \*—வேதாந்தங்களில் “யஜேந ஞானேந தவஸா கநாஸகெந ஸ்ரஹணா விவிஹிஷணி” (ப்ருஹதாரண்யகம்.) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; (அகாவது—பிராமணர்கள் யாகஞ் செய்தும் தானஞ் செய்தும் தவம் புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும்

பேறுபெறப் பார்க்கிறார்கள்—என்று ஒதப்பட்டுள்ளது.] சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் ‘அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று’ என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அநர்த்தப்பட்டுப் போவதற்காட்டிலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸாக்ஷாதாக எளிதில் வழிபட்டு வாழ்ந்துபோகலாமே என்னுங் கருத்துடன் அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

அருந்தவம் புரிந்து கஷ்டப்படுகின்றவர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளால். அந்தோ! மோக்ஷமடையவேண்டியவழி எளிதாயிருக்கச் செய்கையும் அந்த மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அபாயங்கள்மிக்க கொடுவழியில் செல்லுகின்றீர்களே! என்கிற இரக்கந்தோன்ற “வீடாக்கும் பேற்றி அறியாது” என்கிறார். பேற்றி—உபாயம். கூடு ஆக்கி—பறவைகளின் கூடு கொம்புகளாலும் சுள்ளிகளாலுமே ஆடர்த்திருப்பதுபோல, உடம்பை எலும்பு தவிர வேறொன்றுமில்லையாம்படி உலர்த்தி என்றவாறு. உண்டு—1. காயோடு நீடு கனியுண்டு வீடு கடுங்கால் நுகர்ந்து” என்றும், 2. “வீழ்கனியுமுழிபையும் என்னுமியையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடிபே தேஹம் தரித்திருக்குமளவு மிதபோஜனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய தன்மையைஎடுத்துரைத்தது—காயக்லேசரூபமான கருமங்களை விட்டொழித்து ‘ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேள சரணம் ப்ரபத்யே’ என்றிருங்கள் என்றவாறு. “காயிலைதின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதி தேடித், தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்காள், தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன் கடநாகப், பாயன்முகுந்தன் கோயிலாங்கம் பணிவீரே.” என்ற திருவரங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் காண்க. ... .. (கங)

நாராயண னென்னை யாளி \* நரகத்துச்

சேராமல் காக்கும் திருமால் தன் \*—பேரான

பேசப்பெறுத பிணச்சமயர் பேசக் கேட்டு \*

ஆசைப்பட்ட டாழ்வார் பலர்.

(கச)

|                                |  |            |  |
|--------------------------------|--|------------|--|
| நாராயணன்                       | {<br>நாராயணனென்னுந்<br>திருநாம<br>முடையவனும்                       | பிணம்      | {<br>ஜீவச்சவ<br>மென்னலாம்படி<br>யுள்ள                                  |
| என்னை ஆளி                      | {<br>(விசேஷித்து)<br>அடியேனை ஆட்<br>கொள்பவனும்                     | சமயர்      | {<br>பாஹ்யகுத்ருஷ்டி<br>மதஸ்தர்கள்                                     |
| நாகத்து<br>சேராமல்<br>காக்கும் | {<br>(அடியார்களை)<br>நாகம்போக<br>வொட்டாமல்<br>காத்தருள்பவனு<br>மரண | பேச        | {<br>(அபார்த்தங்களைப்)<br>பிதற்ற                                       |
| திருமால் தன்                   | திருமாலினது  | கேட்டு     | அவற்றைக் கேட்டு  |
| பேர் ஆன                        | {<br>திருநாமங்களா<br>யுள்ளவற்றை                                    | பலர்       | பலபேர்கள்  |
| பேச பெருத                      | {<br>ஸங்கீர்த்தனம்<br>பண்ணும்<br>பாக்கியமற்றவர்<br>களான            | ஆசைப்பட்டி | {<br>தாங்களும்<br>அப்படியே பாஹ்ய<br>குத்ருஷ்டிகளா<br>யொழிய<br>விரும்பி |
|                                |  | ஆழ்வார்    | {<br>அதோகதியை<br>யடைந்தொழிவர்.   |

\* \* \*—இவ்வுலகில் தேவதாந்தர பக்தர்களும் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுமே மலிந்து கிடக்கிறார்களே! என்று வயிறெறிந்து பேசுகிறார். ஸகல லோகஸம்ரக்ஷகரூப நாகநாசனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி வாழலாமா யிருக்க, அப்படி வாழ்வதற்குப் பாக்கியமற்றவர்களாய் 'ஜீவச்சவங்கள்' என்று இகழ்வதற்குத் தகுந்தவர்களாயுள்ள மதாந்தரஸ்தர்கள் தேவதாந்தரங்களுக்குச் சிறப்பாகவும் உபாயாந்தரங்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகவும் எதையாவது வாய்வந்தபடி பிதற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; பல பாவிகள் அப்பிதற்றல்களைக்கேட்டு 'நாமும் இவர்களைப்போலவே தேவதாந்தர பக்தர்களாயும் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களாயும் இருக்கலாமே' என்று அவர்களுடைய நிலைமையிலே ஆசைகொண்டு இவ்வழியாலே அதோகதியை அடைந்தொழி கின்றதே இவ்வுலகம்!; நல்ல பேச்சுப் பேசினால் செவிமடுத்துக் கேட்டுகப்பார் ஆருமில்லையே; ஆத்மநாசத்தை விளைக்கவல்ல பேச்சுக்களே பொலிவுபெறுகின்றனவே! என்று பரிதபித்துப் பேசினா ராயிற்று.

பலதேவ ரேத்தப் படி கடந்தான் பாதம் \*

மலரேற விட்டிறைஞ்சி வாழ்த்த—வலராகில் \*

மாற்கண்டன் கண்ட வகையே வருங்கண்டர் \*

நீற்கண்டன் கண்ட நிலை.

(கரு)

|          |                                   |                         |  |
|----------|-----------------------------------|-------------------------|--|
| பல தேவர் | பல தேவர்கள்                       | வாழ்த்த வலர்            | { மங்களாசாஸநம்   |
| ஏத்த     | துதிக்கும்படியாக                  | ஆகில்                   | { பண்ண   |
| படி      | பூமியை                            |                         | { வல்லவர்களானால்,  |
| கடந்தான் | { அளந்தவனான<br>ஸர்வேசுவர<br>னுடைய | நீற்கண்டன்<br>கண்ட நிலை | { நீலகண்டனாகிய<br>ருத்ராஸிடத்தில்<br>காணத்தக்க<br>நிலைமை |
| பாதம்    | திருவடிகளிலே                      | மாற்கண்டன்              | { மார்த்தண்டேயன்   |
| மலர்     | புஷ்பங்களை                        | கண்ட                    | { பரத்யக்ஷமாகக்  |
| ஏற இட்டி | ஸமர்ப்பித்து                      | வகையே                   | { கண்டவிதமாகவே   |
| இறைஞ்சி  | வணங்கி                            | வரும் கண்டர்            | வித்திக்குங்கிடர்.                                       |

\* \* \*—ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் குமாரப்பருவத்தில் வீதியில் விளையாடா நிற்கையில் அவ்விளையாட்டைக் கண்டுகொண்டு மாதா பிதாக்களும் மகிழ்ந்திருக்கும் போது 'இப்பிள்ளைக்கு மாணகாலம் குறுகிவிட்டது' என்று அசுரீரி வாக்கியம் ஒன்று திடீரென்று செவியில் விழப் பெற்ற அத்தாப்தந்தையர் மிகவும் பரிதாபங்கொண்டு நிற்க, அதைக்கண்ட மார்க்கண்டேயன் 'நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டா; ம்ருத்யுவை நானே பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கடவேன்' என்று சொல்லி அன்று முதலாகப் பரமசிவனை யடிபணிந்து அவனையே முழுமுதற்கடவுளாகப் பிரதிபத்திபண்ணி உபாஸித்து வருகையில், சிவபிரான் "இவனோ நம்மை ரக்ஷகனாக நினைத்து நம்மைத் தொழுதுகொண்டு நம் கை பார்த்திருக்கின்றான்; ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்கிற பரமார்த்தம் இவனுக்குத் தெரியவில்லை போலும்; அதனை இவனுக்கு நாம் தெரிவிப்பது நன்று; தெரிவியா தொழிந்தோமாகில் அநியாயமாய் இவன் மோசம் போய்விடுவான்; ம்ருத்யுவைத் தப்பவேணுமென்று நம்மை வழிபடுகின்ற இவனுக்கு நாமே ஒரு புகலிடம் காட்டிக்



கொடுத்தோமாக வேணும்” என்றெண்ணி ‘மார்க்கண்டேயா !  
என்னை நீ ரக்ஷகனாக நினைத்துத் தொழுகின்றாய், நானும் நீயும்  
ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தில் சேர்ந்தவர்களேயன்றி  
உனக்கு நான் ரக்ஷகனாகப் பராப்தனல்லேன் ; எவ்வரக்ஷகன் அந்த  
ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனை ; ஆனபின்பு அவனைப் அடிபணிந்து  
நீ அபிமதம் பெறக்கடவாய்’ என்று சொல்லி அவனை எம்பெரு  
மான் திருவடிகளிலே கொண்டு நிறுத்தி ‘இவனை அநுகரணித்  
தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்து, பகவத்கிருபையாலே நீண்ட  
ஆயுளைப் பெறுவித்தான் பரமசிவன்—என்பது மார்க்கண்டேய  
னுடைய வரலாற்றின் சுருக்கம். 1. “புக்கடிமையினால் தன்னைக்  
கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை, நக்கபிரானு மன்றுய்யக்கொண்டது  
நாராயணனருளே” என்றும் 2. “மார்க்கண்டேயனும் கரியே”  
என்றும் 3. “கண்டுத்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி  
யாவரோ, வண்டுண் மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு  
நாள், இண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன்கொண்டு உசாச்செல்லக்,  
கொண்டங்குத் தன்னொடுங் கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே”  
என்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரும், 4. “மன்னு நான்  
மறை மாமுனி பெற்றமைந்தனை மதியாத வெங்குற்றந் தன்னை  
யஞ்சி, நின்சரணெனச் சரணுய்த் தகவில் காலநையு க முனிந்  
தொழியாப், பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ண மெண்  
ணிய பேரருள்” என்று பெரிய திருமொழியில் திருமங்கையாழ்வா  
ரும் அருளிச்செய்தவை காண்க.

சிவ புராணங்களில் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது  
பரமசிவனை மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்  
படினும் மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபர்வத்தில் நூற்றுத் தொண்  
ணூற்றிரண்டா மத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும  
புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய  
வார்த்தைகளை அறுவதிக்குமிடத்து “வித்யுஹதோஸிவிபுஷெ-  
ஶாஹெவ ஸாரணமதஃ” என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன்  
ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்.

- |                         |                         |
|-------------------------|-------------------------|
| 1. திருவாய்மொழி 4—10—8. | 2. திருவாய்மொழி 5—2—7.  |
| 3. திருவாய்மொழி 7—5—7.  | 4. பெரியதிருமொழி 5—8—6. |

ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்யாயத் தில்—சூராயயநு ஹுஷீகௌம் ஜிமெயு ஜித்யுமும் வுஷுஜுயபு” (கக) என்றது காண்க.

மார்க்கண்டேயனுடைய வரலாறு இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தபின் இனி இப்பாசுரத்தின் கருத்தை ஆராய்மின் ;—‘உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளில் புஷ்பங்களைப் பணிமாறிப் பல்லாண்டுபாட வல்லவானால் நீற்கண்டன் கண்டலிலே மார்க்கண்டன் கண்ட வகையே வருங்கண்டி’ என்றால் இப்பந்திக் கருத்து யாதெனில் ; கேண்மின் : மார்க்கண்டேயன் பரமசிவனிடத்தில் (ஸ்ரீவைகுண்டப்ராப்தியாகிற) மோகூத்தை விரும்பிப் பணிந்தான்ல்லன் ; வாழ்நாளையே விரும்பிப்பணிந்தான் ; அந்தப் பலனையும் அளிக்க யோக்யதையற்றவனாய் அந்த ருத்ரன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கவில் அவனை ஆச்ரயிப்பித்து அப்பெருமான் மூலமாக ரக்ஷணம் செய்தித்தான் ; ஆகவே, ‘தேவதாந்தரங்கள் பரம்பரையாக ஒருகால் ரக்ஷகங்களாகுமெயன்றி ஸாக்ஷாத் தாக ரக்ஷகங்களாக மாட்டா ; ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனை ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகனாவான்’ என்று மார்க்கண்டேயன் கைகண்டறிந்த பரமார்த்தம் தேறினதாகும் என்கை. நேராக எம்பெருமானையே நீங்கள் ஆராதிக்கும் பகூத்தில் மார்க்கண்டேயன் சரமப்பட்டுத் தெரிந்துகொண்ட விஷயம் உங்களுக்கு முந்துற முன்னம் எளிதில் தெரிந்துவிட்டதாகத் தேறும் என்றவாறு. நீற்கண்டனாகிய சிவனிடத்துக் காணக் கூடிய நிலைமை [அதாவது—இவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஸ்திதி], அதை மார்க்கண்டேயன் பண்டு தெரிந்துகொண்டான் ; நீங்களும் அதை இப்போது தெரிந்து கொண்டார்களென்னலாம்—ஸாக்ஷாத் தாக நீங்கள் எம்பெருமானையே ஆரதிப்பீர்களாகில், என விரிக்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோகூதார்த்தமாகச் சென்று ஆச்ரயிக்க, மோகூதர்தன் ஈச்வரனெயென்று காட்டுமிதுவே உள்ளதென்று ருத்ரன் காட்டக்கண்டு இதுவே இவனுக்குள்ள தென்று மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே வலித்திக்கும் : அவ்வவ லிதமாக ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்க வல்லவராகில்

மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே வலித்திக்கும்,” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் உள்ள மோக்ஷ சப்தம் பரமபதாநுபவரூபமான மோக்ஷத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது; “ஜராஜரண ஜோக்ஷாய” என்று ஒரு தேசவிசேஷத்தைக் குறிக்கொண்டு கீதையிற் சொன்ன கட்டளைபிலே, இந்த தேசத்திலேயே ம்ருத்யு இல்லாமையாகிற் மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்க மார்க்கண்டேயன் தான் சிஞ்ஜீவியா பிருக்கவேணுமென்று உபாவித்தவனாக இதி ஹாஸபுராணங்களிற் கூறப்படுகிறானென்றி, பரமபுருஷார்த்த விஷண மோக்ஷத்தை விரும்பினனாகக் கூறப்பட்டிலன். பெரிய திருமொழி பில (5—8—6.) “மன்னு நான்மறை மாமுனி பெற்ற மைத்தனை.....பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ண மெண்ணிய போருள்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலும் இது ஸ்பஷ்டம். அந்த வியாக்கியானமருளிய பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாமே இவ்விடத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோக்ஷார்த்தமாகச் சென்று ஆசிரயிக்க” என்றது ருத்ரனைப் பற்றின பரிஹாஸோக்தியாக வடுக்கும். “இவன் ஒரு மஹா தேவனும்; இவனிடத்தில் ஒரு பெரிய மோக்ஷத்தை விரும்பி ஒருவன் வந்து பாணிந்தானும்; அப்பப்ப! இந்த மோக்ஷம் நம்மா லாகாது என்று வேற்றவாசல் காட்டினனும்” என்று பரிஹ வலித்துச் சொன்னவாறு.

நீற்கண்டன்—‘நீலம்’ என்ற வடசொல் ‘நீல்’ என்று சிதைந்து நீற்கண்ட னென்றாயிற்று. “நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்ற திருவாய்மொழி காண்க. அன்றியே, “நீர்க்கண்டன்” என இடையின ரகாப்பாடங்கொள்ளில், விஷஜலத்தைக் கழுத்திலே கொண்டவனென்றதாகும். மார்க்கண்டன்—‘மார்க்கண்டேயன்’ என்ற வடசொற் சிதைவு.

இப்பாட்டின் பின்னடிகட்டு மற்றும் பலவகையாகக் கருத் துக்கற இடமுண்டு. வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (கரு)

நீலமன்னு மென்னெஞ்ச மந்நான்னு \* தேவர்  
தலைமன்னர் தாமே மாற்றுக \*—பலமன்னர்  
போர்மாள வேங்கதிரோன் மாயப்பொழில் மறைய \*  
தேராழியால் மறைத்தாரால்.

தாமே மாற்றுக = துர்யோதன திகிலை எம்பெருமான் பாண்ட  
வர்களின் சத்துருக்களென்று நினைத்திலன்; தன்னுடைய சத்து  
ருக்களென்றே நினைத்தான்; இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில்;  
தூது எழுந்தருளினபோது விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது  
செய்துபோக, அஃதறிந்த துர்யோதனன் “ஃஷ்டேபாணாவ  
திக்ருஷி ஜாஹெவ ஜயுஸாமிதந் | கிஷ்டம் பூணரீகாஷத் |  
ஹத் வுஷவஹஜந்யு?” [பீஷ்மாசார்யரையும் த்ரோணசார்  
யரையும் என்னையும் விட்டுப் பள்ளிச்சோற்றை ஏன் உண்டாய்?]

என்று கண்ணிரோனைக் கீட்டக. அந்நாறு உத்தராமருளிச் செய்வது காண்மின்:—“ விஷடிதும் நவொதுவுமும் விஷணம் நெதவ லொஜ யெக. வாணவாநு விஷயெஸ ராஜது! 38 பூரணாஹி வாணவாஃ” [சத்ருனின் சோற்றையும் உண்ணலாகாது. சத்ருவுக்குச் சோறும் இடலாகாது; எனது உயிர்நிலைபாடுப பாண்டலர்களை நீ தீவெலிப் பதனால் எனக்கு சத்தினுதே; ஆனதுபற்றிய உண்ணிடம் நான் உண்ணவாவில்லை] என்றான். ஆகவே, ஆசிரித்களுடைய பகை வர்களைத் தன்னுடைய பகைவர்களாகவே கொண்டு எம்பெருமானுடைய அபிஸந்தியை அறிந்து திந்து “தாமேமாற்றுக” என்றருளிச் செய்காரென்க. \* மலைபுராதோன் மன்னவரும் மாற தரும் மற்றும் பலர் குலைய தூற்றுகரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவையைத் திண்டேர்மேல் முன்னின்றுபற்றிப் “பலமன்னர் போர் மாள” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது

வெங்கதிரோன்மாயப் பொழில்மறையத் தேராழியால் மறைத்த வரலாறு வருமாறு:—அர்ஜுண் பதினமூன்றாட்டிப் பேரில் தன் மகனான அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை மறுநாள் ஸூரியன் அஸ்தமிப்பகிந்து முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்ஞைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால் உட்புக முடிபாதபடியாக வ்யூஹத்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த ராஜாக்கள் முன்னே, பூத்கிருத்தணன் பகல் நாழிகை முப்பதும் சென்றதாகத் தோற்றம்படி, நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும் தனது சகலராயுதத்தைக் கொண்டு ஸூரியனை மறைக்க, ஆதித்பன் அஸ்தமித்தான். இனிமேக்குப் பிராணபய மில்லை; அர்ஜுண் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடியே அக்கிப்ர வேசம் செய்யப்போவதைக் கண்டு களிப்போம்” என்றெண்ணி ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்றானவிலே கண்ணிரான் ஸூதர்ச நாழ்வானை மீட்டுக்கொள்ள, ஸூரியன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லை யென்று உணர்ந்துகொண்ட அர்ஜுண் உடனே தனது அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத் தலையறுத்துவிட்டான் என்பதாம்.

கோடிஸூரிய பாகாசமான திருநாழியைக் கொண்டு ஸூர் யனை மறைத்தல் எவ்வளம் கூடுமெனின்; ஸூரியனுடைய ஒளி கண்ணுலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால் திருட்டைப்

போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக் கண்  
கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவபடாத மிக்க பேரொளியைக்  
கொண்டிருந்ததனால் பனபனத்துக் கண்களை திருநாப் பண்ணு  
மெனச் சமாதானங் கூறுவர் பெரியோர்; மற்றுஞ் சில வகையான  
ஸமாதானங்களும் கூறுவா நூர். .... (கக)

ஆல நீழற்க் குறநெறியை \* நால்வர்க்கு  
மேலையுதத் துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன் \* —நூல  
மளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை \* ஆல்மேல்  
வளர்த்தானைத் தான்வணங்கு மாறு. (க௭)

|                        |  |                            |                                 |
|------------------------|--|----------------------------|---------------------------------|
| மெய்<br>தவத்தோன்       | { மெய்தான்<br>தவநெறியை<br>உடையான<br>ருத்ரன், | தான்<br>உணங்கும்<br>ஆறு    | { தான் உழிபடும்<br>மார்க்கமாகிய |
| நூலம்<br>அளந்தானை      | { உண்களந்தவனும்                              | அறம்<br>நெறியை             | { நல்வழியை                      |
| கிடந்தானை              | { கிடந்தாண்டியும்                            | மேலை யுதத்து முன்யுதத்திலே |                                 |
| ஆல் மேல்<br>வளர்த்தானை | { ஆல்மேல்<br>வளர்த்தவனுமான<br>பெருமானை       | ஆல நீழல் கீழ்              | { இராலமரத்தின்<br>கீழிலே        |
|                        |  | நால்வர்க்கு                | { நான்கு<br>மஹர்ஷிகளுக்கு       |
|                        |  | உமைத்தான்                  | உபதேசித்தான்.                   |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைய பரத்தனுவம் இன்று நான்  
சொல்லவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான சிவபிரான் தானே ஸ்வசிஷ்  
யர்களுக்கு உபதேசித்த விஷயமன்றோ விது என்கிறார். சிவன்  
ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தக்ஷர் மார்க்கண்டேயர்  
என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு  
ஒரு ஆலமரத்தின் அடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம்  
செய்தானென்று நூல்கள் கூறும். “ஆலமர நீழல் அறம்நால்வர்க்  
கன்றுரைத்த ஆலமமர் கண்டத்தரன்” என்ற பொய்கையாழ்வார்  
பாசரமுங் காண்க.

தாமஸப்ரக்ருதியாய் அஹங்காரிகளில் தலைவனான ருத்ரன்  
எம்பெருமானுடைய உண்மைநிலையைத் தான் எங்கனே அறிந்  
தான்? அறிந்தாலும் பிறர்க்கு அதை உபதேசிக்கும்படியான

ற்ற நுகய பரிபாகச்சை எங்குனை பெற்றான்? என்று கேள்வி கேட்பார்ந்த ஸமாதானமாகும்படி “மெய்த்தவத்தோன்” என்ற பெயரால் நுகர்னைக் குறிப்பிடுகின்றார். எம்பெருமானைப் பற்றின தத்துவவுணர்ச்சி கனககுலித்திக்கவேணுமென்ற மெய்யே தவம் புரிந்து அத்வைப்பயனாக பகவத் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றவன் என்ற படி. அவன் நால்வர்க்கு உரைத்த அர்த்தம் யாதெனில், [தான் வணங்குமாறு.] ‘நானும் தலைசாய்க்கப் பெற்ற திருவடித் தாமரை களையுடையவன் காண்மின் பூதமந்தாராயணன்; அவன் உலகங்களை எல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ் அகப்படுத்திக் கொண்டவன்; திருப் பாற்கடலிலே உறங்குவானிடோல் மீயாகுசெய்து கொண்டிருந்து ஆர்த்தாக்ஷணம் செய்தருள்பவன்; பிரளய வெள்ளத்திலே நானு முட்பட ஸகல பதார்த்தங்களும் அழிந்துமீயாவதா யிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் வாரிவிழுங்கி ஆலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்த அற்புத சக்திவாய்ந்தவன்’ என்று உபதேசப்பட்டன என்பது பின்னடிகளில் தேறுங்கருத்து. ... .. (கௌ)

மாறாய தானவனை வள்ளுகிரால் \* மார்விரண்டு

கூறுகக் கீறிய கோளரியை \*—வேறுக

ஏத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே \* மற்றவரைச்

சாத்தி யிருப்பார் தவம்.

(கஅ)

|                         |  |
|-------------------------|--|
| மாறு ஆய                 | எதிரிட்டு நின்ற                            |
| தானவனை                  | { ஹிரண்யாஸூர<br>னுடைய                      |
| மார்வு                  | மார்வை                                     |
| வன் உகிரால்             | { கூர்மையான<br>நகங்களினால்                 |
| இரண்டு கூறு<br>ஆக கீறிய | { இருபிளவாகப்<br>பிளந்த                    |
| கோள்<br>அரியை           | { பெருமிடுக்களுள்<br>நாசிக்க<br>மூர்த்தியை |

|   |   |
|---|---|
| வேறு ஆக   | விலக்ஷணமாக  |
| ஏத்தி<br>இருப்பாரை                                    | { துதித்து பகவத்<br>விஷயத்தில்<br>ஆழ்ந்திருக்கு<br>மவர்களை,                                       |
| மற்று அவரை<br>சாத்தி<br>இருப்பார்<br>தவம்<br>வெல்லுமே | { அந்த ஸ்ரீவைஷ்ண<br>வர்களை<br>ஆச்ரயித்திருக்<br>கும் சாமாதிகாரி<br>களின் நிஷ்டை<br>வென்று விடும். |

\* \* \*—எம்பெருமானிடத்தில் நிஷ்டை யுடையராயிருப்பதிற்காட்டிலும் பாகவதர்கள் பக்கலில் நிஷ்டை யுடையராயிருப்ப

பதே சிறந்தது என்று ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருள் ஒன்றுண்டு; அதனை வெளியிடும் பாசரம் இது. கருமங்களுக்கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கும் மோக்ஷப்ராப்திக்கும் பொதுவாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியே பாகவதரைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு ஒருகாலும் ஹேதுவாகாதே மோக்ஷப்ராப்திக்கே உறுப்பாயிருக்குமென்பது “ஸிஜிஹ்வதிவா நெதி ஸம்ஸயொய்யுதஸெவிநாஃ நஸம்ஸயொஸிதஜ்ஜுவரியய-கா ரதாதுநாடி” [எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களைப் பற்றினவர்கள் ஸந்தேஹப் படாமல் மார்னில் கைவைத்து உறங்கலாம்] இத்யாதி ப்ரமாண விரித்தம். சத்ருக்நாழ்வான், ஸ்ரீமதுராகவிகள், வடுகநம்பி போல்வார் இவ்வர்த்தத்திற்கு உதாஹரண பூதர்கள்.

“மாறூயதானவனை” என்று தொடங்கி “ஏத்தீயிருப்பாரை” என்கிறவரையில் பகவத் பக்தர்களைச் சொன்னபடி. தனக்கு உயிர்நிலையான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பகைவனான இரணியனைத் தன் பகைவனாகப் பாவித்து அவனது மார்பைக் கூர்மையான நகங்களாலே இருபிளவாகப் பிளந்த நரசிங்கமூர்த்தியை “அந் தியம்போதி லரியுருவாகி யரிபையழித்தவனைப் பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றுகொண்டு வாழ்த்தியிருக்கும் பகவத் பக்தர்களை,—மற்றவரைச் சாத்தி யிருப் பார் தவம் வெல்லும்=பகவத் பக்தர்களின் நிஷ்டையை பாகவத பக்தர்களின் நிஷ்டை தோற்கடித்துவிடும். எனவே, பகவத்பக்தி யிற் காட்டிலும் பாகவத பக்தியே சிறந்தது என்றதாயிற்று. இங்கு விரித்துரைக்க வேண்டுமவற்றை யெல்லாம் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரத்தில் சரமப்ரகரணத்திற் பரக்கச் சொன்னோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவ தாரிகையில் “பகவானேயே பஜிக்குமதிலும் ததியரைப் புருஷகார மாகக்கொண்டு பற்றுகை சீரியதென்கிறார்” என்ற (அச்சப்பிரதி களிற்காணும்) வாக்கியம் பிழையுடையது; “புருஷகாரமாகக்



கொண்டு” என்கிற வாக்கியம் எட்டுப்பிரதிகளில் காண்பரிது ;  
சேரவும் மாட்டாது. “பகவானேயே பஜிக்குமதிலும் ததீயரைப்  
பற்றுகை சீரியதென்கிறார்” என்னுமளவே உள்ளது. ‘ததீயரைப்  
புருஷகாரமாகப் பற்றுதல் சிறந்தது’ என்கிற அர்த்தமன்று இப்  
பாட்டுக்கு விஷயம் ; ‘ததீயரை உத்தேசப்பராகப் பற்றுதல் சிறந்  
தது’ என்னுமர்த்தமே இப்பாட்டுக்குச் சீவன். ... (கஅ)

தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்ற வரத்தை \*  
அவம்செய்த வாழியா யன்றே \*—உவந்தெம்மைக்  
காப்பாய்நீ காப்பதனை யாவாய்நீ \* வைகுந்த  
மீப்பாயுமெவ்வுயிர்க்கும் நீ. (கக)

|             |   |                               |   |
|-------------|---|-------------------------------|---|
| தவம் செய்து | { தபஸ்ஸை<br>அறுவ்வித்து                           | உவந்து                        | திருவுள்ளமுகந்து  |
| நான்முகனால் | பிரமணிபத்து                                       | காப்பாய் நீ<br>அன்றே          | { காத்தருள்பவன்<br>நீயெயன்றே ;                                |
| பெற்ற       | { (ஹிரண்யன்<br>முதலானவர்கள்)<br>பெற்றுக்<br>கொண்ட | காப்பதனை<br>ஆவாய் நீ<br>அன்றே | { காக்க வேணு<br>மென்கிற<br>ஸங்கல்ப<br>முடையவனும்<br>நீயன்றே ; |
| வரத்தை      | வரங்களை   | எவ்                           | { (உன்னை ஆசையித்த)<br>ஸகலாத்மாத்<br>களுக்கும்                 |
| அவம் செய்த  | பழுதாக்கின  | உயிர்க்கும்                   |   |
| ஆழியாய்     | { திருவாழிக்<br>கையான<br>பெருமானே !               | வைகுந்தம்                     | பரமபதத்தை   |
| எம்மை       | அடியோங்களை  | ஈப்பாயும்                     | அளிப்பவனும்   |
|             |   | நீ அன்றே                      | நீயன்றே.  |

\* \* \*—இரணியன் முதலிய ஆஸூரப்ரகிருதிகள் பிரமன்  
முதலிய தேவர்களைக் குறித்து ஸ்வல்பம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிவிட்  
டால் தலைகால் தெரியாமல் உவந்து எல்லையில்லாதபடி வரங்களை  
அளித்துவிட்டுப் பிறகு தங்களுக்கே நேரும் அநர்த்தங்களைப் பரி  
ஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாமல் கண்ணீர் விழவிட்டுக் கையைப்  
பிசைந்துகொண்டு நிற்பார்கள் அந்த ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள். அன்  
னவர்களது ஆபத்தை அகற்றியருள்வான் எம்பெருமான்—என்  
பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட நீயே

எனக்கு எல்லாவழைத்தங்களையும் தலைக்கட்டித் தந்தருளவேணு  
மென்கிரூர் பின்னடிகளில்.

“தவஞ்செய்து நான்முகனால் பெற்றவரத்தை” என்றவிடத்து  
‘இன்னார் பெற்றவரம்’ என்பது சொல்லப் படவில்லைபாயினும்,  
இரணியன் முதலானோர் பெற்றவரம் எனக்கொள்க. அவர்கள்  
பெற்றவரத்தை அவம் செய்கையாவது—நல்ல உபாயங்களினால்  
அவ்வஸூரர்களைக் களைந்தொழித்தல் வரங்கொடுத்த தாங்களே  
குடியிருப்பை யிழந்து வருந்தினவனவிலை வரம்பெற்றவர்களுையுங்  
கொன்று வரமளித்தவர்களையும் காத்தருள்பவனிறீழ்நீமநாரா  
யணன். இதற்கு ஸாமக்ரி திருவாழியாழ்வானென்க. (கக)

நீயே யுலகெல்லாம் நின்னருளே நிற்பனவும் \*

நீயே தவத்தேவ தேவனும் \*—நீயே

எரிகடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும் \* அண்டத்

திரிகடரு மாய விவை.

(உ௦)

|                               |   |                                   |   |
|-------------------------------|---|-----------------------------------|---|
| உலகு<br>எல்லாம்<br>நீயே       | உலகங்கட்கெல்லாம்<br>நிர்வாஹகன்<br>நீயே ;                                | எரி சுடரும்                       | ஜ்வலிக்கின்ற<br>அக்நிடம்                                    |
| நிற்பனவும்                    | உலகங்கள்<br>ஸத்தைபெற்று<br>நிற்பதும்                                    | மால்வரையும்                       | பெரியகுலபர்வதங்<br>களும்                                    |
| நின் அருளே                    | உனது கிருபையி<br>னாலேயாம் ;   | எண்<br>திசையும்                   | எட்டுத்திசைகளிலு<br>முள்ள ஸகல<br>பதார்த்தங்களும்            |
| தவம் தேவர்<br>தேவனும்<br>நீயே | தவத்தினால்<br>தேவர்களான<br>பிரமன் முதலி<br>யோர்க்குத்<br>தலைவனும்நீயே ; | அண்டத்து<br>இரு சுடரும்<br>ஆய இவை | ஆகாசத்திலுள்ள<br>சந்திர ஸூர்யர்களும்<br>ஆகிய<br>இவையெல்லாம் |
|                               |   | நீயே                              | நீயேகாண்.   |

\* \* \*—ஸகலமும் எம்பெருமானாகவே யிருக்கும்படியை  
யருளிச் செய்கிரூரிதில் ‘உலகெல்லாம் நீயே’ என்றது—உலக  
மெல்லாம் உன்னுடைய ஆளுகையில் அடங்கியுள்ளது என்றபடி.  
நிற்பனவும் நின்னருளே—அவ்வப்பொருள்கள் அழியாதே ஸத்தை  
பெற்றிருப்பதும் நித்யமாயிருப்பதும் உன்னருளாலே. தவத் தேவ  
தேவனும் நீயே—எவ்வளவோ தவங்கள் செய்து ப்ராஜாபதி யென்

ஹம் பசுபதியென்றும் பேர்பெற்றிருக்கும் தேவர்கட்கும் தேவன்  
நீ ; \* யாம் கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளார்க்கும் ஆங்  
கடவுள் நீ என்றவாறு. ... ... (உ௦)

இவையா பிலவாய் திறந் தேரிகான்ற \*

இவையா வேரிவட்டக் கண்கள் , — இவையா  
வேரிபோங்கிக் காட்டு மிமையோர் பெருமான் \*

அரிபோங்கிக் காட்டு மழகு.

(உ௧)

| திருந்து   | வீழிந்து   | பொங்கி   | கிளர்ந்து  |
|------------|--|----------|--|
| எரி கான்ற  | நெருப்பை உமிழ்ந்த                                    | காட்டும் | { தோன்றின<br>திருமேனியை<br>புடையனாய்             |
| பிலம் வாய் | { பாழி போன்ற<br>பெரியவாய்                            | இமையோர்  | { நித்யஸூரிகளுக்கு<br>நிர்வாஹகனான<br>ஸர்வேச்வரன் |
| இவையா      | இதுவோ !;   | பெருமான் |  |
| எரி வட்டம் | { கொள்ளிவட்டம்<br>போலே உருண்டி<br>சிவந்து ஜ்வலிக்கிற | அரி      | நரசிங்கமூர்த்தியாய்                              |
| கண்கள்     | திருக்கண்கள்   | பொங்கி   | கிளர்ந்து  |
| இவையா      | இவையோ !;   | காட்டும் | காட்டின  |
| எரி        | அக்ரிபோலே  | அழகு     | அழகு   |
|            |  | இவையா    | என்ன விலகணம்!.                                   |

\* \* \*—நரவிம்ஹாவதாரம் என்றைக்கோ நடந்ததாயினும்  
பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அது ப்ரத்யக்ஷம் போல் தோற்றுமே ஆழ்  
வார்க்கு ; அப்படியே தோற்ற, ஆச்ரிதர்களுக்கு விரோதம் செய்  
பவர்மேல் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் சீற்றம் என்ன அற்புத  
மானது ! என்று அநுஸந்தித்து, ‘எம்பெருமானுடைய தெளிவைக்  
காட்டிலும் சீற்றமே பக்தர்கட்குச் சரணம்’ என்னுமர்த்தம் விளங்  
கும்படியாகப் பேசுகிற பாசரம் இது.

திறந்து எரிகான்ற பிலவாய் இவையா !—தூணில் நின்றும்  
தோன்றினவாறே இரணியன்மேலுண்டான அளவுகடந்த சீற்றத்  
தினால் திருவாயானது விரிந்து அழலை உமிழ்ந்ததே, அதனைப்பேச  
பிறார் ; நெருப்பைக் கக்கின திருவாய் இதுதானே என்கிறார்.  
‘கான்ற’ என்ற பெயரெச்சத்தில், கால்—வினைப்பகுதி. காலுதல்—  
யிச்சுதல்.

எரிவட்டக்கண்கள் இவையா—1. “தூயாய் சுடர் மாமதி போல் உயிர்க்கெல்லாம், தாயாயனிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா!” என்னும்படி திருக்கண்கள் குளிரந்திருப்பது அன்பர்களைக்காணும் போது; அன்பர்க்குத் துன்பம் செய்யுமவர்களைக் காணும்போது கொள்ளிவட்டம்போலே உருண்டு சிவந்து ஜ்வலிக்குமே; அப்படி ஜ்வலித்த திருக்கண்களோ இவை!; இத்திருக்கண்களில் இன்றைக்கும் சிற்றம் மாறவில்லையென்கிறார்போலும்.

ஆக முன்னடிகளால், திருவாயும் திருக்கண்களுமாகிற அவயவங்களுக்கு உண்டான விந்ருதியைப் பேசினார். இனி பின்னடிகளால், அவயவியான நரலிம்ஹமூர்த்தியின் கிளர்ச்சியைப் பேசுகிறார். எரிபொங்கிக் காட்டே மிமையோர்பெருமான் = ‘எரிபொங்கிக்காட்டும்’ என்பதைப் பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்கிப் பதவுரை வரையப்பட்டது: அன்றியே, இமையோர்க்கு விசேஷணமாக்கியும் உரைக்கலாம். ஹோமகாலத்திலே வைதிகர் கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை அக்நியானது ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே போய் ஸமர்ப்பிக்கும்படி யிருக்கிற இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்று பொருளாகும். (எரி—அக்நி தேவதையானது, பொங்கி—கிளர்ந்து, காட்டும்—ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டு கொடுக்கப் பெறுகின்ற, இமையோர் என்கை.)

நரலிம்ஹமூர்த்தி இவ்வளவு பயங்கரமான வடிவு பெற்றிருந்தாலும் இது சத்துருக்களுக்குப் பயங்கரமேயன்றி அன்பர்கட்குப் பரம போக்யமேயாதலால் “அரிபொங்கிக் காட்டும் அழகு” என்று அழகிலே முடிக்கப்பட்டதென்க. ... (உக)

அழகியான் தானே யரியுருவன் தானே \*

பழகியான் தானே பணிமின் \*—குழலியாய்த்

தானே முலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே \*

மீனா யுயிரளிக்கும் வித்து.

(உஉ)

|                                  |  |             |   |
|----------------------------------|--|-------------|---|
| தான் ஏழ்<br>உலகுக்கும்<br>வித்து | } தானே ஏழுககம்<br>களுக்கும் உபாதாந<br>காரணமாய் | தன்மைக்கும் | { (ரூபம் ரஸம் கந்தம்<br>முதலிய)<br>குணங்களுக்கும் |
|                                  |  |             |   |

1. பெரியதிருமொழி 7—1—9.

|                    |  |            |   |
|--------------------|--|------------|---|
| தன்மையன்           | ஆச்ரயபூதனாய்   | அரி உருவன் | { நரசிங்கவருக்<br>கொண்டவன் ;              |
| குழவி ஆய்          | { (பிரளயகாலத்தில்)<br>சிறுகுழந்தை<br>யாய்க் கொண்டும் | தானே       | { அழகுக்கு எல்லை<br>நிலமாயிருப்பவ<br>னும் |
| மீன் ஆய்           | { (பின்பொருகால்)<br>மதஸ்யரூபியாய்க்<br>கொண்டும்      | அழகியான்   | { அடங்குனே ;                              |
| உயிர்<br>அளிக்கும் | { ஆத்மாக்களை ரக்ஷித்<br>கின்றவனான                    | பழகியான்   | { புராணபுருஷனாகிய<br>அப்பெருமா<br>னுடைய   |
| தானே               | { எம்பெருமான்<br>தானே                                | தானே       | திருவடிக்களையே                            |
|                    |  | பணிமின்    | ஆச்ரயிபுகளோள்.                            |

\* \* \*—தானே காரணமாய்க்கொண்டு அடியிலே உலகங் களைப் படைத்து, படைக்கப்பட்ட உலகங்களைப் பாதுகாக்க அவாந் தரப் ப்ரளயத்தில் ஆலிலைத்துயின்ற அருங்குழந்தையாயும் மந்வந் தரப் ப்ரளயத்தில் மதஸ்யரூபியாயும் தோன்றி ரக்ஷித்து, ப்ரஹ் லாதனை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தூணிலே நரவலிம்ஹமாய்த் தோன்றி இரணியனைக் கிழித்துப்போட்டு, இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளி லும் ஸகலாத்மாக்களையும் அநாதிகாலமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு வரு கிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் ஆச்ரயியுங்கள் என்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் நரவலிம்ஹாவதாரத்தை அநுபவித்தாராதலால் அத்திருக்கோலத்தின் அழகையே மீண்டும் வாய்வெருவுகின்றார் 'அழகியான் தானே அரியருவன் தானே' என்று.

நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாத அநாதிகாலந் தொடங்கிப் பலவகைகளால் ரக்ஷணம் செய்துகொண்டு வருதல் பற்றி எம் பெருமானுக்குப் 'பழகியான்' என்று திருநாமமிட்டனர்.

தன்மைக்கும் தன்மையன்—ஒரு த்ரவ்யத்தைப் பற்றியிருக் கும் குணத்திற்குத் 'தன்மை' என்று பெயர்; அக்குணத்திற்கு ஆச்ரயமான குணிக்குத் தன்மையன் என்று பெயர். புஷ்பம் என்கிற த்ரவ்யத்திற்கு மணம் குணமாயிருக்கின்றது; அந்த மணத் திற்குப் புஷ்பம் ஆச்ரயமாகையாலே புஷ்பம் குணியெனப்படும். இப்படியே எங்குங் கண்டுகொள்க. இங்கு "தன்மைக்கும் தன் மையன்" என்று—நிலம் நீர் தீ கால் முதலிய பூதங்களின் குணங்

களாகிய மணம் சுவை முதலியவற்றுக்கெல்லாம் தானே ஆசிரயமா  
யிருப்பவனென்கை. 1. 4. சீராய் நிலனாய்த் தீபாய்க் காலாய்  
நெயோனாய்” என்கிறபடியே பஞ்சபூதாதிகளும் தானையாயிருப்  
பவன் என்றவாறு. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சாண்டின்னை வியாக்  
கியானத்தில் “தன் பக்கலிலே வைக்கும்” என்று ஒரு வாக்கியம்  
காண்கிறது: அதனால் “தன் வைக்குந்தன்மையனே” என்றும்  
பாடமிருந்ததாகத் தெரிகின்றது எழுலகுக்கும் தான் வித்தாய்,  
(அவ்வுலகங்களை) தன் — ஒன்றுள்ளே, வைக்குந்தன்மையனாய்—  
(பிரளயத்திலுழியாகப்படி) அடக்கிவைக்கும் குணமுடையவனாய்  
என்றபடி. ... (உஉ)

வித்துமிட வேண்டுங் கொலோ விடையடர்த்த \*  
பத்தி யழவன் பழம்புனத்து —மொய்த்தேழுந்த  
கார்மேக மன்ன கருமால் திருமேனி \*  
நீர்வானம் காட்டும் நிகழ்ந்து.

(உஉ)

|                                 |  |  |
|---------------------------------|--|--|
| விடை                            | (தம்பின்னைப்<br>பிராட்டிக்காக)<br>நிகழ்பவன்<br>வலியடக்கினாய்<br>ஊம்  | (நம் முடிவிலிளையே தானே<br>படைத்தவனாய்த் தில் ருசி வினாந்தால்<br>திருநாட்டிற்குச் செல்லுமனவும் நாம்<br>எப்படி தரித்திருப்ப தென்றால்;) |
| பத்தி யழவன்                     | (தன்விஷயத்தில்<br>சேதநர்கட்கு)<br>பத்தியுண்டாக<br>தற்குத் தானே<br>முயற்சி<br>செய்பவனுமான<br>எம்பெருமான்<br>ஹுடைய | மொய்த்து<br>எழுந்த } திரண்டு கிளர்ந்த<br>கார்மேகம்<br>அன்ன } காளமேகம்போன்ற<br>கருமால் கரிய திருமாலினது<br>திருமேனி திருமேனியை        |
| பழம் புனத்து                    | (ஸ்வஸ்வரமேன்கிட)<br>அநாதியான<br>சேதந்தத்திலே   | நீர்வானம் { நீர்கொண்டெழுந்த<br>மொமமானது  |
| வித்தம் தீ—<br>கேண்டிம்<br>கொலோ | (ஸ்வப்ரயத்தமாதிற)<br>விதையை நாம்<br>விதைக்க<br>கேண்டிமோ?<br>[கேண்டாய்;]  | நிகழ்ந்து<br>காட்டும்<br>எதிரேயினது<br>காண்புக்கும்:<br>[பொலிகண்டு நாம் தரித்திருக்கலா<br>மென்றபடி.]                                 |

\* \* \*—எம் அறிந்த நிலைமையிலும் அறியாத நிலைமையிலும் எம்பெருமான் தானே நம்முடைய உஜ்ஜீவத்திற்கு க்ருஷிபண்ணு மவனாயிருக்க, நாமும் ஸாதநாதுஷ்டாகம் பண்ணவேணும்மா, வேண்டா என்கிறார்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் கித்யர்களோடும் முக் தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணதுபவம் பெறாநிற்கச் செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார், கணது ஒருமகன் மாத்திரம் தேசாந்தரத் திலிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடும் கூடி வாழா நின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபிக்குமாபோலே எம்பெரு மானும் ஸம்ஸாரிகளான ஆஸ்மதா திகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளை பரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் பரத்யக்ஷமாகவந்து நின்றால் நாம் பொறுமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் தூத்திவிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குத் தோற்றாத படி, உறங்குகிற குழந்தையைத் காயானவன் முதுகிலே அணைத் துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமானுளும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாபியா யிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மை பொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமள வில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கை வைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்ப மாட்டாமல் அநுமதிபண்ணி உதாவீரரைப்போலே யிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது ஶீ நன்மை யென்று பேரிடக்கூடியதா யிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து,

ஶீ விஷயட்வண்ணாய் வேசிகளைப் பிள்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஒடுகிறவனவிலே அதைவிடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக் கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) நின்றை செய்வதற்காகத் திருளாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

அப்படிப்பட்ட நிலைமையைக் கண்டுபிடித்து 'என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரக்ஷித்தாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கலப்பித்தும் அப்படி கலப்பித்தவற்றை ஒன்றை அனைகமாக்கியும் நடத்திக்கொண்டு போருவன்-என்பது சாஸ்த்ரமுகத்தால் நாம் கண்டறிந்த விஷயம்.

யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்னப்படுகிற ஸுக்ருதங்கள் எவைபென்னில் ;—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று நாம் பல ஊர்களையும் வம்புக்காகச் சொல்லுமளவிலே 'குருவிமலை, பாங்கிமலை, திருவேங்கடமலை' என்று வாயில் வந்துவிட்டால் இவ்வளவே பற்றாசாக 'என் ஊரைச் சொன்னான்' என்று எம்பெருமான் எழுதிக்கொள்வன் ; அவன் இவன் என்று பல பேர்களையும் சொல்லிக்கொண்டு வருமடைவிலே சில பகவந்நாமங்களும் கலந்து வந்துவிட்டால் 'என் பேரைச் சொன்னான்' என்று கணக்கிடுவன் ; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழிபோகா நிற்கையில் அவர்களை ஹிம்வலித்துக் கொள்ளையடிக்கவேண்டுமென்று சில கள்ளர் முயன்றிருக்குமளவிலே, ஏதோ தன் காரியமாக வழிபோகிற ஒரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தென்பட, அவனை அந்த பாகவதர்களின் ரக்ஷணத்திற்காக வந்தவனாக நினைத்து அக்கள்ளர், அஞ்சி அப்பால் போய்விட அதுவே பற்றாசாக அந்த சேவகனை 'என்னடியாரை நோக்கினவன் இவன்' என்று எழுதிக்கொள்வன் ; ஒருவன் வேனிற் காலத்திலே தன் வயல் தீய்ந்து போகாநிற்கையில் நீருள்ள விடத்தில் நின்று வயலிலே பாய நெடுந்தூரத்திலே ஏற்றமிட்டு இறையாநிற்க, பாலே நிலத்தில் நடந்து விடாய்த்து இளைத்துவருகிற சில பாகவதர்கள் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே இளைப்பாறிப் போனால் அதுகாரணமாக 'என்னடியாருடைய விடாயைத் தீர்த்தானிவன்' என்று கணக்கிடுவன். ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்க மாடுவதற்கும் காற்று வேண்டினபோது வந்து உலாவுகைக்கும் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, மழையிலோ வெய்யிலிலோ வருந்தின சில பாகவதர்கள் அத்திண்ணையிலேவந்து ஒதுங்கியிருந்துபோக,



அதுகொண்டு 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தான்' என்று கணக்கிடுவன்; இப்படியாக நாமறியாமல் எம்பெருமானே ஏறிடும் ஸுக்ருதங்களே பாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆறுஷங்கிகம் எனப்படும்.

இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு எம்பெருமான் கடாசுரிப்பனாகில் அந்தகடாசுதம் ஸ்வேறு துகமாகாதோவென்னில், ஆகாது; இந்த பாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களுமுட்பட நமக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானாகையாலே, கடாசுதேஹதுவாகச் சொன்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷிபலமேயாம்.

[ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாக வன்றோவென்னில், ஸ்ருஷ்டிப்பது கருமத்தைக் கடாசுரித்தேயாகிலும் அவரவர்களுடைய கருமபரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தது அதுகாஹ காரியமென்பர்.]

அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற நிலைமையிலே உஜ்ஜீவனத்துக்குக் கருவியான கரணகளேபரங்களைப் போருளாலே அவன் தந்தபடியை அதுஸந்தித்தால், நம் உஜ்ஜீவனத்தில் அவன் செய்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தவிர நாம் ஒரு முயற்சியும் பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்கும். புதிசாகத் தரிசுதிருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு போருகிற ஒரு சூத்திரத்திலே உழுவனாவன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருந்தாலும் உதிர்த்ததானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாபோலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்கள் நம்மிடத்திலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ பத்தியுழுவனென்று சொல்லப்படுகிற ஈசுவரன் அநாதிஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப் போருவது.

இப்படிப்பட்ட பத்தியுழுவன் பழம்புனத்தில் நாமும் வித்து இடவேண்டுமோ? - நாமும் உபாயதுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமோ? எம்பெருமானுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான நம்முடைய ப்ர

வ்ருக்தியை நாம் நிறுத்திக்கொள்வதன்மேற் நமக்கு நன்மை என்ற வாறு.

லிடையடர்த்த வரலாறு :—சும்பென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவன் தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழுளருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டான் என்பதாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்குப் பத்தியுழவன் என்று திருநாமமிட்ட அழகை என்சொல்வோம் !. தன் விஷயத்தில் நமக்கு பக்தியுண்டாவதற்குத் காணே க்ருஷி பண்ணுகிறானும் எம்பெருமான். அந்த க்ருஷியாவது ஸ்ருஷ்டிபவதாராதிகள் என்க.

இனி முன்னடிகட்கும் பின்னடிகட்கும் ஸங்கதி [சேர்த்தி] யாதென்னில்,—பத்தியுழவன் பழம்புனத்தில் நாம் வித்து இடவேண்டாவாகில் அப்படியே ஆகுக ; எம்பெருமானே க்ருஷி பண்ணட்டும் ; அந்த க்ருஷி பலித்து நாம் பரமபதஞ்சென்று நித்யாது பவம் பண்ணுவதென்பது ஸ்வரவில் நடைபெறக் கூடியதன்றே ; சிறிது காலவிளம்பமாகுமே ; அதுவரையில் நமக்குப் போது போக்கு யாதென்ன, 1. “பூவையும் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காளி மலரென்றுங் காண்டோறும்—பாவியேன் மெல்லாவி மெய் மிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிரானுருவேயென்று” என்றும் 2. “மேகங்களை வுரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும் போசங்கள் உங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீர் ?” என்றும், 3. “ஒக்கு மம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைத்து நாணனும், தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே போலிகண்டு போதுபோக்க ஸாமக்ரி உண்டு என்கிறார்.

“ருசி பிறந்தபின்பு ப்ராப்தியளவும் நாம் தரிக்கைக்கு அவன் திருமேனிக்குப் போலியுண்டென்கை” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியும் நோக்கத்தக்கது.

1. பெரிய திருவந்தாதி. 2. திருவிருத்தம். 3. திருவாய்மொழி 8—5.

இப்பாட்டின் முகலடியின் மூன்று சீர்களாகிய “வித்துமிட  
வேண்டுங்கோல்லோ” என்றவளவு திருக்குறளில் எடுத்தாளப்பட்டு  
ள்ளது; விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தில் “வித்துமிட  
வேண்டுங்கோல்லோ விருந்தோம்பி, மிச்சின் மிசைவான் புனம்” (5)  
என்றகுறள் காண்க. .... (உரு)

நிகழ்ந்தாய் பால்போன் பசுப்புக் கார்வண்ணம் நான்கும் \*  
இகழ்ந்தாய் யிருவரையும் வீய \* —புகழ்ந்தாய்  
சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேனாபதியாய் \*  
மனப்போர் முடிக்கும் வகை. (உச)

|              |                   |             |  |                   |  |
|--------------|-------------------|-------------|--|-------------------|--|
| பால் போன்    | { வெண்மை சிவப்பு  |             |  |                   |  |
| பசுப்பு கார் | { பசுமை கறுப்பு   |             |  |                   |  |
| நான்கு       | { ஆகிற நான்கு     |             |  |                   |  |
| வண்ணமும்     | { வர்ணங்களை யு    |             |  |                   |  |
|              | { முடையனாய்க்     |             |  |                   |  |
|              | { கொண்டு          | மனம்        |  | { (தொனபதியின்     |  |
|              |                   |             |  | { கூந்தலை         |  |
|              |                   |             |  | { முடிப்பிக்க     |  |
|              |                   |             |  | { வேணுமென்று)     |  |
|              |                   |             |  | { மனோரதங்         |  |
|              |                   |             |  | { கொண்டிருந்த     |  |
|              |                   |             |  | { படியே           |  |
| நிகழ்ந்தாய்  | { (நான்கு யுகங்   |             |  |                   |  |
|              | { களிலும்)        |             |  |                   |  |
|              | { அவதாரித்தாய்;   | போர்        |  | { பாரதயுத்தம்     |  |
| இருவரையும்   | { மதுகைடபர்களாகிற | முடிக்கும்  |  |                   |  |
|              | { இரண்டு          | வகை         |  | { தலைக்கட்டும்படி |  |
|              | { அசுரர்கள்       |             |  |                   |  |
| வீய          | { தொலையும்படி     |             |  |                   |  |
| இகழ்ந்தாய்   | { வெறுத்தாய்;     | சினம் போர்  |  | { சீறிக்கொண்டு    |  |
|              |                   | சுவேதனை     |  | { புத்தத்தில்     |  |
|              |                   |             |  | { இழியும்         |  |
|              |                   |             |  | { ஆண்புலியான      |  |
|              |                   |             |  | { அர்ஜுனனை        |  |
| சேனாபதி      | { அர்ஜுனனுடைய     | புகழ்ந்தாய் |  | { கொண்டாடினாய்.   |  |
| ஆய்          | { ஸேனைக்கு        |             |  |                   |  |
|              | { ரகுகளாய்க்      |             |  |                   |  |
|              | { கொண்டு          |             |  |                   |  |

\* \* \*—க்ருதம் முதலிய யுகங்களிலே சேதநர் தமது ஸத்  
வம் முதலிய குணங்கட்குத் தகுதியாக வெண்மை முதலிய வர்  
ணங்களை விரும்புகையாலே அவ்வக் காலங்களிலே அந்தந்த நிறங்  
களைப் பரிசுரணித்து முகங்காட்டுகிறபடியை முதலடியிற் பேசு  
கிறார். க்ருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்க  
ளாய் சுத்தமான நிறத்தை உயக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்

காக எம்பெருமான் பால்போன்ற நிறத்தைக் கொள்வன்; த்ரோதாயுகத்திலே சிவந்த திருநிறத்தைக் கொள்வன்; த்வாபாயுகத்தில் பசுமை நிறத்தைக் கொள்வன்; கலியுகத்தில் எந்த நிறத்தைக் கொண்டாலும் சுதிபதிவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தைக் கொள்வன் என்க. இவ்வாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தத்திலும் “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், பொலுநீர்மை பொற்புடைக்கடத்துவண்டு விண்டுலாம், நீலநீர்மையென்றிவை நிறைந்த காலநான் குமாம்” என்றருளிச் செய்த பாசரம் காண்க.

இருவரையும் வீய இகழ்ந்தாய்—மதுகைடபரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களையும் ஒழித்தாய் என்கை. அன்றியே; 1. “கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர், எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவித்த வெந்தாய்” என்கிறபடியே கௌரவர் பாண்டவர் ஆகிற இருவகுப்பிலுமுள்ள சேனைகளையும் தொலைத்தமையைச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்வர். பாண்டவ பகஷ்த்திலும் ஸேனைகளைத் தொலைத்ததுண்டோவென்று கேட்பர் சிலர்; 1. “கொல்லாமாக்கோல்” என்ற பாசரத்தின் விபாக்கியானத்திலே—“பாரதஸுமரத்திலே தூர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபயஸேனையிலும்; இங்கே நாலேந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டு பேருமொழிய முடித்துப் போகட்டானுயிற்று.” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது காண்க. பஞ்ச பாண்டவர்களையும் அச்வத்தாம, க்ருபாசார்ய, க்ருதவர்மாக்களையும் தவிர்த்து மற்றெல்லாவற்றையும் தொலைத்து மண்ணின்பாரம் நீக்கினனென்க.

“உற்றாரையெல்லா முடன்கொன் றரசுளப் பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று சொல்லிப் போரொழிந்த அர்ஜுனனுக்குக் கீதையை உபதேசித்து அவனைப் போர்புரிய உடன்படுத்தினனாதலால் புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச்சுவேதனை எனப்பட்டது. சுவேதன்—சுவேதவாஹுநன் என்றபடி. வெள்ளைக் குதிரைபூண்டதேரை வாஹனமாகவுடையவன் என்கை. வெள்ளைப் புரவிக்குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசை முன்பு நின்று” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க.

வகையால் மதியாது மண்கொண்டாய் \* மற்றும்  
வகையால் வருவதோன் றுண்டே \*—வகையால்  
வயிரம் குழைத்துண்ணும் மாவலி தானென்னும்  
வயிர வழக்கொழித்தாய் மற்று.

உரு)

|                 |  |                |   |
|-----------------|--|----------------|---|
| மதியாது         | { உன் மேன்மையைச்<br>சிறிதும்<br>நீளையாமல்                                  | தான்           | { தனக்குமேற்பட்ட<br>பலிஷ்டா ஆரு<br>மில்லையென்று<br>அஹங்காரங்<br>கொண்டிருப்பவ<br>னுமான |
| வகையால்         | { நல்ல உபாயங்<br>களாலே   | என்னும்        |   |
| மண்<br>கொண்டாய் | { (மாவலியிடத்தில்<br>இரந்து) பூமியை<br>ஸ்வரதினப்<br>படுத்திக்<br>கொண்டாய்; | மாவலி          | மஹாபலியினுடைய   |
| மற்றும்         | அதற்குமேலும்,  | வயிரம் வழக்கு  | சத்ருத்வமுறையை  |
| வயிரம்          | { வயிரமாகிற<br>ரத்னத்தை  | ஒழித்தாய்      | போக்கினாய்;   |
| வகையால்         | { ஒளஷத்தாதி<br>உபாயங்களாலே   | வகையால்        | { இப்படிப்பட்ட<br>உனது<br>காரியங்களினால்  |
| குழைத்து        | இளகச்செய்து  | வருவது         | { உனக்கு வித்திப்ப<br>தொருபலன்<br>உண்டோ?  |
| உண்ணும்         | உண்பவனும்<br>(அதனால்)  | ஒன்று<br>உண்டே | { (எல்லாம்<br>ஆச்ரிதர்க்காகச்<br>செய்கிற<br>யித்தனை.)                                 |

\* \* \*—எம்பெருமான் செய்தருளங் காரியங்களெல்லாம்  
அடியார்களுடைய பிரயோஜனத்திற்காகவேயன்றி ஸ்வபிரயோஜ  
நத்திற்காக ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை யென்பதை வெளியிடும்  
பாசரம் இது.

மதியாது வகையால் மண்கொண்டாய்—‘உபபவிபூதிநாதனா  
யிருக்கிற நாம் பாசகனாகப் போகலாமோ’ என்று தன் மேன்மை  
யைச் சிறிதும் பாராமல் ‘ஆச்ரிதனை இந்திரனுக்குக் காரியம்  
தலைக்கட்டுமளவே வேண்டியது’ என்று அதனையே பார்த்து பாச  
கனாய்ச் செல்லுகையாகிற உபாயத்தினால் பூமியையெல்லாம் ஸ்வா  
திபப்படுத்திக் கொண்டாய்.

இரண்டாமடியை முடிவில் அந்வயித்துக் கொள்க.

[வகையால் வயிரங்குழைத்துண்ணும் இத்யாதி.] நவரத்னங் களுள் ஒன்றான வஜ்ரத்தை இளகுவித்து உண்பார்களாம் உடல் புஷ்டியடைவதற்காக: மாவலியும் அப்படியே உண்டு ஊன்மல்கி மோடு பருத்திருந்தானாம்; அப்படிப்பட்ட அவனுடைய அஹங்காசப் பரபுக்தமான வயிரவழக்கைப் போக்கினாம். சுற்றடியிலுள்ள 'வயிரம்' என்ற சொல் 'வெவரம்' என்ற வடசொல் விகாரம்.

மற்றும் வகையால் வருவதோன்றுண்டே?—இவற்றால் உனக்கு வரும் ப்ரயோஜனம் ஏதேனுமுண்டோ? ஒன்றுமில்லை; பாராத்த மாகச் செய்தாயித்தனை. .... (உரு)

மற்றுத் தொழுவா ரோருவரையும் யானின்மை \*

கற்றைச் சடையான் கரிக்கண்டாய் \*—எற்றைக்கும்

கண்டுகொள் கண்டாய் கடல்வண்ணை \* யானுன்னைக்

கண்டு கொள்கிற்கு மாறு.

(உகூ)

|            |  |              |                                      |
|------------|--|--------------|--------------------------------------|
| கடல் வண்ணை | { கடல்போன்ற<br>திருநிறமுடைய<br>பெருமானே !, | கரி கண்டாய்  | ஸாக்ஷிகாரன் ;                        |
| யான்       | { அடியேனால்                                | யான்         | { இப்படி அநந்ய<br>பக்தனான<br>அடியேன் |
| தொழுவார்   | { ஆச்சரிக்கப்படும்                         | உன்னை        | உன்னை                                |
| மற்று      | { தெய்வம் (நீதவிர)                         | எற்றைக்கும்  | எந்நாளும்                            |
| ஒருவரைபுக் | { வேறு எதுவு                               | கண்டு        | { ஸேவித்துக்                         |
| இன்மை      | { மில்லையென்னும்                           | கொள்கிற்கும் | { கொண்டேயிருக்க                      |
|            | { விஷயத்தில்                               | ஆறு          | { வல்லேனும்படி                       |
| கற்றை      | { சேர்த்துக்கட்டின                         | கண்டுகொள்    | { கடாக்கித்தருள<br>வேணும்.           |
| சடையான்    | { ஐடையை                                    |              |                                      |
|            | { ப்டையானை                                 |              |                                      |
|            | { ருத்ரன்                                  |              |                                      |

\* \* \*—ஆழ்வார், தம்முடைய அநந்யபக்தத்வமாகிற நிஷ்டையை விண்ணப்பஞ்செய்து 'அடியேனுக்கு இந்த நிலைமை நீடித்திருக்கும்படி கிருபைசெய்தருளவேணும்' என்கிறார். உலகில் மனிசரெல்லாரும் பெரும்பாலும் தேவதாந்தரங்களையே தொழுது அழிந்துபோகின்றனர்; அப்படி அடியேன் தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுமவனல்லேன்; எம்பெருமானே ! உன்னைத்தவிர்த்து வேறு எந்த தெய்வத்தையும் நான் ஆச்சரியனிய தேவதையாகக் கொள்வ

தில்லை; இவ்விஷயத்திற்கு யார் ஸாக்ஷியென்னில்; கற்றைச்சடையான் கரி—ஜடாதரண சிவபிரானே ஸாக்ஷியாவன்: இதன் கருத்து யாதெனில், 1. “பெண்ணுலாஞ் சடைநீனும் பிரமனு முண்ணைக்காண்பான், எண்ணிலா ஆழியூழி தவஞ்செய்தார்” என்கிறபடியே—சுவரத்வப்ரமத்திற்கு விஷயபூதனை சிவபிரான் தானும் ஸாதநாதுஷ்டாந நிஷ்டனா யிருக்கும்படிக்கு அறிகுறியாகச் சடைபூனைந்துகொண்டு உன்னை உபாஸியாநிற்க, நான் உன்னையொழிய வேறொரு கூடூத்ரதேவதையைப் பணிவேனோ வென்கை. ● ●

இவ்வாழ்வார் திருமழிசையில் யோகநிலையில் நின்று திருமகள் கொழுநனை த்யானித்துக்கொண்டிருக்கையில். ஒருநாள் ஆகாச மார்க்கத்தில் எருதினமீது ஏறிக்கொண்டு பார்வதி பரமேசுவார் செல்லுகையில், பார்வதியானவள் இவரது தவவொழுக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாடித் தன் கணவனை நோக்கி ‘இவன் ஆரோ?’ என வினவ; ‘இம்மஹாநுபாவன் நம்மைவிட்டு நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டவன்’ என்று ருத்ரன் சொன்னவளவிலே அம்மிகை, ‘இப்பெரியவனுக்கு நாமும் தரிசனம் தந்து ஏதேனும் வரமளித்துப்போவோம்’ என்கூற, அவளது விருப்பத்தின் படிசெய்ய ஸம்மதித்துச் சிவபிரான் இவரெதிரேவந்து தோன்றினான்; இவர் அச்சிவனைப்பார்த்தும் பாராதவர்போல உபேக்ஷித்து ஒரு கந்தைத்துணியைத் தைத்துக்கொண்டு கார்யாந்தர பரராய் விமுகராயிருக்க, அதுகண்ட சங்கரன் ‘உனக்கு அருள்செய்ய வந்த நம்மை நீ அநாதாஞ்செய்தல் தகுதியோ?’ என்ன, ஆழ்வார் ‘உன்னால் ஆகவேண்டியது எனக்கு ஒன்றுமில்லை; ஆதலின் நான் நாலீநனாயிருந்தேன்’ என்றார். பின்பும் பரமசிவன் ‘நம் வரவு வீண்போவதன்று; உனக்கு அபீஷ்டமான வரம்வேண்டிப் பெற மாப்போவாய்’ என்று நிர்ப்பந்திக்க, அநந்தரம் ஆழ்வார் ‘பரம பதம் அருளவல்லீராயின் அருள்வீர்’ என வேண்டினார். அதற்கு அங்கடவுள் ‘அது நம்மால் தரத்தக்கதன்று; அது தருதற்குரியதேவன் பூமந்நாராயணனே; ஆதலின் வேறுவரம் வேண்டுதி’ என்ன, ஆழ்வார் புன்முறுவல் செய்து ‘அம்முத்தியைப் பெறும்



பெருட்டுப் பலகாஸம் இவ்வுலகில் உயிர்த்திருந்து பெருந்தவம் புரிதற்கு உபயோகமாக நீண்ட ஆயுளையேனும் அடியேற்கு அளித்தருள்' என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்டுக் கைலாஸபதி 'அது கருமா நஸாரமாக நடப்பதேபன்றி வளர்த்தத்தக்கதன்று; வேறு வேண்டுவதை விளம்புவாய்' என்னலும், திருமழிசைப்பிரான் குறுமுறுவலோடு இகழ்ச்சியாய் 'இவ்வுலகியின் பின்னே நூல் வரும்படி வரம் தந்தருளிர்' என்று விநோதமாகச் சொல்ல, அப்பரி ஹாஸவார்த்தை செலிப்பட்டவுடனே கடுஞ்செங்குகொண்ட நெற்றிக்கண்ணன் 'இச்செருக்குடையானே இப்பொழுதே அருங்கணப் போலாக்கிவிடுகிறேன்' என்று கனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத்திறந்துவிட்டார்; அதில் நின்றும் புகையும் பொறியுமாகக் கிளர்ந்தெழுந்த காலாக்கியைக்கண்டு திருமழிசைப் பிரான் சிறிதும் கலங்காமல் 'இந்திரன்போல உடம்பு முழுதும் கண்காட்டினாலும் அஞ்சவேனல்லேன்' என்று சொல்லித் தமது வலத்திருவடியின் பெருவிரலிலுள்ளதொரு கண்ணைத்திறந்துவிட்ட, அதில் நின்றும் ஒரு பெருந்தீ எழுந்து ஊழித்தீயினும் பன்மடங்கு மேலிட்டு அவ்வனலை அடக்கத்தொடங்கிற்று. அவ்வளவில் அரன் அக்கடுருப்பை அவிக்கும்படி தனது சடையிலுள்ள பல மேகங்களை ஏவிவிட்ட, அவையும் அங்ஙனமே கல்பாந்த காலத் திற்போலச் சோனைமழை பொழிந்து பெருவெள்ளங்கோக்கவும் ஆழ்வார் சிறிதும் சலியாமல் பகவத்பத்தியிலே ஊன்றியிருந்தார்; அதுகண்டு முக்கண்மூர்த்தி மிக வியந்து இவர்க்கு 'பக்திஸாரர்' என்று திருநாமஞ்சாத்தி இவரது வைபவத்தைக் கொண்டாடித் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிப்போயினன் என்ற வரலாறு இவ்விடத்தில் ஸ்மரிக்கத்தக்கது இவ்வளவையும் 'திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் இங்கு "கற்றைச்சடையான் கரிக்கண்டாய்" என்கிறார் என்று கொள்ளலாம். கரி—ஸாகுதி; நேரில் கண்ணால் பார்த்தவன் என்கை.

இவ்வாழ்வார் "சாக்கியங்கற்றேழும் சமண்கற்றேழும் சங்கரனா சாக்கிய ஆகமனா லாராயந்தோம்" என்றபடியே பல மதங்களினுள்ளும் புகுந்து அந்தந்த மதஸ்தராகவே இருந்தவராதலால், இப்படி பலமதங்களிலும் புகுந்து அவையெல்லாம் அஸார



மென்று விட்டொழிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்திற்கு வந்து  
சேர்ந்ததுபோல, இந்த ஸத்ஸம்பந்தாயத்தையும் விட்டு வேறொரு  
தீயமதத்தில் போய்ச் சேரும்படியான தெளர்ப்பாக்கியம் இவ்  
விருள் தருமாஞாலத்தின் காரியமாக நமக்கு நேர்ந்துவிடுமோ  
என்னவோ ! என்று அஞ்சி, இந்த நிஷ்டையே நிலைத்திருக்குமாறு  
கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்று பின்னடிகளால எம்பெருமான்  
றன்னையே பிரார்த்தித்தாராயிற்று. .... (உரு)

மாறான் புகுந்த மடநெஞ்சம் \* மற்றதுவும்  
பேறுகக் கொள்வனோ பேதைகள் \*—நீருடி  
தான்காண மாட்டாத தாரகல சேவடியை \*  
யான்காண வல்லேற் கிது.

(உரு)

|              |  |           |   |
|--------------|--|-----------|---|
| பேதைகள்      | மூடர்களே !,  | காண       | { ஸேவிக்க                                       |
| மால்         | எம்பெருமான்  | மாட்டாத   | { முடியாததும்                                   |
| தான் புகுந்த | { தானேமேல்விழுந்து<br>வந்து புகுந்திருக்<br>கப்பெற்ற | தார்      | { புஷ்பங்களினால்<br>அர்ச்சிக்கப்<br>பட்டதும்    |
| மட நெஞ்சம்   | { (எனது) விதேய<br>மான நெஞ்சிலே                       | அகலம்     | { போக்யதையில் அள<br>விறந்ததுமான                 |
| மற்றதுவும்   | வேறென்றை   | சே அடியை  | திருவடியை                                       |
| பேறு ஆக      | புருஷார்த்தமாக                                       | யான் காண  | { ஸேவிக்கும்படியான<br>பாக்கியம் பெற்ற<br>எனக்கு |
| கொள்வனோ      | { நான் கொள்வனோ ?<br>[கொன்ன<br>மாட்டேன் ;]            | வல்லேற்கு | { இப்படிப்பட்ட<br>அத்யவஸாய<br>முண்டாயிற்று.     |
| நீருடி தான்  | { நீறு பூசின உடம்பை<br>புடையான<br>ருத்ரனும்          | இது       |   |

\* \* \*—தம்முடைய அத்யவஸாயத்தையும் அதன் அடியை  
யும் அருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்  
றைப் புருஷார்த்தமாகப் பேணுவார் ; ஐச்வர்யத்தை நச்சவர் சிலர் ;  
ஸ்வர்க்கலோக போகங்களை அபேக்ஷிப்பர் சிலர் ; கைவல்யத்தைக்  
காதலிப்பர் சிலர். இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்று பேறுக  
இருக்கும் ; எனக்கோவென்னில் ; இவையென்றும் விருப்பமல்ல.

எம்பெருமானுனை 'இவ்வாழ்வாருடைய நெஞ்சகம் நமக்கு இருப்பிடமாகக்கிடக்குமா' என்று காகலித்துத் தன்பேரூஉ வந்து சேரப்பெற்ற என்னு நெஞ்சில் அப்பெருமானுடைய நிகய வாஸநமொன்று தவிர மத்தெதுவும் புருஷாத்தமாகக் கருதப்பட மாட்டாது, என்று உறுது அப்பவஸாயக்கை முன்னடிகளிற் கூறினர். இப்படிப்பட்ட அப்பவஸாயம் தமக்கு உண்டான படியைப் பேசுகிறார் முன்னடிகளில்: நீருடிதான் இத்தயாதியால். 1 "பெண்ணுலாஞ்சடையினனும் பிரமம் முன்னைக்காண்பான, எண்ணிலாழ்நிபூறி தவஞ்செப்தார் வெள்கிளிப்ப" என்கிறபடிபேசுடையன்தானும் செடுங்காலம் தவம்புரிந்தும் எந்தத் திருவடிதனை வேலிக்கப்பெற்றிலஹே அந்தத் திருவடிகள் எனக்கு ஸ்வபமாகவே வந்து வேலாவஸாதிக்கப்பெற்றதனால் 'இத்திருவடிதவிர வேறென்றும் நமக்கு பாய்யமல்ல' என்கிற இந்த அத்யவஸாயம் உண்டாயிற்று என்றவாறு.

"காணவல்ல எனக்கு" எனப்பிரயோகிக்கவேண்டு மிடுத்து "பாண்காண வல்லேற்கு" எனப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. (உ௭)

இதுவிலங்கை வீட்டியக் கட்டிய சேது \*

இதுவிலங்கு வாலியை வீழ்த்தது \*—இதுவிலங்கை

தானொடுங்க வில்லுடங்கத் தண்டா ரிராவணனை \*

ஊனொடுங்க வெய்தா னுகப்பு.

(உ௮)

|           |                                     |             |  |
|-----------|-------------------------------------|-------------|--|
| இலங்கை    | வங்காபுரியானது                      | இது         | { இப்போது நடந்த செயல்காண்மின்;   |
| ஈடு அழிய  | சீர்குலைபும் படியாக                 | இலங்கை தான் | வங்காபுரியானது   |
| கட்டிய    | { (வானா சேனையைத் துணைகொண்டு) கட்டின | ஒடுங்க      | அழியும்படியாகவும்  |
| சேது      | திருவணை                             | வில்லுடங்க  | { சார்க்களில் லீனையும் படியாகவும்,   |
| இது       | இது காண்மின்;                       |             |  |
| விலங்கு   | { திரயக்போகியிற் பிறந்தது னான       | தண்டார்     | { (அலங்காரமாகக்) குளிர்த்த பூமாலையணிந்து கொண்டிருந்த இராவணனுடைய உடல் ஒழியும்படியாகவும் |
| வாலியை    | வாலியை                              | ஊன் ஒடுங்க  |  |
| வீழ்த்தது | முடித்தது                           |             |  |

|         |   |                   |       |   |                |
|---------|---|-------------------|-------|---|----------------|
| எய்தான் | { | அப்புனைச் செய்தத் | உப்பு | { | வீலையான்       |
|         |   | நின் இராமபிரா     |       |   | வியாபாரம்      |
|         |   | முடைய             | தூது  |   | தூது காண்மின். |

\*\*\*-இராமபிரானுடைய சில வீரச்செயல்களைப்பேசியதுப விக்கிரார்.

இலங்கை நடழியக்கட்டிய சேது இது—விபீஷணாழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து ‘ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்’ என்ன, இராமபிரான் ‘கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்’ என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்தின் பிடுத்து மூன்றுநாளளவும் ப்ராயோபலேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மழிமையைக்கருதாமல் உபேகசூயாபிநுந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடத்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்’ என்று ஆக்ரேபாஸ்தரத்தைத் தொடுக் கத்தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனை கட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன் கையினால் நீரில்போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறா ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்டவேணுமென்று சொல்லி விட்டு மறைந்துவிட்டான்; இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து நளன் கையில் கொடுக்கச்செப்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸேதுகட்டுவித்தான்—என்பது திருவணைகட்டின வரலாறு. இது என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிரல மருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் “கட்டிய சேது இது” என்று கண் முன்னே கண்டதுபோலப் பேசுகிறார்.

இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்தது—ஸுக்ரீவன் இராமபிரா னோடு ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு அவனது நிபமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில்

இன்னான் ஸுக்ரீவன் இன்னான் வாலியென்று வாசி கண்டறி யாமையால் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் ரிச்யமுகபர்வதத் துக்கை மீண்டு ஒடிவந்து சேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங் கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச்சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போருக்குப்புறப்பட. அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறும னன்று; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டுகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப் புறப்படுவது தகுதியன்று' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செனியிலும் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான்; அந்த வாலி ஸுக்ரீவரீருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் இராகவன் ஒருமாத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினாலடித்தார்; அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்; இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கதனென்னும் புத்திரனுடன் கூட ஓடிவந்து வாலியைத் தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில்நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹா புருஷலக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். இராமனும் வாலியோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக்கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத்தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கதனையும் நோக் கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் ப்ராணனையும் விட்டான்—என்ற வரலாறு அறிக. ஆச்ரிதனான ஸுக்ரீவனிடத் தில் பக்ஷபாதத்தால் எம்பெருமான் செய்தருளின காரியம் இப்போதுதான் நடந்ததுபோல் ஆழ்வார்க்குத் தோற்றிற்றென்க.

“வீழ்த்ததுவும்” என்று சிலர்க்குப் பாடலாம்; அப்பாடத்தில் வெண்டளைபிறமும்.

திருவணைகட்டினதும் வாலியைவதைத்ததும் இராவணனைக்  
கொன்றதும் எம்பிரான் அவலீலையாகச்செய்த செயல்கள் என்ற  
தாயிற்று இப்பாட்டால். ... (உஅ)

உகப்புருவன் தானே யொளியுருவன் தானே \*  
மகப்புருவன் தானே மதிக்கில் \*—மிகப்புருவம்  
ஒன்றுக்கொன் றோசனையான் வீழ \* ஒருகணையால்  
அன்றிக்கொண் டெய்தா னவன். (உக)

| மிக                                      | மிகவும்   | மதிக்கில்                | சிந்தித்தால்  |
|--|---|--------------------------|---|
| புருவம்<br>ஒன்றுக்<br>கொன்று<br>ஒசனையான் | { ஒரு புருவத்திக்கு<br>ஒரு புருவம் காத<br>வழி நீளமிருக்கப்<br>பெற்ற<br>கும்பகரணன் | உகப்பு<br>உருவன்<br>தானே | { மனோஹரமான<br>திருமேனியை<br>புடையவன்<br>அவனே ;        |
| வீழ<br>அன்றிக்<br>கொண்டு                 | { ஒழியும்படியாக<br>சிறிக்கொண்டு   | ஒளி உருவன்<br>தானே       | { தேஜோமயமான<br>திருமேனியை<br>புடையவனும்<br>அவனே,      |
| ஒரு கணையால்<br>எய்தானவன்                 | { ஒரு பாணத்தினால்<br>அடித்து முடித்தவ<br>னான இராம<br>பிரானே                       | மகப்பு<br>உருவன்<br>தானே | { மிகவும் ஆச்சரிய<br>மான வடிவை<br>புடையவனும்<br>அவனே. |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தின்  
விலகல்கூடையத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். உகப்புருவன் தானே—  
கண்டவர்களெல்லாரும் உகக்கும்படியான திருவுருவத்தையுடைய  
வன் என்கை. “தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற்  
கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாரு  
மஃகிதே” (கம்பராமாயணம்.) என்றது காண்க. அன்றியே,  
நம்மைப்போல் கருமங்காரணமாக சரீரங்களைப் பரிக்காணிக்கை  
யன்றியே “ஐயாமுஹீகாலிஹிதொரூபெஹம்” என்கிறபடியே  
தானே திருவுள்ள முகத்து பரிக்காணித்துக் கொள்ளப்பட்ட வடிவை  
புடையவன் என்றுமாம்.

ஒளியுருவன் தானே—1. “குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கை  
தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதொருரு” என்கிற

படியே தேஜஸ்புஞ்ஜமே வடிவேடுத்க தென்னலாம்படியான உருவையுடையவன்.

மகப்புருவன்—‘ஹோஜாதே’ [மஹாஜபுதம்] என்ற வட சொல் ‘மகப்பு’ எனச்சிதைந்தது; மிகவும் அற்புதமான உருவத்தை யுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்டவன் யாவனென்னில், இராமசிரானென்றது சின்னடிகளால், சும்பகர்ணனுடைய புருவங்களின் இடைவெளி ஒரு காகவழி யுள்ளதுபற்றி ‘புருவமொன்றுக்கொன்றோசனையான்’ என்று அவனுக்குப் பெயரிடப்பட்டது. ‘மோஜரா’ என்னும் வடசொல் ஓசனை எனத் திரிந்தது. ... .. (உக)

அவனென்னை யாளி யரங்கத்து \* அரங்கில்

அவனென்னை யெம்தாமல் காப்பான் \*—அவனென்ன

துள்ளத்து நின்ற னிருந்தான் கிடக்குமே \*

வேள்ளத் தரவணையின் மேல்.

(140)

|                  |                          |                    |                                    |
|------------------|--------------------------|--------------------|------------------------------------|
| என்னை ஆளி {      | என்னை ஆட்கொண்டருள் பவனுன | உள்ளத்தி           | நெஞ்சிலே                           |
| அரங்கத்து அவன் { | ஸ்ரீரங்கநாதன்            | நின்றான் இருந்தான் | { நிற்பதும் இருப்பதும் செய்கிறான்; |
| என்னை            | என்னை                    | (ஆனபின்பு இனி)     |                                    |
| அரங்கில் {       | ஸம்ஸாரமாகிற நாடகசாலையில் | அவன்               | அப்பெருமான்                        |
| எய்தாமல் {       | பிரவேசிக்க வொட்டாமல்     | வேள்ளத்தி          | திருப்பாற்கடலில்                   |
| காப்பான்         | காத்தருள்வன்;            | அரவு அணையின் மேல்  | { சேஷ சயனத்திலே                    |
| அவன்             | அப்பெருமான்              | கிடக்குமே          | பொருந்துவனோ?                       |
| என்னது           | என்னுடைய                 | [பொருந்தமாட்டான்.] |                                    |

\* \* \*—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலிய ஸ்தானங்களை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலேயே நிற்பதுமிருப்பதுமாக நின்றான் என்கிறார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் \* குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கித் துயில்கொள்ளு மழகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் இனி

நான் ஸம்ஸாரமாகிய நாடகசாலையிற் புசாவண்ணம் என்னைக் காத்தருள்வன் ; அவ்வளவேயன்றி என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையே தனக்குப் பரமப்ராப்யமான ஸ்தலமாகத் திருவன்னப்பற்றி, நிற்பதும் வீற்றிருப்பதுமெல்லாம் இங்கேயாயிராநின்றான் ; இன் அவ ஹக்குத் திருப்பாற்கடலில் திருவரவணையிற் தானும் படுக்கை பொருந்துமோ ? பொருந்தாது—என்றாயிற்று.

அரங்கில்—‘ராமம்’ என்னும் வடசொல் கூத்தாடுமிடம் என்னும் பொருளது ; அதுவே தமிழில் ‘அரங்கு’ எனத் திரிந்தது. நாடகசாலையில் ஒவ்வொருவனை பலபல வேஷங்களைப் பூண்டு கொண்டு வருதல்போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் பலபல தேஹங்களைப் பரிக்கரணித்துக்கொண்டு அனைக யோனிகளில் பிறப்பதுபற்றி ஸம்ஸாரத்தை நாடகசாலையாகச் சொல்வது நன்கு பொருந்தும். 1. பிறவி மா மாயக்கூத்து” என்றும் நம்மாழ்வாரும். .... (௩௦)

மேல் நான்முக னரணையிட்ட விசோபம் \*

தான் நாரணனொழித்தான் தாரகையுள் \*—வானோர்

பெருமானே யேத்தாத பேய்காள் \* பிறக்கும்

கருமாயம் பேசில் கதை.

(௩௧)

|            |  |               |  |
|------------|--|---------------|--|
| மேல்       | முன்பொருகால்                                   | வத்தாத        | { வாய்கொண்டு<br>வாழ்த்தமாட்டாத   |
| நான்முகன்  | பிரமன்   |               |  |
| அரணை       | ருத்ரனைக்குறித்து                              | பேய்காள்      | { அறிவு<br>கேட்களே !,  |
| இட்ட       | கொடுத்த  |               |  |
| விசோபம்    | சாபத்தை  | பிறக்கும் கரு | { பிறப்பதற்கு அடி<br>மான கர்ப்ப<br>ஸ்தானத்தில்<br>(நீங்கள் அநுபவிக்கக்கூடிய) |
| தாரகையுள்  | { இந்நிலவுலகத்தில்<br>(உள்ளாரெல்<br>லாரு மறிய) | மாயம்         | { ஆச்சரியமான<br>துக்கங்களை   |
| நாரணன்தான் | எம்பெருமானே                                    | பேசில்        | சொல்லப்படுந்தால்   |
| ஒழித்தான்  | { போக்கியருளினன் ;<br>(அப்படிப்பட்ட)           | கதை           | { ஒரு மஹாபாரதம்<br>போலே<br>பரந்திருக்கும்.                                   |
| வானோர்     | { கித்யஸூரி நாத<br>ஞான பூமந்<br>நாராயணனை       |               |  |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைய பெருமை நாடு நகரமும் நன் கறித்தாயிருந்தும் அவனை ஏத்தமாட்டாத பாவிகள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அதுபவிக்க வரியவர்கள் என்கிறார்.

ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக்கொள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் ‘இதற்கு என் செய்வது?’ என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் “இப்பாவந் தொலைப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்” என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக பின்பு ஒருநாள் பதிரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது—என்பதே நான்முகனரணையிட்ட விசேசாபம் நாரணனொழித்த வரலாறு. ஒரு பாதகத்தைப் போக்கிச் சிவனையும் உய்யக்கொள்ளவல்ல பரதேவதை பூநீமநாராயணன் என்பதை அறிகின்றிலவே இப்பேய்கள் என்று வருந்துகிறார்.

பிறக்குங் கருமாயம் பேசில் கதை—எம்பெருமானுடைய பெருமையறிந்து அவனை ஏத்தினீர்களாகில் உஜ்ஜீவித்துப் போவீர்கள்; இல்லையேல், மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து கர்ப்பப்பைகளில் நீங்கள் படநேரும் துன்பங்கள் மஹாபாரதம்போலே பெரிய கதைப்புத்தகமாக எழுதிவைக்கத் தக்கதாகும் என்றவாறு.

முதலடியில், விசேசாபம் என்றது முழுச்சொல்; ‘விடு’ என்பதற்குத் தனியே பொருளில்லை; அதை ஒரு உபஸர்க்கம்போலக் கொள்க. சாபம்—அதுபவித்தே தீரவேண்டிய பாவம். தாரகையுள்—வடமொழியில் “யாராபரித்ரீ யாணி” என்று பூமிக்குப் பெயர்க்குறிப்பதுபோல் ‘யாரகா’ என்றும் ஒரு பெயர் இருக்கத்தரும். ‘தாரணியுள்’ என்றும் பாடமுண்டென்ப. ‘யாணி’ என்பதன் நீட்டல், (நக)



கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றி னுள்ள \*  
உதைப்பளவு போதுபோக் கின்றி \*—வதைப்பொருள்தான்  
வாய்ந்த குணத்துப் படாத தடைமீனோ \*  
ஆய்ந்த குணத்தா னடி. (நூ.உ)

|   |   |                     |  |
|---|---|---------------------|--|
| கதை<br>பொருள்தான்                       | { (உலகத்தில்) வியவ<br>ஹரிக்கப்படு<br>கின்ற பொருள்<br>கள் யாவும்                     | வாய்ந்த<br>குணத்தி  | { திருக்கல்யாண<br>குணங்களில்                                 |
| உதைப்பு<br>அளவு போது<br>போக்கு<br>இன்றி | { ஒரு நிமிஷகாலமும்<br>ஓயாமல்<br>[எப்போதும்]   | படாத்து             | நடுபடாத வஸ்து  |
| கண்ணன்                                  | எம்பெருமானுடைய  | வதை<br>பொருள்தான்   | { அபதார்த்தமே<br>யாகும் ;<br>(ஆகையாலே)                       |
| திரு<br>வயிற்றின்<br>உள்ள               | { ஸங்கல்பத்தில்<br>ஸத்தை பெற்<br>றிருக்கின்றன ;<br>(அப்படிப்பட்ட<br>எம்பெருமானுடைய) | ஆய்ந்த<br>குணத்தான் | { சிறந்த திருக்குணங்<br>களை யுடையவ<br>னான அப்<br>பெருமானுடைய |
|   |   | அடி                 | திருவடிகளை   |
|   |   | அடைமின்             | ஆசாயிடுங்கோள்.   |

\* \* \*—தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினால் ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸத்தையை விளைக்கின்ற எம்பெருமானுடைய குணங்களில் நடுபட மாட்டாதவர்கள் அஸத்துக்களாவர் ; அங்ஙனாகாமே நீங்கள் அக் குணநிதியின் திருவடிகளைச் சார்ந்து வாழ்மின் என்று சிலரைநோக்கி உபதேசிக்கும் பாசரம் இது.

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றினுள்ள = ‘கயா’ என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘வாயாற் சொல்லுதல்’ என்று பொருள். நம்மால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்ற பதார்த்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீதங்கள் என்கை.

உள்ள—உள்ளன என்றபடி.

முதலடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கொள்வர்.

உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி = கண்ணிமைப்பதும் கை நொடிப்பதும் உதைப்பு ; ஒரு சிடிசை போடுகிற மாத் திரமான காலம் என்கை. அவ்வளவு காலமும் இடைவிடாமல்—ஸர்வ காலத்திலும் என்றவாறு. அன்றியே, மேலே ‘அடைமீனோ’

என்ற சினைமுற்றோடே இவ்விரண்டாமடியைக் கூட்டியுரைக்கவு  
மாம்; ஒரு நிமிஷ காலமும் தாமதியாமல் விரைந்தடி சேர்மினே  
என்றபடி.

வாய்ந்த குணத்துப் படாதது வதைப்போருள்தான் = நாம் அது  
பளிப்பதற்குப் பாங்கான பகவத் குணங்களிலே ஈடுபடாதவர்கள்  
“கவலனெவ வ ஹவதி கஸ டி ஹெதி வெடிவெடி” என்கிற உட  
நிஷத்தின்படியே அபதார்த்தங்களாவார்கள் என்கை. “குணத்துப்  
படாதவர்” என்னுமல் ‘படாதது’ என்றது பகவத் குணங்களில்  
ஈடுபடாதவர்களிடத்தில் தமக்குள்ள வெறுப்பினால். அவிலே  
களை நோக்கிக் ‘குட்டிச்சுவரே!’ என்பதுபோல. வதை-வசை  
தகரசகரப்போலி.

நீங்களும் அஸத்தாக ஆய்விடாமல் ஆய்ந்த குணத்தா  
னடியை அடைமின் என்று தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (௩௨)

அடிச்சகடம் சாடி யரவாட்டி \* யானே

பிடித்தோசித்துப் பேய்முலை நஞ்சுண்டு \* —வடிப்பவள

வாய்ப்பின்னை தோளிக்கா வல்லேற் றெருத்திறுத்து \*

கோப்பின்னு மாளுன் குறிப்பு.

(௩௩)

| (எம்பெருமான்) |  | ஒசித்த    | { கொம்பை முறித்<br>தொழித்தும்                         |
|---------------|--|-----------|---|
| குறிப்பு      | { (அடியாரைக் காத்<br>தருள வேணு<br>மென்கிற) திரு<br>வுன்னத்தினால் | பேய்      | { புகளையென்னும்<br>பேய்ச்சிவிய<br>னுடைய               |
| அடி           | திருவடியாலே  | முலை      | { முலையில்<br>தடவியிருந்த                             |
| சகடம்         | சகடாஸுரனை  | நஞ்சு     | விஷத்தை   |
| சாடி          | ஒழித்தும்  |           |   |
| அரவு          | காளியநாகத்தை   |           |   |
| ஆட்டி         | { வாலப்பிடித்து<br>ஆட்டிக் கொழும்<br>படக்கியும்                  | உண்டு     | { அமுது செய்து<br>அவனாயிரா<br>மாய்த்தும்              |
| யானே          | { குவலயாபீட மென்<br>னும் யானையை                                  | வடி பவனம் | { அழகிய பவனம்<br>போன்றவாயை<br>யும் தோளையு<br>முடையனான |
| பிடித்து      | பற்றிக்கொண்டு  | வாய் தோளி |   |

|            |                                |             |                               |
|------------|--------------------------------|-------------|-------------------------------|
| பின்னைக்கா | { நப்பின்னைப்<br>பிராட்டிக்காக | இஹத்து      | முறித்தொழித்தும்              |
| வல் ஏறு    | { கொடிய ரிஷபங்களி<br>னுடைய     | பின்னும் லோ | { தன்னுடைய<br>சேஷித்வத்தை     |
| எருத்து    | முசுப்பை                       | ஆனான்       | { நிலைநிறுத்திக்<br>கொண்டான். |

\* \* \*—எம்பெருமானுக்கு ஏற்கனவே ஈச்வரத்வம் இருந் தாலும் அவதரித்துப் பண்ணின சில ஆணைத் தொழில்களால் அந்த ஈச்வரத்வம் நன்னர் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளப்பட்டதென்று சில சேஷடிதங்களைப் பேசியதுபவிக்கிறார்.

அடிச்சகடம்சாடி-நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவை ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிவிட்டுக் கண் வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போயிருந்த காலத்து, கம் ணாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவே சித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதையறிந்த பகவானான குழந்தை பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்நபிந்ந மாக்கினனென்க.

அரவாட்டி—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கிரியினற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னுங் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகினவர்களைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டு மென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிணையிட்டருள வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாகனணிகை

களின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி வீட்டருளினன் என்க. அரவு ஆட்டி எனப் பதம் பிரித்ததுபோல 'அர வாட்டி' எனவும் பிரிக்கலாம்; "குறி யதன்னை ஆக்குமுகனும் அகவேனடி, உகரமேற்றலும் இயல்வுமாம் தூக்கின்" என்ற நன்றாற் சூத்திரமுணர்க.) அர-காளியநாகத்தை, வாட்டி—வலேபடக்கி, என்கை.

யானைபிடித்தோசித்து—வில்லிமுடிக்கென்று கம்ஸனாலைழக் கப்பட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளின கண்ணபிரான் கம்ஸனரண் மனையை நோக்கிச் செல்லுலகையில் அவ்வாண்மனை வாயில்வழியில் தன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் எளி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலபாபிடமென்னும் மதயானை சிறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவயானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் கொலைத்திட்டனென்க.

பேய்முலை நஞ்சுண்டு—பூதனை யென்னும் ராசுலவி கம்ஸனைவுதலால் நல்ல 'பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப் பாடிக்குவந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானை குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவ னுயிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தன னென்க.

வல்லேற்றெடுத்திடுத்து—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்வதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழுளருதுகளையும் கண்ண பிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட் டியை மணஞ்செய்து கொண்டனென்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநத் தொழில்கள்செய்து தன்னுடைய சர்வாத்வத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டா னெம் பெருமான் என்றாராயிற்று. ... .. (நாட)

குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானே யேத்த \*  
குறிப்பெனக்கு நன்மை பயக்க \*—வெறுப்பனே  
வேங்கடத்து மேயானே மெய்வினேனோ மெய்தாமல் \*  
தான்கடத்தும் தன்மையான் தாள்.

(௩௪)

|                      |   |                               |   |
|----------------------|---|-------------------------------|---|
| கோட்டியூர்<br>மேயானே | { திருக்கோட்டியூரில்<br>கித்யவாஸம்<br>பண்ணுமவனும்   | எனக்கு<br>குறிப்பு            | { எனக்குக்<br>குதுஹலம்;   |
| வேங்கடத்து<br>மேயானே | { திருமலையில் கித்ய<br>வாஸம்பண்ணு<br>மவனுமான<br>பெருமானே  | மெய் வினை                     | { சரீர ஸம்பந்தத்<br>துக்கு அடியான<br>கருமங்களும்                              |
| எத்த                 | துதிப்பதற்கு  | நோய்                          | வியாதிகளும்   |
| எனக்கு<br>குறிப்பு   | { எனக்கு ஆசை;   | எய்தாமல்                      | வந்து சேராதபடி  |
| நன்மை பயக்க          | { (எம்பெருமானே<br>இடைவிடாது<br>அநுபவிப்பதனா<br>லுண்டாகும்)<br>பெருமையை<br>உண்டாக்கிக்<br>கொள்வதற்கு | தான்<br>கடத்தும்<br>தன்மையான் | { தானே அவற்றைப்<br>போக்கியருளும்<br>ஸ்வபாவத்தை<br>புடையனான அப்<br>பெருமானுடைய |
|                      |   | தாள்                          | திருவடிகளை  |
|                      |   | வெறுப்பனே                     | மறந்திருப்பனே.  |

\* \* \*—திருக்கோட்டியூர் திருவேங்கடம் முதலான பல  
திருப்பதிகளிலே எனக்காக வந்து ஸந்நிதிபண்ணி ஸுலபனாயிருக்  
குமெம்பெருமான் திருவடிகளை மறந்திருக்க என்னால் முடியுமோ  
வென்கிறார். திருக்கோட்டியூரிலும் திருமலையிலும் சென்று எம்  
பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடவேண்டுமென்றும் அவனை  
இடைவிடாது அநுபவித்து ஆத்மாவுக்கு நன்மையை விளைத்துக்  
கொள்ளவேணுமென்றும் ஆசை கொண்டிருக்கின்றேன். எவ்வித  
மான கருமங்களும் துக்கங்களும் எனக்கு வந்து கிட்டாதபடி  
செய்து என்னைக் காத்தருள்கின்ற அப்பெருமானுடைய திருவடி  
களை நான் எப்படி உபேக்ஷித்திருக்கமுடியும்—என்றாயிற்று.

மூன்றாமடியில் “வேல்வினேனோய்” என்றும் பாடமாம்.

தாளா வுலக மளந்தவசவே கோல் \*  
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான் \*—நீளோதம்  
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான் \*  
ஐந்தலைவாய் நாகத் தணை.

(௩௫)

|             |  |              |   |
|-------------|--|--------------|---|
| நீள் ஓதம்   | பெரிய அலைகள்   | வாளா         | வெறுமனே   |
| வந்து       | { கரையிலேவந்து<br>வீசப்பெற்ற   | கிடந்தருளும் | { சயனித்திரா<br>கின்றான் ;                      |
| அலைக்கும்   |  |              |   |
| மா மயிலை    | மயிலாபுரிக்கு அடுத்த   | வாய்         | { வாய்திறந்து ஒன்று<br>மருளிச்செய்வ<br>தில்லை ; |
| மா உல்லிக்  | { திருவல்லிக்கேணி<br>யில் நித்யவாஸம்<br>பண்ணுகிற<br>ஸர்வேச்சுவான்                          | திறவான்      |   |
| கேணியான்    |  |              | (இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம்)                   |
| ஐ தலை வாய்  | { ஐந்து தலைகளையும்<br>ஐந்து வாய்களையு<br>முடையனான<br>திருவனந் தாழ்வா<br>னுகிற<br>படுகையிலே | தானால்       | திருவடியாலே                                     |
| நாகத்து அணை |  | உலகம்        | { உலகங்களை அளந்தத<br>ஹண்டான<br>ஆயாஸமோ ?         |
|             |  | அவந்த        |   |
|             |  | அசுவேகொல்    |   |

\* \* \*—திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாதிப் பெருமா ளாக நின்றதிருக்கோலமாய் ஸேவைஸாதிப்பது தனிர, நாகத்திணைக் கிடந்த பெருமானாக ஸேவைஸாதிக்கிற திருக்கோலமும் உண்டா கையாலே அந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தி ஸீபெட்டுப் பேசுகிற பாசரம் இது.

அர்ச்சாவதாரங்களில் எம்பெருமான்கள் நிற்பதும் இருப்ப தும் கிடப்பதும் ஒருபடிப்பட்டே யிருக்குமேயன்றி ஒருநாளும் மாறமாட்டாதென்பதும் ஒருநாளும் சோதிவாய் திறந்து பேசு யருள்வதில்லை பென்பதும் ஆழ்வார்கட்குத் தெரிந்திருக்கச் செய் தேயும் கரைபுரண்ட ப்ரேமத்தின் கனத்தினால் அர்ச்சாவதார ஸமாதியையும் குலைத்துப் பரிமாறப் பார்ப்பார்கள் ; நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கொடியார்மாடக் கோனாகத்தும் புளிக்குடி யும், மடியாதின்கே ரீதுயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசவோ ? அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டுதாவிய அசுவோ பணியாயே” (8-3-5) என்றும், “கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலங்கிடத்தி உன் திருவடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமைவழிவருந் தொண்டரோர்க்கருளித், தடங் கொள்தாமரைக் கண்ணிழித்து நீயெழுந்துன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கொள் மூவுலகுந் தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிந் குடிக் கிடந்தானே !” (9-2-3.) என்றும் அழகாகப்பேசினார். இவ்

வாழ்வார்தாமும் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் “நடந்தகால்கள் கொந்தவோ?...காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே!” என்றார். அப்படியே இப்பாசரத்திலும்—சோதிவாய்திறந்து ஒருவார்த்தையும் அருளிச்செய்ய மாட்டாமல் நெடுங்காலமாகவே அவனையின்மேல் ஏகரீதியாக எம்பெருமான் பள்ளி கொண்டிருக்கிறானே!, கடும் மேடும் கல்லும் கரடுமான பூமியை முன்பொருகால் அடியிட்டு அளந்தருளினதாலுண்டான சரமம் இன்னும் ஆறவில்லைபோலும்; என்கிறார். பேசாதே வாளா கிடந்தருள்வதும் நீர்க்கரையைப் பற்றிக் கண்வளர்ந்தருள்வதும் ஆயாஸத்தின் மிகுதியினால் என்றிருக்கிறார் போலும்.

‘அயர்வு’ என்பது ‘அசவு’ என மருவிற்பென்ப. ‘அசைவு’ என்பாருமுளர்.

திருவல்லிகேணி யென்பது, தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியின் பிரார்த்தனையின்படியே திருவேங்கடமுடையான் கண்ணைத் தனது குடும்பத்தோடு ஸைவைஸாதித்த தலம். இத்தலத்துப் புஷ்கரிணி அல்லிப்பூக்கள் நிறையப் பெற்றதனால் கைரவிணி யென்று வடமொழியிலும் திருவல்லிகேணி யென்று தென் மொழியிலும் பெயர்பெறும். இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தின் பெயரே இத்தலத்திற்குப் பெயராயிற்றென்றுணர்க. இது மயிலையை அடுத்திருக்கிறபடியால் “மாமயிலை மாவல்லிகேணி” எனப்பட்டது. ... .. (௩௫)

நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவேவ்வுள் \*

நாகத்தணை யாங்கம் பேரன்பில் \*—நாகத்

தணைப்பாற் கடல்கிடக்கு மாதி நெமோல் \*

அணைப்பார் கருத்த னாவான்.

(௩௬)

|              |  |             |  |
|--------------|--|-------------|--|
| நாகத்து அணை  | { திருவனந்தாழ்வா<br>ஓகிற படுக்கை<br>யின்மேலே | நாகத்து அணை | { திருவனந்தாழ்வா<br>ஓகிற படுக்கை<br>யின்மேல் |
| குடந்தை      | திருக்குடந்தையிலும்                          | அாங்கம்     | திருவாங்கத்திலும்                            |
| வெஃகா        | திருவெஃகாவிலும்                              | பேர்        | திருப்பேர் நகரிலும்                          |
| திரு எவ்வுள் | திருவேவ்வுளுரிலும்                           | அன்பில்     | { அன்பில் என்னுந்<br>திருப்பதியிலும்         |
| (அப்படியே)   |  |             |  |

|  |   |
|--|---|
| (அப்படியே)<br>நாகத்த அணை { சேஷசயனத்தின்<br>மீது                                    | கிடக்கும் { பள்ளி கொண்டிருக்<br>கின்றான் ;<br>(வதுக்காக வென்னில்)             |
| பால் கடல் திருப்பாற் றடலிலும்<br>ஆகி நெடு { ஜகத்காரணபூதனான<br>மால் { ஸர்வேச்சுவான் | அணைப்பார் { அன்பருடைய நெஞ்<br>கருத்தன் { சில புருந்தவனாக<br>ஆவான் { ஆவதற்காக. |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “ஜந்தலைவாய் நாகத்தணை-கிடந்தருளும்” என்று சேஷசயனம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே இங்ஙனே திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொண்டு ஸேவைஸாதிக்கப் பெற்ற திருப்பதிகளுள் சிலவற்றைப் பேசியதுபவிக்கிறார். அன்பருடைய அந்தரங்கத்திலே புருவதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு திவ்யதேசங்களிலே தங்கியிருக்கிறெனப்படும் இதில் அதுஸந்திக் கப்படுகிறது.

திருக்குடந்தை, திருவெஃகா, திருவெவ்வனூர், தென்திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர், அன்பில், திருப்பாற்கடல் ஆகிய ஏழு தலங்களில் நாகத்தணையிலே கிடந்தருள்வது அன்பருடைய திருநதயத்திலே புருநதைக்கு அவஸர ப்ரதீகையாலே பெண்கை.

வெஃகா—கச்சித்திருப்பதியில் ஸ்ரீயதோக்தகாரிஸந்நிதி. திரு எவ்வள்—எம்பெருமான் சாலிவேறாத்ர மாமுரீவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி ‘வலிப்பதற்கு உரிய உள் எவ்வள்?’ என வினாவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வனூர் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். “கிம்க்ருஹம்” என்பது ஸம்ஸ்க்ருதவ்யவஹாரம். பேர்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி. அடிதோறும் ‘நாகத்தணை’ என்றது போக்ய தாகுசயம் தோற்ற.

அணைப்பார் கருத்தனாவான்—“தெஷாஃ ஸததயுக்தாநா” என்று கிதையிற் சொல்லுகிறபடியே எப்போதும் எம்பெருமானேடி அணைந்தேயிருக்கவேணு மென்று ஆசையுடையார் ‘அணைப்பார்’ எனப்படுவர் ; அவர்களுடைய, கருத்தன்—கருத்திலே [திருவுள்ளத்திலே] பொருந்தினவனாக, ஆவான்—ஆவதற்காக என்றபடி.

எம்பெருமானுக்கு, பாம்பதம் திருப்பாற்கடல் கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் முதலான உகந்தருளின கி. க. க. க.



(五折)

(F. 6T)

|             |                               |              |   |
|-------------|-------------------------------|--------------|---|
| வான்        | ஆகாசமும்                      | கொண்டல்      | மேகங்களும்  |
| தீ          | அக்கியும்                     | பெயரும்      | சேதநவாக்கமும்                                       |
| உலவு வளி    | { உலவுகின்ற<br>வாயுவும்       | திசை எட்டும் | எட்டித்திசைகளும்                                    |
| மா கடல்     | பெரிய கடலும்                  | சூழ்ச்சியும் | ஆவாணங்களும்   |
| மா பொருப்பு | { பெரிய<br>குலபர்வதங்களும்    | அண்டம்       | { ஆகிய இவைவெயல்<br>லாவற்றோடுங்<br>கூடின<br>அண்டமும் |
| உலவு        | திரிகின்ற                     | திருமால்     | { ஸர்வேசுவர<br>னுடைய                                |
| வெம்        | { உஷ்ணகிராணமூன<br>கதிர்நாணும் | அகைப்பு      | { ஸங்கல்பத்தினு<br>லாய்து.                          |
| தண் மதியும் | குளிர்ந்த சந்திரானும்         |              |   |
| மேல் நிலவு  | மேலே நிலாவுகின்ற              |              |   |

10

முதலடியில், வான் என்று ஆகாசமும், தீ என்று தேஜஸ்ஸும், வளி என்று வாயுவும், கடல் என்றதனாலே ஜலதத்துவமும், பொருப்பு என்றதனாலே பூமிதத்துவமும் ஆகப் பஞ்சபூதங்கள் பகரப்பட்டன.

மூன்றாமடியில் “கோண்டல்பெயரும்” என்றதை ஒரு சொற்செறிவாகக்கொண்டு ‘மேகமென்று பெயர் பெற்றவையும்’ என்று முறைப்பார்.

அகைப்பாவது—எழுச்சி; திருவுள் ளத்தில் எழுச்சி [முயற்சி] யாகிய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னவாறு. ... (௩௭)

அகைப்பில் மனிசரை யாறு சமயம்

புகைத்தான் \* பொருகடல் நீர்வண்ணன் \*—உகைக்குமேல் எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும் \*

அப்போ தொழிபு மழைப்பு.

(௩௮)

|             |   |           |                                |
|-------------|---|-----------|--------------------------------|
| அகைப்பு இல் | உஜ்ஜீவிக்கமாட்                              | உகைக்கும் | உதாவீநனா யிருந்த               |
| மனிசரை      | டாதி மனிசர்களை                              | வல்       | விடும் பகைத்திவ்               |
| ஆறு சமயம்   | { (நீசங்களான) ஆறு<br>மதங்களில்              | அப்போது   | அப்போதே                        |
| புகைத்தான்  | { புகும்படி<br>செய்தவனும்                   | எத் தேவர் | { எந்த தேவர்க<br>வாலாட்டும்    |
| பொரு கடல்   | { அலையெறிவின்ற<br>கடல் நீர்போன்ற            | எவ்வாறு   | { எவ்விதமான (யஜ்<br>செய்கையும் |
| நீர் வண்ணன் | { திருநிறத்தை<br>புடையவனுமான<br>ஸர்வேச்வரன் | அழைப்பு   | { (தேவதைகளின்)<br>ஆற்றவாறமும்  |
|             |   | ஒழிபும்   | ஒழிந்து போய்விடும்.            |

\* \* \*—திருவாய்மொழியில் (1—1—5.) “அவரவர் தமதம் தறி வறி வகை வகை, அவரவரிறையவ ரொனவடியடைவர்கள், அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர், அவரவர் விதிவழியடைய ரின்றனரே” என்ற பாசுரத்தின் பொருளைத் தெரிந்துகொண்ட பின் இப்பாட்டின் பொருள் நன்கு நெஞ்சிற்பதியும். அப்பாசு ரத்தின் கருத்தாவது—பலவகைப்பயன்களை விரும்புகின்ற உலகத் தவர்கள் தங்கள் தங்கள் ருசிக்குத்தக்கபடி பிரமன் சிவன் இந்திரன்

என்றுள்ள பலபல தெய்வங்களை ஆச்ரயிக்கின்றனர்; அத்தெய்வங்கள் இவர்கள் விரும்பிய பலன்களைக்கொடுக்கக் குறையில்லை; ஏனென்றால், ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அத்தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதனாலே அந்த மாஹாத்மியத்தினால் அத்தெய்வங்கள் பலன்கொடுக்கும் சக்தியுடையனவாக ஆய்விடுகின்றன என்கை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால்தான் ஸாமான்ய தெய்வங்களெல்லாம் தங்களைப்பற்றின அபேக்ஷகர்களுக்கு அந்தந்த ட்ரயோஜனங்களை யளிக்கின்றன வென்றதாயிற்று.

ஒரு அர்த்தத்தை அந்வயமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் வ்யதிரேகமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் இரண்டு படிகளுண்டு. 'அரசன் கொடுத்தால் நாம் உண்ணலாம்' என்றாற்போலே சொல்லுவது அந்வய முகத்தால் சொல்லுவதாம்; 'அரசன் கொடாவிடில் நாம் உண்ணமுடியாது' என்றாற்போலே சொல்லுவது வ்யதிரேக முகத்தாற் சொல்லுவதாம். கீழெழுத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொன்ன கட்டளை அந்வயமுகமாகும். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற கட்டளை வ்யதிரேகமுகமாகும். எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால்தான் தேவதாந்தரங்கள் பல னளிக்கின்றன என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொல்லிற்று; எம்பெருமான் ஆவேசியாவிடில் ஒரு தெய்வமும் ஒரு பலனையும் அளிக்கவல்லதாகமாட்டாது என்கிறது இப்பாட்டில்.

இப்பாட்டிற்குப் பாதாநப்ரமேயம் பின்னடிகளே; முன்னடிகள் விசேஷணமாத்ரம். எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்றால், அகைப்பில் மனிசரை ஆறுசமயம் புகைத்தான் = ஆறுசமயங்களாவன—சாக்யர் உலூக்யர் அக்ஷபாதர் க்ஷபணர் கபிலர் பதஞ்ஜலி என்னும் அறுவரால் பிரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட மதங்கள். இவை அவைதிசங்க ளெனப்படும். உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாத மனிசர்களை இந்த பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் புகுவித்தானாம் எம்பெருமான். இவ்விடத்தில் "போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திடும்மையின்னே, தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றரு லுலகில்லை யென்றே" (4—10—6.) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் பொருள் அதுஸந்திக்கத்தகும்.

உகைக்குமேல்—உகைத்தலாவது உபேக்ஷித்தல்; தேவதாந் தரங்கரிடத்தில் தான் ஆவேசியாத பஞ்சத்தில் என்றபடி.

எத்தேவர் வாலாட்டும்=சீரமன் உலகங்களைப் படைத்தா னென்றும், சிவன் திரிபுரமெரித்தானென்றும், இந்திரன் வருத்ரா ஸுரவதம் பண்ணினானென்றும் இப்படி பல தெய்வங்களைக் குறித்துப் பேசுவதெல்லாம் தெரியுமே; எம்பெருமான் அதுப்ர வேசித்திராவிடில் ஒரு தெய்வமாவது ஒரு காரியமாவது செய் திருக்கமுடியுமோ? என்றவாறு. 'வாலாட்டும்' என்றது உலக வழக்கச்சொல்லின் அநுகாரம் அஹங்காரப்படுகிறவனை 'வாலாட்டு கிருன்' என்பது வழக்கம்.

எவ்வாறு செய்கையும்=அந்தணர்கள் யஜ்ஞயாகங்களை அநுஷ்டித்து "ஐசுராய ஸூஹா, ஸௌராய ஸூஹா" என்றிப் படி சொல்லி ஹவிஸ்ஸை யளிப்பதெல்லாம் அந்தர்யாமித்வேந எம்பெருமானை உத்தேசித்தேபன்றோ; அந்த இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களில் எம்பெருமான் உள்ளுறைகின்றிலனாயின் அத்தெப் வங்களை நோக்கி 'ஸ்வாஹா, ஸ்வாஹா' என்று சொல்லிச்செய்வது ஒன்றுமில்லையாகும் என்கை.

அழைப்பு—1. "ஐசுரமஹ ஹரிவ சூமஹ ரெயாதிபெ" என்றும் 'ஹூஹாண ராவாஹபாஜி, வரூணராவாஹபாஜி' என் றும் சொல்லுகிறபடியே தேவதாந்தரங்களை யழைப்பதும் ஓய்ந்து விடுமென்கை.

(15அ)

அழைப்பன் திருவேங்கடத் தானைக் காண \*  
இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட \*—மழைப்பே  
ரருவி மணிவரன்றி வந்திழிய \* யானே  
வேருவி யரவோடுங்கும் வேற்பு.

(15க)

|                      |                                       |            |  |
|----------------------|---------------------------------------|------------|--|
| திருவேங்<br>கடத்தானை | { திருவேங்கட<br>முடையானை              | மழை        | { மழைபோல்<br>சொரிகின்ற                   |
| காண                  | கண்ணால் ஸேவிக்க                       | பேர் அருவி | { பெரிய<br>அருவிகளானவை                   |
| அழைப்பன்             | { உய்விட்டுக் கூடப்<br>பிடா நின்றேன்; | மணி        | { (அக்குயிங்குங் கிடக்<br>கிற) ரத்னங்களை |

1. ஸைத்திரீய ஆரண்யகம்—முதல்பாசம்.

|  |             |  |
|--|-------------|--|
| வான்றி வந்து { திரட்டிக்கொண்டு<br>இழிய { வந்து இழிய          | ஒரிற்கும்   | { (அந்த ரத்னங்களை<br>மின்னவை<br>மயக்கி) பற்றிலே<br>சென்று மந்தைய<br>ஆய பெற்ற |
| (அந்த ரத்னங்களின் ஒளியைக்கண்டு<br>அக்கிஜ்வாலையாகப் பாயித்து) | கெற்பு      | திருமலைய   |
| யானை யானைகளானவை  | கூட         | { சென்று கூடவேனு<br>மென்று   |
| வெருவி பயப்பட்டு நிற்கவும்                                   | திருக்கூடல் | { கூடலிழைத்<br>இழைப்பன் { உன்மேன.  |
| அரவு { மலைப்<br>பாம்புகளானவை                                 |             |  |

\* \* \*—உலகத்தவர்கள் எக்கேடு கெடினும் கெடுக; என்னுடைய போதுபோக்கு நல்லதாகவே யிருக்கப்பெற்றேன் என்கிறார். திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கப்பெறவேணுமென்றும் திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறவேணுமென்றும் இதுவே எனக்கு ஆவலாயிருக்கின்ற தென்கிறார்.

இழைப்பன் திருக்கூடல்=கூடலிழைத்தலாவது—வட்டமாகக்கோடுகிறி அதற்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து இரண்டிரண்டு சுழியாகக்கூட்டிப் பார்க்கும்போது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறி பார்க்கையாம். சகுனம்பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒருவகை; இது, கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல், கூடற்குறி இத்தயாதி நாமங்களால் வழங்கப்பெறுமென்ப. நாச்சியார் திருமொழியில் நான்காந்திருமொழியில் [தேள்ளியார் பலர்] ஆண்டாளனுட்டித்ததாமிது. பகவதஸம்சலேஷத்திலே ஆவலுள்ளபடியைக்கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமில்வனவே உணரத்தக்கது.

கூடலிழைத்தல் பெண்டிர்க்கே உரியதென்றும், இங்கு “இழைப்பன் திருக்கூடல்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது நாயகி ஸமாதியில் என்றும் அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தவர்.

பின்னடிக்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்;—மலையருவிகளில் மணிகள் பளபளவென்று ஜ்வலித்துக்கொண்டு உடன் விழுகின்றனவாம்; அவற்றை யானைகள் கண்டு ‘இவை கொள்ளிவட்டம்’ என்று ப்ரமித்து அஞ்சிச்சிதறுகின்றனவாம்;

பாம்புகளோவென்னில், அந்த ரத்னங்களை மின்னலாகப் ப்ரமித்து அஞ்சிப் புற்றிலேசென்று ஒடுங்குகின்றனவாம்; ஆக இப்படி அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுதற்கு இடமான திருமலையைக்கூடக் கூடலிழைப்பன் என்கை. அன்றியே, அருவிகளில் விழுந்த ரத்னங்களைக்கண்ட யானைகள் 'இவை கொள்ளிவட்டம்' என்று ப்ரமித்து ஒடப்புக்கவாறே மலைப்பாம்பின் வாயிலே விழும்படி யாயின என்னவுமாம்.

சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஒடிப் போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது. 'திரையன் பாட்டு' என்ற ஓர் பழையநூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடல்கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடாகம்புகூடம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் மலைப்பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது.

“ஞால்வாய்க்களிறு பாந்தப்பட்டெனச், தஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடாகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிற்றேதோரே” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகளிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்க விருள்கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலைமலையாரே” என்று ஐ தேவாரத்திலும், “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெறித்துடன் விழுங்கும், கடியமாசணங் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித்தேறப், படிகடாமெனத்தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று † கம்பராமாயணத்திலும் உள்ள பாட்டுக்களால் மலைப்பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது. அஞ்சியொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமா யிருக்குமென்ப. யானை வெருவவும், அரவு ஒடுங்கவும் பெற்ற மலை, என்பது முதல் யோஜனையில் பதவுரை. யானையானது வெருவி அரவின்வாயிலே ஒடுங்கப்பெற்ற மலை என்பது இரண்டாவது யோஜனையில் பதவுரை.

ஐ தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை 2 ஆம் பாட்டு.

† சித்திரகூடப்படலம் 34 ஆம் பாட்டு.

மூன்முடியில், “வரண்டி” “வான்றி” என்பன பாட  
பேதங்கள். \* \* \* (௩௯)

வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் \* வீடாக்கி  
நிற்கின்றேன் நின்று நினைக்கின்றேன் \*—கற்கின்ற  
நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டிகேள்வனார் \*  
கால்வலையில் பட்டிருந்தேன் காண். (௪௦)

|                            |   |                                   |   |
|----------------------------|---|-----------------------------------|---|
| வெற்பு என்று               | { பலமலைகளையும்<br>சொல்லிவருகிற<br>அடைவிலே   | காணின்                            | { ஒதுப்புகிற  |
| வேங்கடம்<br>பாடினேன்       | { திருமலையையும்<br>சொன்னவ<br>னானேன் ;   | நூல்                              | { வேதங்களாக<br>சாஸ்திரங்களில்                                     |
| (இந்த உக்தி மாத்திரத்திலே) |   | வலையில்<br>பட்டிருந்த             | { உலகமென்ற அகப்<br>பட்டிருப்பது<br>போல் நிலைபாரா<br>மல் நிற்கின்ற |
| வீடு ஆக்கி<br>நிற்கின்றேன் | { ‘மோகும் நமக்கு<br>வலித்தம்’ என்னும்<br>படியாக அமைந்<br>தேன் ;   | நூலாட்டி<br>கேள்வனார்             | { லக்ஷ்மீநாதனை<br>எம்பெருமா<br>னுடைய                              |
| நின்று நினைக்<br>கின்றேன்  | { ‘நாம் சொன்ன ஒரு<br>சிறிய சொல்<br>லுக்குப் பெரிய<br>பேறு திடைத்த<br>பாக்கியம்<br>என்னோ!’ என்று<br>நினைத்து<br>ஸ்தத்தனா<br>யிருக்கின்றேன் ; | கால் வலையில்<br>பட்டிருந்<br>தேன் | { திருவடிகளாகிற<br>வலையிலுட்பட்ட<br>இத் தரித்து<br>நிற்கின்றேன்.  |

(காண்—முன்னிலையரை.)

\* \* \*—வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன்—‘மலை’ என்று  
வருகிற பெயர்களுடையல்லாம் அடுக்காகச் சொல்லுவோமென்று  
விநோதமாக முயற்சிசெய்து ‘பசுமலை, குருவிமலை, பறங்கிமலை’  
என்று பலவற்றையும் சொல்லிவருகிற அடைவிலே என்னையு  
மறியாமல் ‘திருவேங்கடமலை’ என்று என்வாயில் வந்துவிட்டது ;  
இவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் என்னைத் திருவேங்கடம்  
பாடினவனாகக் கணக்குசெய்து கொண்டானென்பது இதன்  
கருத்து.

வீடாக்கி. நிற்கின்றேன்—யாத்ருச்சிகமான இந்த உக்திமாத்  
திரத்தில் “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாகநகர் மற்றதுகையதுவே” என்

னும்படியாகப் பரம்பதமும் வலித்தமென்னப் பேறுபெற்றவனாயி  
னென் என்கை

நின்று நினைக்கின்றேன்—நாம் புத்திபூர்வகமாக ஒரு நல்ல  
சொல்லும் சொல்லாதிருக்கவும் எம்பெருமானுடனே மடிமாங்கா  
யிட்டுத் திருவுள்ளம் பற்றுநிறைந்து என்ன ஆச்சரியம்! என்று  
இதனையே அதுஸந்தித்து நடுபடா நின்றேனென்கை.

கற்கின்ற நூல்வலையிற் பட்டிருந்த நூலாட்டி கேள்வனார் கால்  
வலையிற் பட்டிருந்தேன்—எம்பெருமான் ஸகலசாஸ்த்ரங்களாலும்  
பிரதிபாதிக்கப்படுபவனாதலால் அவனுக்கு 'நூலாளன்' என்று  
பெயர்; இப்பெயர்க்குப் பெண்பால் 'நூலாட்டி' என்பதாம்; 1.  
“பெவி! ஸூகிம் ஹவதீம் ப்ரபுஜெவாஜாம்வஃ க்ஷுதஜுணளவ  
ஸிணிகொஸமுஹம் மூணணி தஜ் தாரவாடநவடூகிவ வெ  
திஹாவஸனாக்ஷணஸூதிவாராணவாரஸூராணி.” [பெரிய  
பிராட்டியாரே!, வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் எல்லாங்கூடி உமது  
திருக்கல்யாண குணங்களையே பிரதிபாதிப்பனவாகப் பெரியோர்  
கூறுவர்] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே எல்லா நூல்களை  
யும் தனக்குப் பிரதிபாதகமாகவுடையவன் என்ற காரணத்தினாலும்  
'நூலாட்டி' என்று பெயர் பெறுவன் பிராட்டி; அவளுடைய  
கேள்வனார்—எம்பெருமான்; அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால்  
கற்கின்ற நூல்வலையிற் பட்டிருந்தவன்; (அதாவது) பரம்பரையாக  
அஸ்மதாதிகளால் ஓதப்பட்டுவருகின்ற சாஸ்த்ரங்களாகிற வலை  
யிலே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அசைக்க வொண்ணாதபடி அகப்  
பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளாகிய வலையிலே நான் சிக்  
கிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்கை.

மூன்றாமடியில், சாஸ்த்ரங்களை எம்பெருமானுக்கு வலையாக  
வும், நற்றடியில் அவ்வெம்பெருமான் திருவடிகளைத் தமக்கு வலை  
யாகவும் அருளிச்செய்தார்; எம்பெருமானே சாஸ்த்ரங்களில் நின்  
றும் எப்படி பிரிக்கமுடியாதோ அப்படியே என்னை அப்பெருமான்  
திருவடிகளில் நின்றும் பிரிக்கமுடியாது என்றவாறு. எம்பெரு  
மான் ஒருவலையிலே அகப்பட்டான், நானொருவலையிலே அகப்பட்  
டேன் என்று சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி.



நான் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல்லையும் அரன் ஸ்ந்ருதயமாகக் கொண்டு மடிமாங்காயிட்டு என்னை விஷயித்திருந்ததென்கிறார்களையாலே நான் அவனுடைய திருவடிசுட்டுக் கழித்துத் தீர்த்தேன் எனன்றாயிற்று. ... .. (சுரு)

காண லுறுகின்றேன் கல்லருவி முத்துதீர \*  
ஒண விழவி லோலியதீர \*—பேணி  
வருவேங்கடவா என்னுள்ளம் புகுந்தாய் \*  
திருவேங்கட மதனைச் சென்று. (சுரு)

|                 |   |   |   |
|-----------------|---|---|---|
| கல்லருவி        | { ஒலிக்கின்ற<br>அருவிகளின்<br>மூலமாக  |   |   |
| முத்து உதிர     | { முத்துக்கள் உதிரப்<br>பெற்றதாய்,  | வேங்கடவா  | { திருவேங்கட<br>மலையை<br>திருப்பிடமாக<br>அடையவனே !                              |
| ஒணம்<br>விழவில் | { திருவேணத்<br>திருநாளில்   | என் உள்ளம்  | { நீ என்நெஞ்சிலே<br>புகுந்து<br>விட்டாய் ;                                      |
| ஒலி அதிர        | { (திருப்பல்லாண்டு<br>பாடுகை வேத<br>பாராயணம்<br>செய்கை ஆடுகை<br>பாடுகை<br>முதலானவற்று<br>ஹண்டான) த்வந்<br>அதிரப்<br>பெற்றதாய் | (நீ திருமலையைவிட்டு என்னுள்ளம்<br>திலே வந்துவிட்டாலும்)     |   |
| பேணி வரு        | { (பக்தர்கள்) விரும்பி<br>வந்து சேரப்<br>பெற்றதான   | திரு<br>வேங்கடம்<br>அதனை<br>சென்று<br>காணல் உறு<br>கின்றேன் | { நான் அத்திருமலை<br>யிற் சென்று<br>ஸேவிக்க<br>விரும்பப்பெறான்<br>திருக்கிறேன். |

\* \* \*—எம்பெருமானே !, நீ திருவேங்கடமலையைவிட்டு என்னுள்ளத்தே குடி கொண்டாயாயினும், நீ இங்குவந்து சேர்வதற்கு ஸாதகமாயிருந்த அந்தத் திருமலையென்னையும் சென்று ஸேவிக்க வேணுமென்று நான் காதல் கொண்டிருக்கின்றேன் என்கிறார்.

“கல்லருவி முத்துதீர” என்பதும் “ஒணவிழவிலோலியதீர” என்பதும் “வேங்கடவா” என்ற விளியின் ஏகாதேசமான வேங்கடத்தில விசேஷணமாக அந்நவரிக்கக்கடவன. ‘உதிர’ ‘அதிர’ என்பவை வினைபெச்சங்களாயினும் பெயரிலே அந்நவரிக்குமென்க, எப்

போதும் பேரொலி செய்துகொண்டு வீழ்கின்ற அருவிகளிலே முத்துக்கள் உதிரப்பெற்றதும் (திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவவதார நக்ஷத்திரமான) திருவோணத் திருவிழவில் மங்களா சாஸந த்வரிகள் மிகப்பெற்றதுமான திருவேங்கடம் என்கை. “பேணி வரு” என்பதும் திருவேங்கடத்திற்கு விசேஷணம்; பல திசைகளில் நின்று பலர் விரும்பிவந்து பணியப்பெற்ற தென்கை. இப்படிப்பட்ட திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கும் பிரானே! நீ அத்திருமலையை விட்டு என்னுள்ளம் புகுந்தாய்; இனி நீ திருமலையில் இல்லையாயினும் ‘நீ உகந்து வாழ்ந்தவிடம்’ என்கிற காரணத்தினால் அத்திருமலைதன்னைச் சென்று காணவே நான் விரும்புகின்றேனென்றவாறு.

நானே திருமலையில் வந்து உன்னைக் காணவிரும்பியிருக்கின்றேன்; நீயோ அங்கு நின்று என்னுள்ளத்தே வந்து உறைகின்றாய்; இனி நான் என்செய்வேன்! என்கிறாராகவுமாம்.

ஒணம்—‘ச்ரோண’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (சக)

சென்று வணங்குமினே சேணுயர் வேங்கடத்தை \*

நின்று வினேகேக்கும் நீர்மையால் \*—என்றும்

கடிக்கமல நான்முகனும் கண்முன்றத்தானும் \*

அடிக்கமல மிட்டேத்து மங்கு. (சஉ)

(அன்பர்காள்!)

சேண் உயர் { மிகவும் ஒங்கின (சிற  
வேங்கடத்தை { ரத்தையுடைய)  
திருமலையை

சென்று { சென்று கணங்குங்  
வணங்குமின் { கோள்;

(அத்திருமலையானது)

நீர்மையால் தன் ஸ்வபாவத்தினால்

நின்று வினே { பாவங்களைப்  
கெடுக்கும் { போக்குவதில்  
நிலை  
நின்றிருக்கும்;

அங்கு அத்திருமலையில்,

கடி கமலம் { பரிமளம் மிக்க  
நான்முகனும் { தாமரையிற்  
பிறந்தவனான  
பிரமனும்

கண் முன்றத் { முக்கண்ணனான  
தானும் { சிவபிரானும்  
என்றும் எக்காலத்தும்

அடி { (எம்பெருமானது)  
திருவடிகளிலே

கமலம் { தாமரைப்  
புஷ்பங்களை

இட்டு ஸமர்ப்பித்து

எத்தம் { அதித்துக்கொண்  
டிருப்பார்கள்.

\* \* \* — அன்பர்கட்கு உபதேசித்தார்; இவ்விதமாக, தன் திருவேங்கடத்தைச் சென்று வணங்குதல்; உத்தம, தீவ மலைதானே உங்கள் பாவங்களை பெல்லாம் பாற்றினார்; இராமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரம் பெற்று தற்காக அத் திருமலையில் சென்று அப்பன் திருவடி களில் அந் பங்களை விட்டிடைஞ்சித் துதிபாடினர். ஆகையால் நீங்களும் அங்கே சென்று வணங்குங்கோள் என்று ராசித்தா.

சேண் உயர் = 'சேண்' என்றாலும் உயர்த்தியே பொருள்; மீமிசைச் சொல். மிகவும் உயர்ந்த என்றபடி. நீர்மையால்—பாவங் களைப் போக்குவதே திருமலைக்குச் சம்பாவம் என்க. 'வேங்கடர்' என்னும் வடசொல்லின் திருத்தி காண்க; தன்னையடைந்தவர் என வ பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால் வேங்கடமெனப் பெயர் பெற்ற தென்ப. வேம்—பாவம்; கடம்—எரிந்தல் எனப்பொருள் காண்க. "வேங்கடமும் பாவங்களெல்லாம் வெந்திடச் செவ்வதால் நல், மங்க ளம் பொருந்துஞ்சீர் வேங்கடமலைபான நின்று" என்ற புராணச் செய்புளுங் காண்க. .... (32)

மங்குல்தோய் சென்னி வடவேங்கடத்தானே \*

கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான் \*—திங்கள்

சடையேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும் \*

குடையேறத் தாம்குவித்துக் கொண்டு.

(சாட)

|                                 |  |                                 |  |
|---------------------------------|--|---------------------------------|--|
| மங்குல் தோய்<br>சென்னி          | {<br>மேகமண்டலத்<br>தளவுஞ் சென்று<br>கிட்டியிருக்கிற<br>சிகரத்தை<br>புடைத்தான | தாமரை<br>மேலானும்               | {<br>தாமரைப் பூவிற்<br>பிறந்த பிரமனும்                                   |
| வட வேங்<br>கடத்தானே             | {<br>வட திருவேங்கட<br>மலையில் எழுந்<br>தருளியிருக்கும்<br>பெருமானுக்கு       | தாம்                            | ஆகிய இவர்கள்   |
| காப்பு<br>அணிவான்               | {<br>திருவந்திக் காப்<br>பிடுவதற்காக   | குடை ஏற<br>குவித்துக்<br>கொண்டு | {<br>திருமுத்துக்குடை<br>முதலான<br>உபகரணங்களைச்<br>சேகரித்துக்<br>கொண்டு |
| திங்கள்<br>சடை ஏற<br>வைத்தானும் | {<br>சந்திரனைச் சடை<br>யிலே ஏற வைத்<br>ததுக் கொண்டுள்ள<br>சிவனும்            | கங்குல்                         | {<br>ஸந்த்யா<br>காலத்தோறும்  |
|                                 |  | புகுந்தார்கள்                   | {<br>திருமலைக்குச்<br>செல்லுவார்கள்.                                     |

\* \* \*—செழப்பாட்டில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மருத்ரர்  
கள் திருமலைமீல் ஏதோவொருகால் வந்து ஆச்சரித்தார் போமவர்க  
ளல்லர்; அந்திதோறும் புருந்து திருவந்திக்காப்பிடுவ ரென்னிறர்.  
கங்குல் என்ற சொல் இரவுக்கு வாசகமாயினும் இரவின் முகபான  
அந்திப்பொழுதைச் சொல்லக்கூடவ திக்கு.

திங்கள் சடையேற வைத்தானும் = தக்கமுனிவனது சாபத்  
தால் எஷயமடைபவனுப்க் கலைஞரைந்து வந்து சரணடைந்த  
சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாறுகாததனால்  
செவன் 'நளிர் மதிச் சடையன்' என்றும் 'சந்திரமௌலி' என்றும்  
பெயர் பெற்றனனென்க.

சுற்றடியில், திருவாராதனத்திற்கு உபகரணமான குடை  
பொன்னறைச் சொன்னது—மற்றும் சாமரம் முதலிய உபகரணங்கட்  
கும் உபலக்ஷணமென்க.

இரண்டாமடியில் 'புகுந்தார்கள்' என்று இறந்தகாலமாகச்  
சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், 'கிதம்பமாகப் புகுந்துகொண் டிருந்  
தென்றனர்' என்று கிகழ்காலப் பொருள் கொள்ளக் குறையில்லை;  
.. விரைவினு மிகவினுந் தெளிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறுஉ  
முக் காலமுமேற்புழி" என்ற நன்னூற் சூத்திரமுணர்க.

அணிவான்—வான்விசுதி பெற்ற வினையெச்சம். .... (சுந)

கொண்டு குடங்கால்மேல் வைத்த குழவியாய் \*

தண்ட வரக்கன்தலை தாளால்—பண்டெண்ணி \*

போம்குமரன் நிற்கும் பொழில்வேங்கடமலைக்கே \*

போம்குமர ருள்ளீர் புரிந்து.

(சுச)

குமார் { கிரகராளி யினமை  
உள்ளீர் { கெடாமலிருப்  
பவர்களே !

பண்டு முன்பொருகால்.

குடங்கால் } மடியிலே  
மேல் }

கொண்டு { எடுத்து வைக்கும்  
வைத்த குழவி { சிறு குழந்தை  
ஆய் { யாய்க் கொண்டு

தண்டம் { தண்டிக்கத்  
அரக்கன் { தகுந்தவனுள்  
இராவணனுடைய

தலை பத்துத் தலைகளையும்  
தாளால் திருவடியாலே

எண்ணி { கீறி எண்ணிக்  
காட்டிவிட்டு

|          |                                |                               |                                   |
|----------|--------------------------------|-------------------------------|-----------------------------------|
| போம்     | { அந்தர்த்தான<br>மடைந்தவனான    | பொழில்<br>கேள்வாய்<br>மலைக்கே | { செல்லுந் துதித்<br>நெரு மலைக்கே |
| குமரன்   | { கித்யயுவாவான்<br>எம்பெருமான் | புரிந்த<br>போம்               | { ஆசைநெருண்டு<br>செல்லுந் துதித்  |
| திற்கும் | திற்குமிடமான                   |                               |                                   |

\* \* \*—இப்பாட்டில் அநுஸந்திதப்பட்ட திருப்பாட்டில் கதை முதல்திருநாந்திரியில் “ஆமோமார்ந்திரிப” என்ற பாட்டில் தந்திரம் பாட்டிலும், முன்முந்திரவந்திரியில் “அந்திரம் மறைபேயன்” என்ற எழுபத்திரந்திரம் பாட்டிலும் பொய்க்காட்டிரம் பாட்டிலும் பேயாழ்வாரானும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளன. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு உன் முதலிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமானால் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தைவடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியிலே உறந்து வான் போலே கிடந்து ‘இவன் பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணன் காண்; ஸ்வஸ்யாபத்தை மறைத்துக் கொண்டு உன்னை வந்தித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ உபயோக தால் பொருந்திற்காக முடியும்’ என்று தெரிவிப்பவன் போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன்—என்பதாக இவ்வமலாறு கிளங்குகின்றது; இக்கதை இதிறாஸ புராணங்களில் உள்ளவிடம் தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார்திருமொழியில் “சீமானிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாநவனை நீ பெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்” (2—7—8.) என்றும், “எல்லியம் போதினி திருந்தணிநுந்த தோரிடவகையில், மல்லிசை நமாமலை கொண்டங்கார்த்தது மேராடையாளம்” (3—10—2.) என்றும் அநுஸந்திசெய்த கதைகள் வ்யாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மாத்திரம் கிரஹேனாக கடைக்கமடியாக ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டவை யென்று நம பூருவாசாரியர்கள் ஐ விரவஹித் திருப்பது போலவே இக்கதைபுர் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்ட தென்று பெரியோர் கூறுவர். இனி இதற்கு இதிறாஸ

ஐ பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—4—8 பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்க.

புராணங்களில் ஆதர முண்டைல் கண்டு கொள்க: ஸிரியும் வல்லா  
வாய்க் கேட்டுணர்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தின்றருளும் திருவேங்கட  
மலைக்கே னிறும்பிர் சென்று சேருங்கள் என்றாராழிற்மு. வயது  
முதிர்ந்த பின்பு \* தண்டிகாலா யூன்றி யூன்றித் தள்ளிநடக்கும்  
முதுமையில் திருமலைப நெஞ்சால் சினைகவும் முடியாததலால்  
களரொளிபிளமை நெடுவதன் முன்னம் திருமலைக்குப் போகவேணு  
மென்கிறார் 'குமாருள்ளீர்!' என்ற ஸிரியால். .... (சுச)

புரிந்து மலரிட்டேப் புண்டரீகப் பாதம் \*  
பரிந்து பகோடேற்ப \*—தேரிந்தேங்கும்  
தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே \*  
வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு. (சுரு)

|            |                  |              |                      |
|------------|------------------|--------------|----------------------|
| புண்டரீகம் | { திருவடித்      | தேரிந்து     | விளங்கி              |
| பாதம்      | { தாமரைகளில்     |              |                      |
| புரிந்து   | அன்புபூண்டு      | தான் ஒங்கி   | { குணங்களால்         |
| மலர் இட்டு | { புஷ்பங்களைப்   | நிற்கின்றான் | { பெருமை பெற்று      |
|            | பணிமாறி          |              | எழுந்தருளியிருக்     |
| பரிந்து    | { மங்களாசாஸனம்   | தண் அருவி    | { குமெம்பெருமா       |
|            | பண்ணி            | வேங்கடமே     | னுடையதாய்            |
| பகோடி      | { வெட்டி வீழ்த்த | வானோர்க்கும் | { குளிர்ந்த அருவிகளை |
| நிற்ப      | { மாங்கள் போலே   |              | { புடைத்தான          |
|            | கால்பொயல்        | மண்ணோர்க்    | { திருமலையே          |
|            | நிற்கும்படியாக   | கும்         | { நிலத்தேவரான        |
| எங்கும்    | { ஸகல            | வைப்பு       | { ஸ்ரீவைஷ்ணவர்       |
|            | பாதேசங்களிலும்   |              | களுக்கும்            |
|            |                  |              | கிடியாயிருக்கும்.    |

\*\*\*—திருமலை இந்நிலத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்கு மாத்தி  
ரம் ப்ராப்யமன்று; வானுலகத்துள்ள சித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்ய  
மென்கிறார்.

ஆதரத்துடன் திருவடித்தாமரைகளில் புஷ்பங்களைப் பணி  
மாறி 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்றும் 'ஜிதம் தே புண்டரீகாக்ஷி!' என்றும் மங்களாசாஸனம் பண்ணி, கால்பெயர்ந்து வெளியில் போக  
மாட்டாமல் அவ்விடத்திலேயே அன்பர் குடிக்கொண் டிருக்கும்படி  
யாகக் கடைக்கித்தருள்கின்ற ஸ்ரீ சிவாஸன் சித்யவாஸம் பண்ணுமிட

மாய், குளிர்ந்த அருவிதன் பாய்ந்து போச்சுமான் நிபுணசுடங்  
மலை நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வசிப்பது அனைவர்க்குப்  
புகளிடமா யிருக்கின்றது என்றதாரிற்று.

பரிந்து==பரிவாவது பயசங்கை பண்ணுதற்கு இடமல்லாத  
விடத்தில் பயசங்கைபண்ணி அன்பு பாராட்டுதல்: காப்பிடுதலை  
சொன்னபடி.

பகோடுநிற்ப==படுகாடுபோல் நிற்கும்படியாக என்றபடி: உவம  
வுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; வெட்டித்தள்ளப்பட்ட மரங்களைப் படு  
காடு என்கிறது. அதுபோல் நிற்கும்படியாக வென்றது—அம்மரங்  
கள் ஆடாது அசையாது அவ்விடத்திலேயே கிடப்பதுபோல் கிடக்  
கும்படியாக என்றவாறு. வைப்பு-நிதி; பூமிக்குள் புதைத்துவைக்கப்  
படுவது என்று காரணக்குறி. நிதிபோல் விரும்பத் தகுமென்கை.

வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை \* மாலுக்கென்  
றெப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை \*—எப்பாடும்  
வேவேளைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே x  
நாவேளைத் தாதுமேல் நன்று.

(சுக)

|                                 |  |                |   |
|---------------------------------|--|----------------|---|
| மா மதியை                        | { 'சிறந்த (இந்த)<br>சந்திரனை                   | வேடு வளைக்க    | { வேடர் சூழ்ந்த<br>கொள்ள  |
| மாலுக்கு                        | { திருவேங்கட<br>முடையானுக்கு                   | குறவர்         | { (அங்குள்ள)<br>குறவர்கள்   |
| மணி விளக்கு                     | { மங்களதீபமாக                                  | வில் எடுக்கும் | { (அவ்யானையின்<br>மேல்பிரயோகிக்க)<br>வில்லை எடுத்துக்<br>கொண்டு<br>போருமிடமான |
| வைப்பன்<br>என்று                | { (திருமுன்பே)<br>வைக்கக்கடவேண்<br>என்றெண்ணி   | வேங்கடமே       | திருமலையையே   |
| (அந்த சந்திரனைப் பிடிப்பதற்காக) |  | நாடு           | { நாட்டிலுள்ள<br>ரனைவரும்   |
| எப்பொழுதும் எப்போதும்           |  | வளைத்து        | பிரதக்ஷிணம் பண்ணி   |
| கை நீட்டும்                     | { உயரத்துக்கின கை<br>துக்கினபடியே<br>யிருக்கிற | ஆடுதும் எல்    | { (மகிழ்ச்சிக்குப்<br>போக்கு வீடாக)<br>நர்த்தனம்பண்<br>ணப் பெற்றால்           |
| யானையை                          | { ஒரு யானையை<br>(ப்பிடிப்பதற்காக)              | நன்று          | தல்லது.   |
| எப்பாடும்                       | நாற்புறமும்                                    |                |   |

\* \* \*—திருமலையில் திகழும் ஓநகிதழ்ச்சியை வருணிக்கின்ற இடம். அநாயத்திலே அழகிய லோகத்தப்போல் தென்னும் சந்திரனைக் கண்ட ஓநகரினையானது ‘இதனை நாமது துதிக்கையினால் பிடித் தெடுத்து பூநீ நிவாஸன்ஸநகிதியில் நந்தாவிளக்காக வைத்திட்டால் நன்றுபிறக்கும்’ என்று கருதி அச்சந்திரனைப் பிடிப்பதற்காக நீட்டின கை நீட்டினபடியே பிறுக்கையில் அவ்யாணையின் நோக்கமெல்லாம் சந்திரனைப் பிடிப்பதாகிற அக்காரிய மொன்றிலேயே ஊன்றியிருந்ததனால் அந்த அந்யபரத்வத்தையே பற்று சாகக் கொண்டு லோகநாமெல்ல அநுசில்வகு வளைத்துக்கொள்ள, குறவர் அர்ப்படுத்திக்கின்றனராம்; ஆகஇப்படிப்பட்ட திகழ்ச்சிக்கு இடமான திருமலையை நாமெல்லாரும் வலம் வந்து மகிழ்ந்து கூத்தாநிவரமாயின் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்றாயிற்று.

திருமலை சந்திரமண்டலத்தை எட்டியிருக்கின்றதென்று அதன் ஓக்கம் வெளியிடப்பட்டதா மிதனால். மலைகளில் சந்திரனை மிக்க ஸரீபத்திலிருப்பதாகக் காணும் மலைப்பிராணிகள் அவனைக் கைக்கொள்ளவிரும்பிப் பல முயற்சிகள் செய்வது இயல்பு; 1. “நஞ்சுமிழ் நாகமெழுந்தணவி நளிர்மாமறிபைச், செஞ்சுடர் நாவனைக்குந் திருமாலி நஞ்சோலையதே” என்றதுங்காண்க.

மாமதியை மாலுக்கு மணிலிளக்கா வைப்பன் என்ற கை நீட்டும் பாணையை என்குரேர ஆழ்வார்; பாணை சந்திரனைப்பிடிக்க முயற்சிசெய்வது வெளிக்குத் தெரியுமென்ற இன்ன காரியத்திற்காக அதனைப்பிடிக்க முயல்கிறது என்பது தெரியமாட்டாதே; திருமலையப்பனுக்கு நந்தாவிளக்காக வைப்பதற்குப் பிடிக்கமுயல்கின்றதென்று ஆழ்வார் எங்கனே அறிந்தார்? என்று சிலர்கேட்கக் கூடும்; திருமலையில் பிறக்கப்பெற்ற பெருமைபினால் அவ்யாணைக்கு இப்படிப்பட்ட நற்கருத்தே இருக்கத்தகும் என்று திருவுள்ளம் பற்றினரென்க. அன்றியும், 2. “வாபுந்திரையுளும்” என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே பிறர் செய்யும் காரியங்களையெல்லாம் தாம் செய்யுங் காரியங்கள்போல் பகவதவிஷய ப்ராவண்யத்தால் செய்வனவாகவே கொள்வதும் மெய்யன்பர்களின் வழக்கமாகும்.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—3—2.

2. திருவாய்மொழி இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம்.



ஆழ்வார் சுந்திரனைப்பார்க்கும்போது ‘இவன் முதலிய முடையானுக்கு ஈந்தாவினக்காக அமையத்தரும்’ என்று சொல் றவே, இத்தோற்றமே அவ்விடத்து யானைக்கும் இம்முதலா ன்கொண்டு கூறுதல் பொருந்தியதே.

சுற்றடியில் “ஆதேமேல்” “ஆதேரேல்” என்பன முத லேதங்கள். .... (சுள)

நன்மணி வண்ணனார் ஆளியும் கோளரியும் \*

பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும் \*—பன்மணிந்

ரோபோருதுருளும் கானமும் வானாமும் \*

வேமுடை வேங்கடம்.

(சுள)

|           |   |                |                               |
|-----------|---|----------------|-------------------------------|
| ஆளியும்   | யாளிகளும்   |                |                               |
| கோன்      | { வலிமை தங்கிய<br>சிங்களங்களும்   | வானாமும்       | குங்குளமும்                   |
| அரியும்   |   | வேடும்         | { வேடச்சாவி யுமாநிற<br>இவற்றை |
| பொன்      | பொன்களும்   | உடை            | உடையதான                       |
| மணியும்   | மாணிக்கங்களும்  | வேங்கடம்       | திருமலையானது                  |
| முத்தமும் | முத்துக்களும்   |                |                               |
| பூமரமும்  | பூத்தமரங்களும்  |                |                               |
| பன்மணி    | { பலவகைப்பட்ட<br>ரத்னங்கள்<br>அருவிகளோடே<br>கலந்து உருண்டு<br>விழப்பெற்ற<br>காடுகளும் | நல்ல நீலரத்னம் |                               |
| நீரோடு    |   | போன்ற வடிவை    |                               |
| பொருது    |   | யுடையனான       |                               |
| உருளும்   |   | அப்பனுடைய      |                               |
| கானமும்   |   | வாஸஸ்தானமாம்.  |                               |

\* \* \*—திருமலையி .லெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருவேங்கட முடையான் தமக்கு எப்படி உத்தேசியனோ அப்படியே அவ்விடத் துள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் உத்தேச்யம் என்பது வெளிப்பட இப்பாசுர மருளிச்செய்கிறாரென்க.

யாளிகள், சிங்களங்கள், நவரத்னங்கள், புஷ்பவ்ருக்ஷங்கள், நவ மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு வந்து வீழ்கின்ற அருவிகள் பாயப்பெற்ற காடுகள், குங்குளங்கள், வேடர்கள் ஆகிய இவைமெல்லா வற்றையு முடைத்தான திருமலை மணிவண்ணனுடைய திருப்பதி என்கை. .... (சுள)

வேங்கடமே விண்ணோர்தோழுவதுவும் \* மெய்ம்மையால்  
வேங்கடமே மெய்வினைநோய்தீர்ப்பதுவும் \*—வேங்கடமே  
தானவரை வீழத் தன்னுழிப்படை தோட்டு \*  
வானவரைக் காப்பான் மலை. (சுஅ)

|             |                                  |            |   |
|-------------|----------------------------------|------------|---|
| விண்ணோர்    | நித்யஸூரிகளால்                   | வேங்கடமே   | திருமலையே;                                    |
| மெய்ம்மை    | { உண்மையான<br>யால் { பத்தியுடனே  | தானவர் வீழ | அசார்கள் மாறும்படி                            |
| தொழுவது     | { ஆச்சரிக்கப்<br>படுவதும்        | தன் ஆழி    | { தனது சக்ராயுதத்<br>படைதோட்டு { நகப் பிடித்த |
| வேங்கடமே    | திருமலையே;                       | வானவரை     | தேவர்களை                                      |
| வினை        | பாவங்களையும்                     | காப்பான்   | { காத்தருளு மெம்<br>பெருமானுடைய               |
| மெய் நோய்   | { உடம்பைப் பற்றின<br>நோய்களையும் | மலை        | திருமலை                                       |
| தீர்ப்பதும் | பேரகமடிக்கவல்லதும்               | வேங்கடமே   | திருவேங்கடமேயாம்.                             |

\* \* \*—“ஸஷா வஸ்யுனிவ-நிராயம்” என்கிறபடியே நித்ய  
ஸூரிகள் பரமபுகத்திலே எம்பெருமானை இடைவிடாது அதுப  
நிச்சப்பெற்றாலும் அங்கே பரமபுகத்திற்கு உரிப மேன்மைக்குணங்  
களை அதுபநிச்சலாயி நக்குமேபன்றி நெளஸப்படுவனசெய்யங்களுந்  
நுப்பாங்கான எளிமைக்குணங்களை இந்நிலைத்திலே வந்து அதுப  
நிச்சவேண்டியிருப்பதால் அந்த சீராகிருணங்களை யதுபவிப்பதற்  
காகத் திருமலையில் வந்து தொழும்படிபைக் கூறுவது முதலடி.

‘வேங்கடம்’ என்ற திருநாமத்தின் அவயவார்த்தத்தைத்  
திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாமடி அருளிச்செய்யப்பட்டது. வேங்கட  
புகத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதரீதியில் பொருள் விவரிக்குமிடத்து, வேம்-  
பாவம், கடம்--எரித்தல்; பாவங்களை எரிப்பதனால் வேங்கடமென்று  
பெயர் பெற்றது என்று நிருக்தியுள்ளது: “வெஜித்யஸெஷவாவா  
நி ஸுஷுஜாஹ உஷுதே” என்றது காண்க. “வெங்கடமும்  
பவங்களெல்லாம் வெந்திடச்செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ்  
சீர் வேங்கடமலை யானதென்று” என்னும் புராணச் செய்யுளு  
முணர்க. திருமலையின் மேற்கிலுள்ள நந்தநபுரமென்னும் ஊரில்  
புரந்தரனென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமனது குமாரனாகிய மாதவ

னென்பவன் தன் மனைவிபாகிய சந்திரசேகரையென்பவனோடு  
பூஞ்சோலைபிற் சென்று விளைபாடிக்கொண்டிருக்கையில் பாஷி  
பென்பாரொரு சண்டாள சன்னிகையின் கட்டழகைக்கண்டு  
சாமுற்று அவளைக் கூடி மனையாளைத்துமந்து அப்புலையகையுடனே  
சென்று புலால் துறந்து கட்டுடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையு  
யும் இழந்து பின்பு வழிபறித்தல் உரிர்க்கொலை முதலிய கொடுங்  
தொழில்புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக் கொடுத்தவன்த  
முடிவில் தரித்ராணகப் பலநேரப்புகழ்புமடைந்து அவளால் அகற்றப்  
பட்டவனாப்ப் பல பாவமுந்தொடரப் பித்தன்போல அலைந்து  
திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்தமாத் திரத்தில் தனது தீவினை  
யெல்லாம் சரம்பலாகப்பெற்று முன்னைய ப்ரஹ்மதேஜஸனைப்  
பொருந்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமலைச்சேவித்து வழிபட்டுப்  
பரமபதமடைந்ததனால் இதற்கு 'வேங்கடாசலம்' என்னும் பெயர்  
கிழந்ததென்று வடமொழியில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலும்  
பவிஷ்ஸோத்தர புராணத்திலும் கூறப்படுதல் காண்க. இங்ஙனே  
பல இதிஹாஸங்களுண்டு. திருமலை நோய்தீர்க்கும் விஷயம்  
இப்போதும் பிரத்யக்ஷமாக அனைவருங் காணத்தக்கதாம்.

தேவஜாதிக்ரு அஸுரஜாதியால் நேருந துன்பங்களைத் திரு  
வாழியால் தொலைத்துக் காத்தருளுமெம்பெருமான் அப்படியே  
நமபோன்ற ஆச்ரிதர்களிலுடையவும் துன்பங்களைத் தொலைத்தருள  
எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருமலை என்பன பின்னடிகள்.

தானவர்—வடசொல். ஐ—சாரியை. .... (சஅ)

மலையாமைமேல்வைத்து வாசகியைச்சுற்றி \*

தலையாமை தானொரு கைபற்றி \*—அலையாமல்

பிறக்கடைந்த பெருமான் திருநாமம் \*

கூறுவதே யாவர்க்கும் கூற்று.

(சக)

|                 |                              |              |                                    |
|-----------------|------------------------------|--------------|------------------------------------|
| மலை             | மத்தரபர்வதத்தை               |              |                                    |
| ஆமை மேல் வைத்து | { கூர்மரூபியான தன்மேல்வைத்து | ஆமைதான்      | { கூர்மரூபியாகத் திருவவதரித்த தானே |
| வாசகியை         | வாஸுகிநாகத்தை                | ஆமை -        | { (மலையினுச்சியை)                  |
| சுற்றி          | { (கடை கயிருகச்) சுற்றி      | ஒரு கை பற்றி | { ஒருகையாலே பிடித்தமுக்கி          |

|          |                                 |             |                             |
|----------|---------------------------------|-------------|-----------------------------|
| அலையாமல் | { நீர் வெளியில்<br>புரளாமல்     | திருநாமம்   | திருநாமங்களை                |
| பீத      | { (அமுதம்) புறப்படும்<br>படியாக | கூறுவதே     | { வாய்விட்டுச்<br>சொல்லுவதே |
| கடைந்த   | { (கடலைக்)<br>கடைந்தருளின       | யாவர்க்கும் | அனைவர்க்கும்                |
| பெருமான  | எம்பெருமானுடைய                  | கூற்று      | { வாய்ப்பேச்சாகக்<br>கடவது. |

\* \* \*—தீழ்ப்பாட்டில் “வானவரைக் காப்பான்மலை” என்றார்; அப்படி வானவரைக் காத்தருள்வதற்காகச் செய்தருளின செயல்களில் ஒன்றை அருளிச்செய்கிறார்.

தூர்வாணமாமுனிவர் தேவநதிரனுக்கு அன்புடன் அளித்திட்ட பூமாலையை அவன் அலகிபஞ் செய்ததுகண்டு ‘இப்படி செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் கடலில் ஓழிந்து போகக்கடவன’ என்று சபிக்கவே, அப்படியே போய்விட, அசுரர் வந்து பொருது அமரை வென்றுவிட்டனர். பிறகு தேவர்களெல்லாரும் திரண்டுவந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைய, திருமால் திருவருள் கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதமளித்து வாழ்வித்தனன் என்பது பிரஸித்தம். அப்போது மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் நாகத்தைக் கடைகபிழாகப் பூட்டிக்கடைந்தனன். மத்தாகிய மந்தரமலை கடலினுள்ளே அமுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அமுந்திவிடாமற்கடைதற்கு உபயோகமாய்ப்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்பதும் அறியத்தக்கது.

“தலையாமை தானொருகைபற்றி” என்ற இரண்டாமடியை ‘ஆமை’ (யான) தான் ஒருகை தலைபற்றி’ என்று அந்வயித்து உரைப்ப. முதலில் கடல் கடையும்போது வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்திழுத்துக்கடைய வல்லமையில்லாதவராய்நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலும் மேருரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்பக்கத்திலும் நின்று

கடைத்தருளினதை கூறப்படுகின்றதென்க. மேலே சொந்தவியாத  
மடி மலையினுச்சியை ஒரு வகையா ஸமுக்கிவடிவாகக் கூறவென்ற  
தென்றனுமாம்.

ஆகனிப்படி. பரோபகாரமே போலுபோக்கான பெருமா  
னுடைய திருநாமங்களை வாயாரக் கூறுவதே வாய்ப்படைத்தபொழுது  
மென்றாராயிற்று. .... (15)

கூற்றமும்சாரா கோலினையும் சாரா \* தீ  
மாற்றமும் சாராவகையறிந்தேன் \*—ஆற்றங்  
கரைகிடக்கும் கண்ணன் கடல்கிடக்கும் \* மாயன்  
உரைகிடக்கு முள்ளத்தேனக்கு (16)

|           |   |                          |                             |
|-----------|---|--------------------------|-----------------------------|
| கடல்      | திருப்பாற் கடலிலே   | எனக்கு                   | என்னுடைய                    |
| கிடக்கும் | (பிரமன் முதலி<br>யோர்க்கு<br>ஆச்சரியமாய்வுக்<br>கொண்டு) திருக்<br>கண்வளர்த்தருள்<br>கிற | உள்ளத்து                 | நெஞ்சிலே                    |
|           |   | கிடக்கும்                | பதிந்திருக்கின்றது ;        |
|           |   |                          | (ஆனபின்பு)                  |
|           |   | கூற்றமும்                | மிருத்புபயம்                |
| மாயன்     | ஆச்சரியபூதமாய்  | சாரா                     | அணுகாமலும்                  |
| ஆறு கரை   | { திருக்காவேரிக்<br>கரையான<br>கபிஸ்தலத்திலே   | கொடி                     | { கொடிய பாகங்கள்            |
|           |   | வினையும்சாரா             | { அணுகாமலும்                |
| கிடக்கும் | { திருக்கண்<br>வளர்த்தருள்கிற   | தீ மாற்றமும்<br>சாரா வகை | { கெட்ட விஷயங்க<br>ளொன்றும் |
|           |   |                          | { அணுகாமலும்                |
| கண்ணன்    | எம்பெருமானுடைய  |                          | { மிருக்கத் தக்க            |
|           |   |                          | { உபாயத்தை                  |
| உரை       | { ஸ்ரீஸூக்தியாகிய<br>சாமச்சலோகம்  | அறிந்தேன்                | அறிந்தவனானேன்.              |
|           |   |                          |                             |

\* \* \*—“ ஆற்றங்கரை கிடக்குங்கண்ணன் ” என்று திருக்  
காவேரியின் கரையிலுள்ள கபிஸ்தல மென்னுந் திருப்பதியிற்  
பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமான எம்பெருமானை பங்களாசாஸநஞ்  
செய்வதாகப் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்வர். அத்திருப்பதிக்  
குப் பாடலான பாசரம் நாலாயிரத் திவ்யப்பந்தங்களுள் இஃ  
தொன்றேயாம். இப்பாசரத்தில் கபிஸ்தல மென்கிற திருநாமம்  
ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும் ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தைக்  
கண்டறிந்து கூறும் பேராற்றனுடைய ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் ஆன

வந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் முதலான ஆசாரியர்கள் இஃ  
திருக்கவித்தலத்தை நோக்கின பாசாமேயாகுமென்று கிர்வஹித்து  
வந்தார்களென்பது பெரியவாச்சான் பின்னைக்கு முற்பட்டவரான  
பிள்ளைப் பெருமானாயங்காராலும், நடன நூற்றெட்டுத் திருப்பதி  
யந்தாதியினால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. “காணியு மில்லமுங்  
கைப்பொருளுமீன்றோரும், பேணிய வாழ்க்கையும் பேருதவும்—  
சேணிற், புனித்தலத்தினிற், மூட் பொங்கரவமேறிக், கவித்தலத்திற்  
கண்டேயில்வோன் கால்” என்கிற சேம்புள் அவ்வந்தாதியிலுள்ளது.  
\* பதினெட்டுவந்த பதியொரு நூற்றெட்டுத் துதிசெய்யப்பிறந்த  
அவ்வந்தாதியில் கபித்தல விஷயமான இப்பாசாம் சேர்ந்துள்ளத  
னால் “ஆற்றங்கரைகிடக்குங் கண்ணன்” என்கிற இத்திருமழி  
ரைப்பிரான் டாடல்கொண்டே அது கூறினர் என்பது விளங்குகிறதும்.

பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கு ஆர்யணியனுப்க்கொண்டு  
திருப்பார்கடலில் திருக்கண் வளர்ந்த நுன்பவனை திருக்கவித்  
தலத்தில் ஸந்திபண்ணியபிர சின்றுன்; இப்பெருமானே பண்  
டொருகால் பாதப்போரில் தேர்த்தட்டில் சின்று அர்ஜுனனை  
வியாஜமாகக்கொண்டு அனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநமாக “ஸவ-உஜ-காந  
வாரிதுஜ்ஜ ஶாநெகம் ஶாணம் வுஜ்ஜஹம் கவா ஸவ-உவாவெ  
ஷ்யோ ஜோக்ஷயிஷ்யாஜி ஜாஸுஉஃ.” என்கிற சரமச்சீலாகத்தை  
யருளிச்செய்தனன்; அந்த திவ்யஸூக்தி எனது நெஞ்சிற் பதிந்  
திருப்பதனால் இனி நான் ஒருவகையான கெடுதலையும் அடைய  
வழியில்லை என்றாராயிற்று.

கண்ணபிரான் சரமச்சீலாகத்தில் நியமித்தபடியே ஸர்வ தர்ம  
பரித்யாக பூர்வகமாய்ச் சரணாகதி பண்ணினவர் பக்கவில் ‘ஸர்வபா  
பேப்பயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்கிற தன்னுடைய பிரதிஜ்ஞை  
தவறமாட்டாதவனாகையாலும், அப்படியே நான் நிவ்ருத்தி தர்ம  
சிஷ்டஸூயி நுப்பதாலும் இனி ஓருபாடமும் என்னை யனுகபராப்தி  
யில்லை யென்றவாறு.

(௫௦)

எனக்காவா ராரோருவரே \* எம்பெருமான்  
தனக்காவான் தானேமற்றல்லால் \*—புனக்காயா  
வண்ணனே யுன்னைட் பிறரறியார் \* என்மதிக்கு  
விண்ணெல்லா முண்டோ விலை.

(௫௧)

|                     |   |                               |  |
|---------------------|---|-------------------------------|--|
| புனம்               | { தன்னிலத்திலே<br>வளர்கிற   | தானே                          | { தனக்குத் தானே<br>ஒப்பா                                     |
| காயா                | காயாம்பூவினுடைய   | தனக்கு<br>ஆகான்<br>அல்லால்    | { வேருப்புகளை<br>யன்றி                                       |
| உண்ணனை              | { நிறம்போன்ற<br>நிறமுடைய<br>பெருமானே !,                                   | மற்று                         | { எனக்கு ஒப்பா<br>வல்லையோ ?                                  |
| எனக்கு              | { (உன்னுடைய கீர்<br>ஹேதுக கடா<br>கூத்திற்குப்பாத்தர்<br>பூதனான)<br>எனக்கு | உன்னை பிறர்<br>அறியார்        | { நான் தவிர<br>வேருருகரும்<br>உன்னை யறிய<br>மாட்டார்கள் ;    |
| ஆவார் ஆர்<br>ஒருவரே | { ஒப்பாகுபவர்<br>எவரொருவ<br>நிருக்கின்றனர் ?                              | என் மனக்கு                    | { (உன்னை நன்றாக<br>அறிந்திருக்கிற)<br>என்னுடைய<br>புத்திக்கு |
| [எவருமில்லை ;]      |   | விண் எல்லாம்<br>விலை<br>உண்டோ | { மேலுலக மெல்லாம்<br>கூடினாலும்<br>ஒப்பாகப்<br>போருமோ ?.     |
| எம்<br>பெருமான்     | { ஸர்வேச்வரானுபய<br>நீபும்  |                               |  |

\* \* \*—தேவரீர் சாமஸ்லோகத்தி லருளிச்செய்தபடி புறம் புண்டான உபாயங்களை நுகிவாஸனைகளோடே விட்டொழிந்து தேவரீரையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்பரனாயும் நிர்ப்பயனுபயிருக்கிற எனக்கு உபயவிபுத்தியிலும் ஒப்பாவார் ஆருமில்லை நென்குநர்.

எனக்கு=யானையின்பே லேறவேண்டியவன் அய்யானையின் காலப்பற்றியே ஏறவேண்டுமெதுபோல உன்னை அடையவேண்டிய வன் உன்னையே உபாயமாகப்பற்றித்தான் அடைய வல்லான் என்கிற அநந்யோபாயத்வ அத்யவஸாயமுடையனான எனக்கு என்கை. ஆவார் ஆரொருவரே? =உலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் ஸ்வப்யதநங்கொண்டே காரியங்கொள்ளப் பார்ப்பவர்களாதலால் என்னுடைய அத்யவஸாயம் ஆர்க்குமில்லை; ஆகவே எனக்கு ஒப்பாவார் ஆருமில்லை. எம்பெருமான் தனக்காவான் தானேமற் றல்லால்=எம்பெருமானும் 'நானே ஸர்வரக்ஷகன்' என்றிருப் பதனால் அவனைப்போன்ற ரக்ஷகன் வேருருகானு மில்லாமையால் ரக்ஷகத்வத்தில் தனக்குத்தானே ஒப்பாகுமெனையன்றி, சேஷத்வ பாரதந்திரிய காஷ்டையில் நிற்குமெனக்கு ஒப்பாவானல்லன். சேஷியாயிருக்குந் தன்மையிற்காட்டிலும் சேஷபூதனா யிருக்குந்

தன்மை சீடத்ததாதலால் அப்படிப்பட்ட அடிமைச்சுவடு எனக்கே அஸாதாரணமாயிருப்பதால் எம்பெருமானிலும் நான் மேற்பட்டவன் என்றவாறு. இப்படி எம்பெருமானது அடிமையிலிடுபட்டு அதன் மூலமான செருக்கைக் கொள்ளுதல் நீ அடிக்கழஞ்சு பெறுதலால்தான் “எனக்கினியார் நிகர் நிணிலத்தே” என்றும் “எனக்காரும் நிகரில்லையே” என்றும் மற்றையோரு மருளிச்செய்வது. இவ்வஹங்காரம் ஹேயமன்று; உபாதிதமாம். ஸாத்திகாஹங்காரமெனப்படும்.

புனக்காயா வண்ணனே உன்னைப்பிறழியார் = உபயவிபூதியிலும் தமக்கு ஒப்பாவா சாருமில்லையென்று முன்னடிகளிற் கொன்னதை உபபாதிப்பன பின்னடிகள். தனக்குரிய நிலத்தில் தோன்றிய காயாம்பூவின் சிறம்போன்றழைய சிறங்கொண்ட பெருமானே! நான் தவிர உன்னை உள்ளபடியறிவாரார்? எல்லாரும் உன்னைக்கொண்டு வெறு புருஷார்த்தங்களை ஸாதித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பவர்களுையன்றி உன்னையே ஸகல புருஷார்த்தமுமாகக்கொள்வாராருமில்லையே; உனது வடிவழகிலிடுபடுவாரு மில்லையே; உலகத்தாருடைய புத்தியைப் போன்றதோ என்னுடைய புத்தி? மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும் அரிதான புத்திடன்றோ என்னுடையது. இப்படி விலக்ஷணமான புத்தியைப்பெற்ற நான் ஒப்பற்றவன் என்னத்தட்டுண்டோ? என்கை.

இந்நிலத்திலுள்ளவர்கள் உன்னையே பரமபிரயோஜனமாகக் கொள்ளாமல் அற்பபலன்களை நச்சி அவற்றுக்கு உபாயமாக உன்னைப்பற்றுமவர்களாகையாலே இவர்கள் என்னுடைய உபேயத்வாகாரத்தை அறிந்திலர்; அங்குள்ள சித்யஸூரிகளோவென்னில் பலன் கைபுகுந்தவர்களாகையாலே என்னுடைய உபேயத்வாகாரத்தை அறிந்தவர்களேயன்றி உபாயத்வாகாரத்தைச் சிறிது மறிந்தவர்களல்லர்; நானோவென்னில், உன்னையே பரமபுருஷார்த்தமாகக் கொண்டவனாகையாலும் உன்னைப்பெறுதற்கு உபாயமும் நீயேயென்றிருப்பவனாகையாலும் என்னுடைய உபாயோபேயத்வாகாரங்களிரண்டையும் நன்கறிந்தவனாகிறேன்; ஆகையாலே எனக்கு உபயவிபூதியிலும் நிகரில்லை—என்றது நன்கு பொருந்தும்.

நீ அடிக்கழஞ்சு பெறுதல்—யிகச்சிறத்தாயிருத்தல்.



விலைக்காட்படுவர் விசாதியேற்றுண்பர் \*

தலைக்காட்பலிதிரிவர் தக்கோர் \*—முலைக்கால்

விடமுண்டவேந்தனையே வேறு வேத்தாதார்

கடமுண்டார் கல்லாதவர்.

(ருஉ)

|                        |   |                                       |   |
|------------------------|---|---------------------------------------|---|
| தக்கோர்                | { அறிவு முதலிய<br>வற்றால்பெருமை<br>பொருந்தியவராகத்<br>தங்களை அபி<br>மானித்திருக்கும்<br>நீசர்கள்          | தலைக்கு ஆள்<br>பலி திரிவர்            | { ஒருவன் தலைக்காடத்<br>தம் தலையை<br>அடிப்பதாகச்<br>சொல்லி<br>நரபலியாகத்<br>திரிவர்கள் ; |
| விலைக்கு<br>ஆள்படுவர்  | { ஜீவனத்திற்காகப்<br>பிறர்க்கு<br>அடிமைப்பட்ட<br>பிற்ப்பர்கள் ;   | முலைக்கால்<br>விடம் உண்ட<br>வேந்தனையே | { (பூதனையின்) முலை<br>யிடத் துண்டான<br>விஷத்தை<br>உட்கொண்ட<br>பெருமாளையே                |
| விசாதி ஏற்று<br>உண்பர் | { (மிருத்புதானங்கள்<br>கூங்கும் முகத்<br>தால் பிறருடைய)<br>வியாதிகளைத்<br>தாம் வாங்கி<br>அநுபவிப்பர்கள் ; | வேறு ஆ<br>தத்தாதார்                   | { விலகணமாகத்<br>துதிக்கமாட்டா<br>தவர்களாய்  |
|                        |   | கல்லாதவர்                             | { அறிவுகெட்டவர்<br>களாய்க்கொண்டு  |
|                        |   | கடம்<br>உண்டார்                       | { பரபங்களை யநுபவிப்<br>பவர்களாயிரா<br>நின்றார்கள் .                                     |

\* \* \*—இவ்வுலகத்திலுள்ளார் படியை விரித்துரைக்கின்ற  
திடில். 'பரமநீசர்கள்' என்னவேண்டிய ஸ்தானத்தில் தக்கோர்  
என்றது இழிவு சிறப்பு; 'கேஷபோக்தி' என்பர் வடநூலார்.  
தக்கோர்—தங்களை மஹாவ்யாபகர்களாக நினைத்திருக்கின்ற ஸம்  
ஸாரிகள் என்றவாறு. இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களா யிருக்கின்  
றனென்னில்; விலைக்கு ஆட்படுவர்=திருமந்திரத்தில் தேர்ந்த  
பொருளுக்கு எதிர்த்தடையாக வயிற்றுப்பிழைப்புக்காகப் பிறர்க்கு  
அடிமைப்பட்டிருப்பர். காசுக்கும் கூறைக்கும் கற்றை நெல்லுக்கு  
மாகத் தங்களை விற்ப்பார். விசாதி ஏற்று உண்பர்='வ்யாதி'  
என்னும் வடசொல் 'விசாதி' என்று திரிந்து கிடக்கிறது.  
இயற்கையாகவே தங்களுக்குப் பலநோய்கள் இருக்கச்செய்தேயும்  
பிறருடைய நோய்களையுங் கொண்டு அநுபவிப்பார்கள். அதாவது—

நோயாளிகள் தங்களுடைய நோய் தீர்வதற்காகச் சில தானங்கள் [எருடைக்கடா தானம்] செய்வார்கள்; நாலுநாளேக்கு வயிறு தள்ளுமே என்ற விருப்பத்தினால் அந்தத் தானங்களைப்பெற்று அவ்வழியால் அவர்களுடைய ஸ்பாதினை ஏற்று அனுபவிப்பார்களென்க. தலைக்கு ஆள்பலிதிரிவர் = ஒருத்தன் பிழைத்தால் அவனுக்காகத் தன் தலையையறுத்துக்கொடுப்பதாகக் கூடத் தெய்வங்களுக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு அப்படியே தலையை அரிந்துகொடுத்தொழிவார் பலர். ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதற்பிரகாணத்தில் “அப்ராப்த விஷயங்களுளிலே ஸக்தனுனவன் அது லபிக்கவேணு மென்றிராதின்றால் ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டான்றே” என்ற ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிக ளாளுளிச்செய்துள்ள ஒரு சிறு கதை இங்கு ஸம்பரிக்கத்தகும்; அதாவது—ஒரு தாஸியினிடத்தில் ஒருவன் மிக்க அன்புடையவனாயிருக்கையில் அவனுக்குக் கடுமையான நோய் விஞ்சினவனானிலே ‘இவன் நோய்தீர்ந்து எழுந்தால் நான் என் தலையை அரிந்து தருகிறேன்’ என்று ஒரு தேவதைக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு பின்பு அப்படியே தன் தலையை அறுத்துக் கொடுத்தா னென்பதாம்.

ஆகவிப்படி அலைக்கு ஆட்படுவாராயும் விசாதிபேற்று உண்பாராயும் தலைக்கு ஆள்பலி திரிவாராயு மொழிகின்றவர்கள் யாவரென்னில், எம்பெருமானைத் துதிக்கமாட்டாத பாவின்கள் என்கிறார் மூன்றாமடியில். முலைக்கால் வீடமுண்ட வரலாறு:—ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவனாய் அக்கண்ண பிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகி புத்திரன் ஒளித்து வளர்கின்றனென்பதை யறிந்து அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களையேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து அங்குத்தாங்கிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசகைவ டெடுத்துத் தனது விஷந்தடவின முலையை உண்ணக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப்பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளையிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்ச

விட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் ஏங்கி விழுந்து  
இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம். இப்படிப்பட்ட விபரம்  
கிரஸநலேனான எம்பெருமானை விலக்கிவிடும்படி  
மாட்டாத அறிவு கேட்குபவர்களை அநுபவிப்பதற்கென  
ஐன்மமெடுத்தவர்க ளென்றவாறு.

முலைக்கால்—முலைவழியால். வேறு—மற்றபேர் துதிப்பதற்  
காட்டிலும் சிறந்தவிதமாக என்றபடி. “வேறுக” என்ற பாடம்  
மறுக்கத்தக்கது ; தலை கெடுத்தலால். .... (௫௨)

கல்லாதவ நிலங்கை கட்டழித்த \* காருத்த  
னல்லாலொரு தெய்வம் யானிலேன் \*—பொல்லாத  
தேவரைத் தேவரல்லாரை \* திருவில்லாத  
தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு. (௫௩)

|              |                   |            |                    |
|--------------|-------------------|------------|--------------------|
| கல்லாதவர்    | { அறிவுகெட்ட ராகு | தேவர்      | { (உண்மையில்)      |
| இலங்கை       | { ஸருடையதான       | அல்லாரை    | { தெய்வத் தனமை     |
|              | { இலங்காபுரியை    |            | { பற்றவர்களாயும்   |
| கட்டு அழித்த | அரணழித்த          |            |                    |
| காருத்தன்    | { இராமபிரானை      | திரு இல்லா | { பிராட்டியின் ஸம் |
| அல்லால்      | { யல்லது          | தேவரை      | { பந்த மில்லாமலே   |
| ஒரு தெய்வம்  | { வேறொரு          |            | { தேவரென்று        |
|              | { தெய்வத்தை       |            | { பேர் சுமப்பவர்   |
| யான்         | { நான் தெய்வமாகக் | தேவு       | { களாயுமுள்ள       |
| இலேன்        | { கொள்வே          |            | { சிலரை            |
|              | { னல்லேன் ;       | தேறேல்மின் | { தேய்வங்களாக      |
| பொல்லாத      | { கண்கொண்டு       |            | { நீங்கள் நினைக்க  |
| தேவரை        | { காணக்கூடாத      |            | { வேண்டா.          |
|              | { தேவதைகளையும்    |            |                    |

\* \* \*—முன்னடிகளால் தம்முடைய அந்நியவஸாயத்தை  
அருளிச்செய்து, பின்னடிகளால் தேவதானதர பக்தியை விலக்கிக்  
கொள்ளுமாறு பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். கீழ்க்கழிந்த காலங்களில்  
நான் பலபல தெய்வங்களை வழிபட்டவனாயினும் முடிவாகத் தேவ  
தான்தரங்களெல்லாவற்றையும் பற்றறவொழித்து, ஸ்ரீராமபிரா  
னையே பரமதெய்வமாகக் கொண்டவனாயினேன்.

இலங்கையிலிருந்த அரக்கர்களனைவரும் தங்களுடைய கெட்ட நடத்தைகளினாலேயே தமது அறிவின்மையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவர்களாதலால் “கல்லாதவரிலங்கை” என்றார். கற் றுணர்ந்த மஹாநுபாவன் ஒருவன் [விபீஷணன்] இருந் தானே யென்னில்; அவனை படித்துத்தூத்தினார்களிறே. காஞ் தன்—‘காகுஸஸு’ என்ற வடசொல் விகாரம்.

பொல்லாத தேவரை = சமசானமே இருப்பிடமாயிருத்தல், எலும்புகளை மாலையாகக்கட்டி பணிதல், விருபாக்ஷனாயிருத்தல் முதலியவற்றால் அமங்களங்களுக்குக் கொள்கலமா யிருப்பவர்களைத் தெய்வமாகக் கொள்ளத்தகுமோ?

தேவரல்லாரை = உள்ள அமங்களங்களைப் பெல்லாம் ஸஹித்துக் கொண்டு ஆச்ரயித்தாலும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் காரியஞ்செய்வல்லமையற்றிருப்பதனால் தெய்வமென்று சொல்லத்தகாதவர்களை ஆச்ரயிக் கத்தகுமோ?

திருவில்லாததேவரை—“ஸ்ரீயாஜெவொ ஜெவக்சிஸுதெ” என்று வேதஞ்சொல்லுகிறபடியே பிராட்டியின் ஸம்பந்தமுள்ளவ னுக்கேயன்றோ தேவத்வமுண்டு; லக்ஷ்மீபதியல்லாதாரைத் தேவ னாகப் பணிதல் தகுமோ?

“காணிலு முருப்பொலார் செவிக்கினாத சீர்த்தியார், பேணி லும்வரந்தர மிடுக்கிலாததேவரை, ஆணமென்றடைந்து வாழு மாதர்காளெம்மாதிபால், பேணி தும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிற் றிறே” என்று இவ்வாழ்வார் தாமே யருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தத்திற் பாசரமும் இங்கு சினைக்கத்தகும். .... (ருக)

தேவராய் நிற்குமத்தேவம் \* அத்தேவரில்  
மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும் \*—யாவராய்  
நிற்கின்றதெல்லாம் நெமோலென் றோராதார்  
கற்கின்ற தெல்லாம் கடை.

(ருச)

|                                     |   |  |
|-------------------------------------|---|--|
| தேவர் ஆய்<br>நிற்கும் அத்<br>தேவும் | { (அக்கி இந்திரன்<br>முதலிய) தேவ<br>தைகளாய்க்<br>கொண்டு நிற்கிற<br>தெய்வமும், | அத் தேவரில் { அந்த தேவர்களுக்<br>குள்ளே<br>மூவர் ஆய்<br>நிற்கும் { தரிமூர்த்தியாய்<br>நிற்பதாகிற |
|-------------------------------------|---|--|

|                          |  |                       |   |
|--------------------------|--|-----------------------|---|
| முது<br>புணர்ப்பும்      | { அகாதியான<br>நிலைமையும்   | நெடு மால்             | { ஸர்கேச்சுர ப்ர                            |
| யாவர் ஆய்<br>நிற்கின்றது | { மற்றும் மனிதர்<br>முதலியனவாய்க்<br>கொண்டு நிற்கிற<br>ஸகல பதார்த்தங்<br>களும் (ஆகிய<br>எல்லாம்) | என்று<br>ஓராதார்      | { காமே என்று<br>ஆராய்ந்தனா<br>மாட்டாதவர்கள் |
| எல்லாம்                  |  | கற்கின்றது<br>எல்லாம் | { பேசும் பேச்<br>செல்லாம்<br>உபயோகமற்றது.   |

\* \* \*—ஸகல தெய்வங்களும் ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சேஷபூதம் என்றறியமாட்டாதவர்கள் எவ்வளவு விரிவாகக் கற்றாலும் அத்தனையும் பயனற்றவை பென்கிறார். தேவ ராப்திற்குமத்தேவும் நெடுமால், அத்தேவரில் மூவராய்நிற்கும் முது புணர்ப்பும் நெடுமால், யாவராய்நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமால் என்று அறியவல்லாருடைய கல்வியே பயன்பெற்றதாம் என்ற வாறு.

தேவராய் நிற்குமத்தேவும்=வேதத்தில் கருமகாண்டங்களில் அந்தந்த யாகங்களுக்கு ஆராத்பதேவதைபாக அக்சி இந்திரன் வருணன் என்றிப்படி சொல்லப்பட்டுள்ள தேவதைகள் யாவும் “கும்பாந்யந்யாஹேவதா” என்கிற சுருதியின்படி எம்பெருநா னுக்குச் சரீரபூதங்களாதலால் அத்தேவதைகட்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே அந்தந்த தேவதா நாமங்களினால் கூறப்பட் றெனன் என்று உணரவேண்டுமது கல்விக்குப் பயன்.

அத்தேவரில் மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பம்—1. “ஐயெ லிரிணஸிவயொவி-ஹிதாவதாஃ ஸ்ராதொலி ததூதயா” என்கிறபடியே த்ரிமூர்த்தியவதார மெடுத்ததும் திருமாலே. இப்படி பிரித்துப்பிரித்துச் சொல்லுவதேன்? யாவராய் நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமால்: “ஸவ-ஃ விவிஹ்யஹ.”—“ஸவ-ஃ வி தாதகெதாத! ஜமனாயெ ஜமநயெ” என்று சொன்ன ப்ரஹ்ம தாழ்வானுடைய நிலைமை வாய்ந்தவர்களே கற்றுணர்ந்தவராவர் என்கை. .... (ருச)

கடைநின்றமரர் கழல்தொழுது \* நாளும்  
இடைநின்ற விற்பத்தராவர் \*—புடைநின்ற  
நீரோதமேனி நெடுமாலே \* நின்னடியை  
யாரோதவல்லா ரவர்.

(ருரு)

1. வாதாஜ பஞ்சாசத். (தேசிகன்.)

(இவ்வுலகத்தவர்கள்)

அமரர் கடை { தேவதாந்தங்களின்  
நின்று { வாசல்களைப்  
பற்றிநின்று

நானும் நெடுங்காலம்வரையில்

கழல் { (அவர்களுடைய)  
தொழுது { காவில் விழுந்து

(பரம புருஷார்த்தம்

பெறமாட்டாமல்)

இடைநின்ற { நடுவேகிடக்கிற  
இன்பத்தர் { (சுவர்க்கம்  
ஆவர் { முதலிய) சுகத்  
தைப் பெற்  
றொழிவர்கள் ;

புடைநின்ற { (இவ்வுலகத்தைச்)  
நீர் ஒதம் { சூழ்ந்து கிடக்கிற  
மேனி நெடு { கடல்போன்ற  
மாலே { திருமேனியை  
புடைய  
ஸர்வேச்வரனே !

நின் அடியை உனது திருவடிகளை

ஒத { அநுஸந்திக்க வல்  
வல்லாரவர்ஆர் { லார் ஆரோனுமுன்  
டோ? [யாரு  
மில்லையே !.]

\* \* \*—எம்பெருமானே !, பெரும்பாலும் இவ்வுலகத்தவர்கள் தேவதாந்தர பஜனஞ்செய்து சுவையற்ற அற்பபலன்களைப் பெற்று அநர்த்தப்படுகின்றனரே யன்றி உன்னையுணர்ந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பவர் யாருமில்லைபே! என்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

கடைநின்றமரர் கழல்தொழுது = அமரர்கடையின்று கழல் தொழுது என்க. கடைபாவது மனைவாசல்; தேவதாந்தங்களின் மனைவாசலிலே நின்று என்றது—அவர்களை ஆராதித்தமை கூறிய வாறு. அன்றியே, தொகுததல் விகாரமாகக்கொண்டு “கடைநின்ற + அமரர்” என்று பிரித்து ‘தாழ்ந்த தெய்வங்களின் காவிலே விழுந்து’ என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இடைநின்ற இன்பத்தராவர் = எம்பெருமானைப் பணிந்தவர்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய பரமபதாதுபவமொன்றே சிறந்ததாகையாலும், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்வர்க்காதுபவம் முதலிய பலன்களெல்லாம் இடைக்கட்டாதலாலும், தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவார்க்கு அப்பயிப்பட்ட சஷுத்ரபலன்களே கிடைக்குமாதலாலும் “இடைநின்ற இன்பத்தராவர்” எனப்பட்டது. இன்பமென்றதும் ப்ரமித்தவர்களின் கருத்தாலேயாம்.

“ஸம்ஸார ஸுகமுமின்றிக்கே பிரதிசயமான மோக்ஷஸுகமு

மின்றிக்கே ஸ்வர்க்கஸுகந்தையுடையரான் \* என்பது தீயாக்  
கயான ஸ்ரீஸூக்தி.

இப்பாட்டில் எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க. .... (௫௫)

அவரிவ ரேன்றில்லை யனங்கவேள் தாதைக்கு \*  
எவரு மெதிரில்லை கண்டர் \*—உவரிக்  
கடல்நஞ்சமுண்டான் கடனென்று \* வாணற்  
குடனின்னு தோற்று னெருங்கு. (௫௬)

|                                 |   |                     |  |
|---------------------------------|---|---------------------|--|
| அவர் இவர்<br>என்று இல்லை        | { டெரியார் சிறியார்<br>என்று ஒரு<br>வாசியில்லை ;      | வாணற்கு             | பாணஸுரனுக்கு   |
| அனங்கவேள்<br>தாதைக்கு           | { காமனுக்குத் தந்தை<br>யான கண்ண<br>பிரானுக்கு         | கடன் என்று          | { 'உன்னை ரக்ஷிக்க<br>நான் கடமைப்<br>பட்டவன்'<br>என்று சொல்லி |
| எவரும்                          | ஒருவரும்  |                     |  |
| எதிர் இல்லை<br>கண்டர்           | { எதிர் நிற்கவல்லா<br>நில்லைகாண்பின ;                 | உடன்<br>கின்று      | { அவனோடு கூடவே<br>யிருந்து                                   |
| உவரிக்கடல்<br>நஞ்சம்<br>உண்டான் | { கடலில் தோன்றின<br>விஷத்தை உட்<br>கொண்டவனான<br>சிவன் | ஒருங்கு<br>தோற்றான் | { குடும்பத்தோடே<br>தோற்று ஒடிப்<br>போனான்.                   |

\* \* \*—அற்பபலன்களைத் தருமவர்களான ருத்ரன் முதலி  
யோர் தங்களைப்பற்றினவர்களுக்கு ஒரு ஆபத்து வந்தால் அப்  
போது முதுகுக்காட்டி ஒடுமவர்களேபன்றி சிலைநின்று ரக்ஷிக்கவல்ல  
திறமுடையரல்லர் என்று முதலித்துக்காட்டுகிறார்.

அவர் இவர் என்றில்லை=அவர் என்று சிறந்தவர்களையும்,  
இவர் என்று தாழ்ந்தவர்களையும் குறிக்கிறது. தாழ்ந்தவர்களான  
நம்போலியர் எம்பெருமானுக்கு எப்படி எதிராக முடியாதோ,  
அப்படியே, உயர்ந்தவர்களென்று கருதப்படுகின்ற ருத்ராதிகளும்  
எம்பெருமானுக்கு எதிராகமுடியாதென் னுணர்த்திபவாறு.

அனங்கவேள் தாதைக்கு=கண்ணபிரான் மன்மதனுடைய  
அம்சமாகிய ப்ரத்யும்னனுக்கு ஜநகனாதல் அறிக. மன்மதன் ஒரு  
கால் பரமசிவனது தவசிலையைக் குலைக்கமுயன்றபோது அவனு

டைய நெற்றிக்கண்ணால் கொளுத்தப்பட்டு உடலிழந்ததால்  
அனங்கனென்று பெயர்பெற்றான். வடசொல்.

கடல்நஞ்சமுண்டான் வாணற்குடனின்னு தோற்ற வரலாறு:-  
பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூரனுடைய பெண்  
ணுகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான்குடி  
யிருந்ததாகக் கனாக்கண்டு, முன் பாவதி அருளியிருந்தபடி அவ  
னிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான  
சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய்  
அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்தும்  
னுடைய புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு  
'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழி  
யையே வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மகிமையினால் துவா  
கைக்குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்த  
புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அதுபவித்துவர,  
இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப்பாணன் தன் ஸேனை  
யுடன் அநிருத்தனையெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகால்  
த்ரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக்  
காணாமல் பாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நடந்த  
வரலாறு நாரதமுனிவனால் சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்,  
பெரிய திருவடிபை நினைத்தருளி, உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்  
வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடு  
கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே  
அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்தில் ஸீ காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த  
சிவபிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர அவர்களைடெல்லாம்  
அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை  
மூன்றுகால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக்

ஸீ ஒருகாலத்தில் பரமசிவன் கூத்தாடுகையில் பாணஸூரன் அந்த  
நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தகுதியாகத் தன் ஜூண்டு கைகளால் மத்தளம்  
தட்ட, சிவன் மகிழ்ந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகளையும் நெருப்புமினையும்  
அளவிறந்த உலிமையையும் மிக்க செவ்வத்தையும், தான் ஸபரிவாரனாய்க்  
கொண்டு அவன் மானிகை வாசலில் காவல் செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களை  
யும் தந்தருளி அப்படியே சிவன் தனது குடேட்டத்தோடு அவன் மானிகை  
வாசலிற் காத்துக்கொண்டிருந்தனன் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.



காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு புத்தஞ்செய்ய, தாறுட்டி ஜ்வரத்தைபுண்டாக்கி அதன் சக்தியினாலே அதனைத் துரித்தெய்திப் பின்பு, சிவபிரானது அதுசார்க்காய்ப் பாணஸூரன் கொட்டை யைச்சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்விதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணஸூரனோடு போர் செய்பத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமையும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞான்பணஸ்தாததைப் பிரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படிசெய்து ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர், அனைகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச்சமமான தனது சக்ராபுதத்தை பெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித் ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத்தொழுது அபிருத்தனுக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் கண்ணபிரான் துவாரகைக்கு மீண்டெழுந்தருளினன். இவ்வரலாற்றினால், அனங்கவேள்தாதை க்கு எவருமெதிரில்லை பென்னுமிடம் நன்கு விளக்கப்பட்டதாம்.

பாணஸூரபுத்தத்தில் சிவன் தனது பரிவாரங்களோடு தோற்றனனாதலால் “ஒருங்கு தோற்றான்” என்றார்.

“திருப்பாற்கடலை உவரிக்கடலென்றது-ஸமுத்ரஸாம்யத்தைப் பற்ற” என்பது பூருவர்களின் விபாக்கியான வாக்கியம். பாற்கடல் கடையும்போது அதில் நின்றும் விஷம் உண்டாக, அதனை எம்பெருமானுடைய நியமனத்தினால் பரமசிவன் உட்கொண்டன னென்க. .... (௫௬)

ஒருங்கிருந்த நல்லீனையும் தீவினையு மாவான் \*

பெருங்குருந்தஞ் சாய்த்தவனே பேசில் \*—மருங்கிருந்த

வானவர்தாம் தானவர்தாம் தாரகைதான் \* என்னெஞ்சம்

ஆனவர்தா மல்லாததென்.

(௫௭)

|   |   |  |
|---|---|--|
| பேசல்   | { உண்மைபேசப்<br>புகுந்தால்  | வானவந்தரம் தேவர்களும்,<br>தூனவந்தரம் அசுரர்களும்                               |
| பெருகுருந்தம்   | { பெரிபகுருந்த<br>மரத்தை வேர்<br>பறியத்தள்ளி<br>முறித்த<br>கண்ணபிரானே | தானவந்தரம் இப்பூமியும்<br>(ஆசிய இடைபெல்லாம்)                                   |
| ஒருங்கு<br>இருந்த<br>நல் வினையும்<br>தீ வினையும்<br>ஆவான் | { உடன்கிறதும் புண்ய<br>பாபங்களுக்கு<br>நிர்வாஹகன் ;                   | வன் நெஞ்சம் { என் நெஞ்சினுள்<br>ஆனவந்தரம் { உறைகின்ற<br>யாம் ;<br>ஸ்ரீவேச்வரனே |
| மருங்கு<br>இருந்த   | { ஸமீபத்திலுள்ள<br>[அந்தரங்கமான]                                      | அல்லாதது { அந்த ஸ்ரீவேச்வர<br>என் { னால்லாத<br>உள்ளது என்ன<br>இருக்கிறது?.     |

\*\*\*—புண்ணியம் பாவம் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் எம்பெருமானிடம் வழக்காயிருக்கும்; அவனிடம் வழக்காகாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை யென்கிறார். நல்வினையும் தீவினையும் அவனையாவான் என்கிற விதன் கருத்து யாதெனில்; “வனஷ வனவ ஸாயு கஜம் காரயதி யஜெஷ்யா ஞொகெஷ்ய உனிநீஷதி; வனஷ வனவாஸாயு கஜம் காரயதி யஜெயாநிநீஷதி” என்கிற ச நுகியின்படிப தன்னுடைய அருகாஹத்துக்கு இலக்காக வேண்டி னுரைக்கொண்டு நல்வினைகளைச் செய்வித்தும், தன்னுடைய அருகாஹத்துக்கு இலக்காக வேண்டி னுரைக்கொண்டு தீவினைகளைச் செய்வித்தும் போருகிறவன் என்கை.

நல்வினைகளின்பயனாகத் தேவபோதியிற் பிறப்பதும், தீவினைகளின் பயனாக அஸுரபோதியிற் பிறப்பதும் இவ்விருவினைகளினுடையவும் பயனாக இப்பூமியிற் பிறப்பது மெல்லாம் பகவதஸ்ம் கல்பாதீன மென்கிறது பின்னடிகளால்.

குருந்தம் சாய்த்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் பழனியில் நீராமும் ஆயர் மங்கைகளின் துணியெடுத்துக்கொண்டு அதன் கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தின்மே லேறுகிறவழக்கத்தைக் கண்டிருந்தவனும் கம்ஸனா லேவப்பட்டவனுமான ஓரஸுரன் கண்ணனை நவிவதற்காக அக்குருந்தமரத்தை ஆவேசித்துக்கிடந்தான்; அதைப்பறிந்த கண்ணபிரான் அந்த மரத்தை முறித்தொழிக்கனன் என்பதும்,

தாரகை—‘தாரகா’ என்ற வடசொல்லின் தி.பு. சூழிற் த வாசகமாக வடமொழியில் ‘தாரகா’ என்கிற நாமம் இங்கியாயி லும் ‘யாரா, யரிதீ, யாணி’ என்றிருப்பனபோல் இருமை ரக்தத் தக்கதே. கீழ் முப்பத்தீதாராம்பாட்டிலும் ‘தாரகையின்’ என்ற வந்ததும் காண்க.

எம்பெருமானுக்குப் பல திருநாமங்கள் இருப்பதுபோல ‘என்னெஞ்சமானவர்’ என்பதும் ஒரு திருநாமப்போல அழி வார் திருவுள்ளத்தால். என்னெஞ்சத்திலே ஸத்தை பெற்றிருப் பவர் என்றபடி. அன்றியே அஃறிணையான நெஞ்சையே நிகளாவந் தோற்ற ‘நெஞ்சினார்’ என்பது போல இங்கு ‘நெஞ்சமானவர்’ என்று சொல்லியிருப்பதாகக்கொண்டு தம் திருவுள்ளத்தையே குறிப்பதாகவும் உரைக்கலாம்; அப்போது, வானவர் தானவர் தாரகை என்னெஞ்ச (ஆகிய எல்லாம்) பெருங்குருந்தம் சாய்த்த வனே என்றவாரும். .... (௫௭)

என்னெஞ்ச மேயா னிருளீக்கி யெம்பிரான் \*

மன்னஞ்ச முன்னெருநாள் மண்ணளந்தான் \*—என்னெஞ்ச

மேயானே யில்லா லிடையேற்றான் \* வெவ்வினதீர்த்

தாயானுக் காக்கினே னன்பு.

(௫௮)

|                           |   |   |                       |   |  |
|---------------------------|---|---|-----------------------|---|--|
| என் நெஞ்சம்               | { | என்னுடைய<br>நெஞ்சிலே<br>சித்யவாஸம்<br>செய்பவனும்                | என் நெஞ்சம்           | { | (அந்த திருக்கோலத்<br>துடனே) என்<br>னெஞ்சை<br>விடாமலிருப்<br>பவனுமான<br>எம்பெருமானே |
| இருள் நீக்கி<br>எம்பிரான் | { | (நெஞ்சிலுள்ள)<br>அஜ்ஞான<br>விருளைப்<br>போக்குமவனான<br>உபகாரனும் | இல்லா                 | { | நெஞ்சில்<br>உடையனாகாத  |
| முன் ஒருநாள்              | { | முன்பொரு<br>காலத்தில்   | விடை<br>ஏற்றான்       | { | நிஷ்பவாஹநான<br>குத்ரனுடைய  |
| மன் அஞ்ச                  | { | மஹாபலிசக்ரவர்த்தி<br>படப்படும்<br>படியாக                        | வெம் வினை<br>தீர்த்து | { | மஹாபாதகத்தை<br>தொலைத்து  |
| மண்<br>அனந்தான்           | { | பூமியை அளந்து<br>கொண்டவனும்                                     | ஆயானுக்கு             | { | (அதனால்) ஸத்தை<br>பெற்றவனான<br>பெருமானுக்கு  |
|                           |   |   | அன்பு<br>ஆக்கினேன்    | { | என் அன்பைச்<br>செலுத்துவேன்.   |

\* \* \*—தம்நெஞ்சில் இருளை யறுத்துக்கொண்டு அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆபத்ரக்ஷகனான எம்பெருமான் பக்கவிலே தமக்கு அன்பு விளைந்தமையை அருளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டில் “என்னெஞ்சமேயான்” என்பது இரண்டிடத்தில் வந்துள்ளது; பொருள் ஒன்றேயாயினும் கருத்தில் வாகியுண்டு; முதலடியில் என்னெஞ்சமேயான் என்றது பொதுவான வ்யாப்தியைச் சொன்ன படி. இரண்டாமடியில் “மண்ணாளந்தானென்னெஞ்ச மேயான்” என்றது உலகளந்த திருக்கோலம் தம் நெஞ்சிலே பொலியும்படி காட்சிதந்தருள்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. “இருள் நீக்கி” என்றது விளைபெச்சமன்று, பெயர்ச்சொல்; இருளை நீக்குகின்ற வன் என்கை. விளைபெச்சமாகக்கொண்டால், இருளை நீங்கச் செய்து அதனால் எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனாவன் என்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நெஞ்சிற்கொள்ளமாட்டாத [அர்மாதிபான] ரிஷபவாஹநாகப ருத்ரனுடைய வெவ்வினையுண்டு ப்ரஹ்மஹத்யாநுபமான பாபம், அதனைத்தீர்த்து, தன் காரியம் ஆனதுபோல் உலந்தவனான எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய அன்பைச்செலுத்தினேன் என்றாராயிற்று. .... (ருஅ)

அன்பாவா யாரமுத மாவாய் \* அடியேனுக்

கின்பாவா யெல்லாமும் நீயாவாய் \*—பொன்பாவை

கேள்வா கிளரோளி யென்கேசவனே \* கேடின்றி

ஆள்வாய்க் கடியேனா னாள்.

(ருக)

|                            |   |                       |  |
|----------------------------|---|-----------------------|--|
| அன்பு<br>ஆவாய்             | { (என் பக்கல்)<br>ப்ரீதியே உடி<br>கெடுத்தவன்போ<br>லிருப்பவனே!             | எல்லாமும்<br>நீ ஆவாய் | { மற்றுமுன்ன<br>ஸ்கங்களு மெல்<br>லாம் எனக்கு<br>நீயேயா<br>யிருப்பவனே!                  |
| ஆர் அமுதம்<br>ஆவாய்        | { பாம்போக்யனா<br>யிருப்பவனே!  | பொன்பாவை<br>கேள்வா    | { திருமகன் நாதனே!  |
| அடியேனுக்கு<br>இன்பு ஆவாய் | { (உன்னுடைய<br>அநுபவமாகிற)<br>ஸ்கத்தை அடி<br>மேனுக்கு உண்<br>டாக்கினவனே!, | கிளர் ஒளி             | { (அத்திருமகளின்<br>சேர்த்தியினால்)<br>கொழுந்து விட்டு<br>வளர்வின்ற காந்<br>தியை யுடைய |

|                                 |                   |  |
|---------------------------------|-------------------|--|
| என்<br>கேசவனே } எம்பெருமானே!    | நான்<br>அடியேன் } | நான் அடிமைப்<br>பட்டவனாயிருக்<br>கின்றேன்; |
| கேடு இன்றி ஒருகுறையுமில்லாமல்   | ஆள்               | (அடியேனைக்)                                |
| ஆள்வாய்க்கு ரக்ஷிக்கவல்லவனுக்கு | ஆள்               | காத்தருள்.                                 |

\* \* \*—திருமாலே! உன்னைத் தவிர்த்து மற்ற தெய்வங்  
களுக்கு ஆட்பட்டால் அவர்கள் ரக்ஷிக்கமாட்டாததோடு கெடுதல்  
களையும் விளைத்திடுவார்கள்; நீயே அப்படியல்லாமல் ஒரு கெடுதலு  
மின்றி ஆளவல்லே; ஆகவே நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவ  
னானேன், காத்தருளாய் என்கிறார்.

அன்பு ஆவாய்=‘அன்பு’ என்பது வேறொன்றாய், அதை நீ  
உடையவனாயிருக்கின்றாய் என்று சொல்லவேண்டாமல், நீயே  
அன்புதானாக வடிவெடுத்திருக்கின்றாய் என்கை. என்பக்கல் அள  
வற்ற அன்புவைத்திருக்கின்றாயென்றவாறு. ஆரமுதமாவாய் இன்  
பாவாய்=தாய்தந்தையராலுண்டாகு மாநந்தம், மகனாலுண்டா  
குமாநந்தம், மனைவிபராலுண்டாகு மானந்தம் முதலிய எல்லா  
ஆனந்தங்களையும் உன்னதுபவத்தால் நானடைகின்றேனென்கை.  
இப்படியெல்லாம் நீ ஆனந்தகரனாயிருப்பதற்குக் காரணம் லக்ஷ்மீ  
பதித்வமே பென்கைக்காகப் போன்பாவை கேள்வா! என விரித்  
தார். பிராட்டியைச்சொல்லும் வேதம் ‘ஹிரண்யவண-ஆடி’ என்  
றும் ‘ஹிரண்யீடி’ என்றும் சொன்னதற்கேற்பப் போன்பாவை  
பென்றார். பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனால் ஒரு விலகஷணமான  
தேஜஸ்ஸு விளைகின்றதென்பது தோன்ற “போன்பாவை கேள்வா  
ளரோளி” என்றார். “சுபுரெயம் ஹி கதெதுஜாயவயு ஸா  
ஹகா தஜா” என்ற மாரீசவசநமும் காண்க.

ஆள் என்பதை முன்னிலை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், அடி  
யென்னான்—அடியேனாகிய நான், ஆள்—ஆட்பட்டேன் என்பதாக  
யுங் கொண்டிரைக்கலாம். .... (நிக)

ஆள்பார்த் துழிதருவாய் கண்டுகொள்ளென்றும் \* நின்  
தாள்பார்த் துழிதருவேன் தன்மையை \*—கேட்பார்க்  
கரும்பொருளாய் நின்ற வரங்கனே \* உன்னை  
விரும்புவதே விள்ளேன் மனம்.

(கூ)

|                                     |   |                      |   |
|-------------------------------------|---|----------------------|---|
| கேட்பார்க்கு                        | { ஸ்வயத்தந்தாலே<br>கேட்டறிய விரும்<br>புமவர்களுக்கு                             | தன்மையை              | இந்த ஸ்வபாவத்தை   |
| அரு பொருள்<br>ஆய் நின்ற<br>அரங்கனே  | { அறியபொண்ணுத<br>பரம்பொருளான<br>அரங்கனாதனே !                                    | என்றும்<br>உண்டென்றே | { என்மைக்கும் நிலைத்<br>திருக்கும்படி<br>யாகக்கடாகழித்<br>தருளவேணும்; |
| ஆள் பார்த்து<br>உழிதருவாய்          | { நமக்கு ஆட்படுமவன்<br>யாரேனும்இடைக்<br>கக்கடமோ<br>என்று தேடித்<br>திரிகிறவனே ! | உண்ண<br>விரும்புகதே  | { நான் உண்ணையே<br>ஆசைப்பட்டிருக்<br>கும் தன்மையை                      |
| நின் தாள்<br>பார்த்து<br>உழிதருவேன் | { உடைத்திருவடி<br>களின் ஸேகைக்<br>காக அலைந்து<br>திரிகின்ற<br>என்னுடைய          | மனம்<br>விள்ளேன்     | { நெஞ்சில்<br>தவிராதவனாயிருத்<br>கின்றேன்.                            |

\* \* \*—எம்பெருமானே நோக்கி “ஆள்பார்த்து உழிதருவாய்!” என்று விவரிக்கிற விவரின் அழகை என் சொல்லுவோம். “வெளா நெவடி வுலுவிஜிஜோலிதவூ” என்று வேதாந்தங்கள் எம்பெருமானே நாம் தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமென்று ஒதுகின்றன; அப்படியிருந்தும் எம்பெருமான் நம்மைத் தேடிப்பிடிப்பதற்கு அலைந்து திரிகின்றனென்கிறார் காண்மின். எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமியென்பதும் சேதநாசேதநங்களடங்கலும் அவனுடைய ஸொத்து என்பதும் தேர்ந்தவிஷயம். ஸொத்து தவறிப்போனால் அதனைத் தேடிப்பெறுதற்கு முயற்சி செய்வன் ஸ்வாமியேயாதலால், ஸர்வஸ்வாமியான தன்னுடைய திருவடிகளில் நின்றும் தவறிப்போன தன் உடைமையாகிய நம்மைத்தேடிப் பிடித்துக்கொள்ள முயல்வான் தானேயாகையால் இந்த விவரி மிகப்பொருந்தும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே” என்றருளிச்செய்ததும் இதுபோன்ற அருளிச்செயல்களை அடியொற்றியேயாம். எம்பெருமானார் தாமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தலைக்கட்டியருளிடத்து “நவ வாஸிபுராவஸூக்யஸங்குஃ சுத்யயஸ்யப்யம் ஜோநிநாஸூ ககாவிசாவதயிஷிதி” என்றவாயத்தில் “ஜோநிநம் லட்த்வா” என்றதனால் இப்பரமார்த்தத்தைத் தெளியவைத்தருளினார்.

ஆள்பார்த்து உழிதருவாய்—‘ நம் உலையிலே ஆகப்படுவார் ஆரோனுமுண்டோ ’ என்று இதுவே கூலையாக இவ்விபூதியில் வந்து திரிந்துமுன்று தேடிக்கொண்டிருப்பவனே! என்கை. இப்போது இது சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில்; நீ இப்படி ஆள் தேடித் திரிகிறவனாகையாலே யாத் நச்சிகமாக உன் உலையிலே சிக்கிக் கொண்ட என்னை விட்டுவிடலாகாது என்கைக்காக. அதனையே • “நின்தாள் பார்த்துழிதருவேன் தன்மையை என்றும் கண்டுகோள்” என்றதனா லருளிச்செய்கிறார். இப்போது நான் உனது திருவடி களைபே நோக்கிக்கொண்டிருப்பது போலவே என்னைக்கும் இந்நப் பேனும்படி கடாக்கித்தருளவேணு மென்கை.

“நாயஜாதா புவவநெந மலையா நலையா ந வஹு நா ஸ்ருதெந” என்கிற கடவல்லீச் சூதியில் “வஹு நா ஸ்ருதெந. (சுவி) நலையு” என்றதைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் “கேட் பார்க்கு அரும் பொருளாய் நின்ற” எனப்பட்டது. ஆங்காங்கு இதிறாஸபுராணங்கள் கேட்டாலும் அவனது திருவருளாலேயே அவனை அறியக்கூடுமாத்தலால் அஃதின்றிக் கேள்விமாதிரித்தினால் அறியக்கூடாதவனென்கை.

“உன்னை விரும்புவதே விள்ளேன் மனம்” என்ற சுற்றடியையும் ‘கண்டுகோள்’ என்ற வினைமுற்றோடே கூட்டியுரைத்துக் கொள்ளலாம்; அதாவது—நான் உன்னையே ஆசைப்பட்டிருக்குந் தன்மையை நெஞ்சில் தவிராதவனாயி நக்கும்படியாக நீயே கடாக்கித் தருளவேணும் என்பதாம்; இது தாத்பர்ய வ்ருத்தியாகும். (௯௦)

மனக்கேதம் சாரா மதுசூதன் றன்னை \*

தனக்கேதான் தஞ்சமாக் கொள்ளில்—எனக்கேதான்

இன்றென்றி நின் மலகை யேழாணை யோட்டினான் \*

சேன்றென்றி நின்ற திரு.

(௯௧)

மதுசூதன்  
தன்னை { மதுவென்னும்  
அசுரனைக்  
கொன்றொழித்த  
பெருமானை

தனக்கே  
தஞ்சம் { தனக்கே உக்கை  
ஆதான்  
கொள்ளில் { நென்று  
ஒருவன்  
கொண்டால்

|              |  |                     |  |
|--------------|--|---------------------|--|
| மனம் கேதம்   | மனவருத்தங்கள்  | சென்று              | { (நிர்ஹேதுகமாக<br>என்னிடம்)<br>வந்து                    |
| சாரா         | வந்துசேராவாம்  |                     |  |
| ஒன்றி நின்று | பொருந்தி நின்று  | ஒன்றி நின்ற<br>திரு | { (என்னிடத்தில்)<br>பொருந்தி<br>நிற்பதாகிற<br>செல்வமானது |
| ஏழ் உலகை     | ஸப்தலோகங்களிலும்   |                     |  |
| ஆணை          | { (தன்னுடைய) செங்<br>கோலச் செலுத்<br>துமவனான)<br>எம்பெருமான் | எனக்கே<br>தான்      | { என்னொருவனுக்<br>கொழிய<br>வேறொருவற்கு<br>மில்லை.        |
| இன்று        | இப்போது  |                     |  |

\* \* \*—எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக வந்து விஷயிகரிக்கப் பெறும்படிபான பாக்கியம் தமக்கேழுள்ளதென்கிறார். ‘மது’ என்னு மசுரனைக் கொன்றொழித்த பெருமானை தஞ்சம் என்றிருந்தால் மனத்தில் எவ்விதமான துன்பமும் வரது சோரமட்டாது என்றார் முன்னடிகளில். ‘அப்படி நிர்மதுசூதனைபே தஞ்சமாகக் கொண் டிருக்கிறீரோ?’ என்று சிலர் கேட்க; அப்பெருமானை நான் தஞ்ச மாகக்கொள்ளவேண்டும்படி அவன் எனக்கு ஒரு காரியம் வைக்க வில்லை; அவன்றானே என்னெஞ்சில் வந்து குடிசொண்டான்; இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் எனக்கே அஸாதாரணமாக அமைந்தது என்றார் பின்னடிகளில்.

‘மனக்கேதம்=‘உநஃ வெடிஃ’ என்ற வடசொல் தொடரின் விகாரமாகக்கொண்டால் ‘மனம் கேதம்’ என்று பிரிபும்; மனவருத் தம் என்றபடி; அன்றியே, ‘மனக்கு ஏதம்’ என்றும் பிரிக்கலாம். ‘மனக்கு’ என்றதில் அத்துச்சாரிபை வரவில்லைபென்க. “மனக் கின்பம்படமேயும்” என்று திருவாய்மொழியிலும் பிரிபொட்பப் பட்டது: 1. “மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குந் கோபுரமும்” என்றனர் பிறரும். ஏதம்—குற்றம்.

முன்னுமடியின் முதற்பதம் ‘நின்று’ என்பதற்குவே பாடமும் ஒதுவார்கள்; பல அச்சப்பிரதிகளிற் பாடமுறிதுணை: இம்ம இடையில் மாறுபட்ட பாடமாகும். “இன்னொன்றி சின் றவகம்” என்றே பூர்வவ்யாக்பான. பாடம். “ஸமஸ்த லோகந்ஸதாபம் விடாதே நின்று தன் ஆஜ்ஞை செல்லும்படி நடத்தினான் என்பது



வந்து அபிவிஷ்டஞான ஸம்பத்து எனக்கேழுள்ளது ; அது தானும் இன்று.” என்ற பெரியவாச்சாண்டின்னை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின். மோனையின்பமும் பொருட்பொருத்தமும் இப்பாடத் திற்கே இணங்கும். பாசுரத்தை பெழுதும்போது அடிகளில் கிறுத் தாமல் மேலடியோடு ஸந்திசெத்தே பெழுதுகிற வழக்கப்படி பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளில் “எனக்கேதா னின்றொன்றிநின்றுலகை” என்றெழுதி யிருந்ததன்பயனாக “நின்றொன்றி நின்றுலகை” என்றபாடம் நிகழ்ந்தது போலும்.

“ ஏழுலகை ஒன்றிநின்று ஆணையோட்டினான் சென்று ஒன்றி நின்றதிரு இன்று எனக்கேதான் ” என்று அந்வயிப்பது. எவ்வுல கத்தும் தன்னுடைய செங்கோலே செல்லும்படியாகத் தனியரசு புரிகின்ற திருமால் தானே யெழுந்தருளிப்பொருந்தி நெஞ்சிலே வாழும்படியான செல்வம் இன்று எனக்கே வரப்பெற்றது என்றவாறு.

திருநின்ற பக்கம் திறவிதென் றோரார் \*

கருநின்ற கல்லார்க்குரைப்பர் \* — திருவிருந்த

மார்வன் சிரீதான்றன் வண்ணேவு தண்டோழாய் \*

தார்தன்னைச் சூடித் தரித்து.

(கூஉ)

|                                      |  |  |   |
|--------------------------------------|--|--|---|
| திரு இருந்த மார்வன்                  | { பெரிய பிராட்டியார்<br>எழுந்தருளி<br>யிருக்கப்பெற்ற<br>திருமார்வை<br>புடையான்<br>(அதனாலே) | தரித்து  | { அதனால் ஸத்தை<br>பெற்று,   |
| சிரீதான் தன்                         | { ‘ஸ்ரீதான்’ என்று<br>திருநாமம் பெற்<br>றவனான எம்<br>பெருமானுடைய                           | திரு நின்ற<br>பக்கம்<br>திறவிது<br>என்று ஓரார் | { ‘பிராட்டி பொருந்தி<br>யிருக்கப்பெற்ற<br>வலப்பக்கத்தை<br>புடைய வன்<br>துவே பாதத்து<br>வம்’ என்று<br>அணிந்தறியமாட்<br>டாதவர்கள் |
| வண்டு உலவு<br>தண் னுழாய்<br>தார் தனை | { வண்டுகளுலாவப்<br>பெற்ற குளிரந்த<br>திருத்துழாய்<br>மாலையை                                | கரு நின்ற                                      | { (தங்களைப்போலே)<br>கர்ப்பவாஸம் பண்<br>ணிப் பிறக்கின்ற<br>சிலரை   |
| சூடி                                 | { தலைக்கு அலங்கார<br>மாக அணிந்து   | கல்லார்க்கு<br>உரைப்பர்                        | { (பரதேய்வமாக)<br>மூடர்களுக்கு<br>உபதேசிப்பார்கள்.  |

\* \* \* —இவ்வுலகத்துர் சிலர், தேனிற் சிறந்த தெய்வம் திருமாலேயென்று அறிபமாட்டாமல், தங்களைப்போலவே பிறப்பதும் இறப்பதுமான சிலரைப் பாரதெய்வமாகத் தாங்கள் கொள்வதல்லாமல் இந்த அநர்த்தமான அர்த்தத்தைப்பிறர்க்கும் உபதேசிக்கின்றார்கள் ! என்று வருந்துகின்றார்.

முன்னம் பின்னடிகளை அந்நவிர்த்துக்கொண்டு, பின்னர் முன்னடிகளை அந்வயித்துக்கொள்க. திருமாலின் தேன்மிக்க திருத்துழாப்பாலையை அணிந்து கொள்ளப்பெற்றால் ‘லக்ஷ்மீபதியான வஸ்துவே சிறந்த தெய்வம்’ என்று அறியலாகும்; அங்ஙனம் \* திருவிருந்த மார்வன் சிந்திதான்றன் வண்டுலவு தண்டுழாய்த்தார் தன்னைச் சூடப்பெருமைபினாலே திருசின்றபக்கம் திறவிதென்று உணரப்பெற்றிலர் என்ற கருத்தை உபத்துணரவேண்டும். “நூல் களைக்கற்று உணராதவர்கள்” என்ற சொல் தொடர்ந்து — நூல் களைக் கற்றிலராதலால் அறிவு பெறுதவர்கள் என்று பொருள் கொள்வது போல இங்குக்கொள்க.

“திருநின்றபக்கம் திறவிது” என்ற இவ்வருளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில் “ஈவாஹா ஹரியாஹொ யஜுவரி வரஹ் ஹ தஜஹுகு = அபாங்கா பூயாம்ஸோ யதுபரி பாம் ப்ரஹ்ம ததபூத்” என்றருளிச் செய்தன ரென்னலாம். [பிராட்டியின் சிரம்பிய கடாசுதம் பட்ட வஸ்து பரப்ரஹ்மமாய் விட்டது என்பது இதன் கருத்து.]

“கருநின்ற” என்றது பெயரெச்சமன்று; இரண்டாம் வேற்றுமை புருபு தொக்கிய வினையாலணையும் பெயர்; கருநின்றவர்களை என்றபடி. கர்ப்பப்பையில் தங்கிப் பிறப்பது பிறப்பது மானவர்களை என்கை. இப்படிப்பட்டவர்களைப் பாரதெய்வமென்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்துக்கூறினால் அவர்கள் முகம்சிதறப் புடைப்பர்களாதலால் அன்னவர்களிடத்து வாய் திறவாமல் கல்லார்க்குரைப்பராம்.

கல்லார்—கல்விபயிலாத மூடர். . . . . (கூஉ)

தரித்திருந்தே னாகவே தாராகணப் போர் \*  
விரித்துரைத்த வெந்நாகத் துன்னை \*—தேரித்தேழுதி  
வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் \*  
பூசித்தும் போக்கிணைன் போது.

(கூங்)

|                       |  |             |   |
|-----------------------|--|-------------|---|
| தாராகணம்              | { நக்ஷத்ரகணங்களி<br>னுடைய  | எழுதி       | எழுதியும்   |
| போர்                  | { (சுபரசப<br>நிமித்தமான)<br>ஸஞ்சாரத்தை   | வாகித்தும்  | { (எழுதினவற்றைப்)<br>படித்தும்                    |
| விரித்து<br>உரைத்த    | { (ஜ்யோதிச்சாஸ்தா<br>முகத்தாலே) விஸ்<br>தாரமாக வெளி<br>யிட் உனும்                            | கேட்டும்    | { (ஆங்காங்கு)<br>ச்ரவணம்<br>பண்ணியும்             |
| வெம் நாகத்து<br>உன்னை | { (பிரதிகூலர்க்குத்)<br>தீக்ஷணனுமான<br>திருவனந்தாழ்வா<br>னுக்கு அந்தராத்<br>மாவாகிய<br>உன்னை | வணங்கி      | நமஸ்காரம்பண்ணியும்                                |
| தெரித்து              | அநுஸந்தித்தும்   | வழிபட்டும்  | { உபசாரங்களைச்<br>செய்தும்                        |
|                       |  | பூசித்தும்  | பூஜித்தும்  |
|                       |  | போது        | { காலத்தைக் கழித்துக்<br>கொண்டிருக்<br>கின்றேன் ; |
|                       |  | போக்கி      |   |
|                       |  | னேன்        | (இப்படி செய்வது<br>ஏதுக்காக வென்னில் ;)           |
|                       |  | தரித்திருந் | { ஸத்தை<br>தேன் ஆகவே                              |
|                       |  |             | { பெறுவதற்காக.                                    |

\* \* \* -தம்முடைய போதுபோக்கைப் பேசுகிறார். எம்பெரு  
மானை அநுஸந்திக்கை, அவனது திருப்புகழ்களைப் புத்தகமாக  
எழுதுகை, அவற்றை வாசிக்கை, செவித்தினவுகெடச் சொல்லுவார்  
பக்கல் கேட்கை, வணங்குகை, தம்மாலியன்ற உபசாரங்களைப்  
பண்ணுகை, அர்ச்சிக்கை முதலிய தொழில்களால் தம்முடைய  
போதுபோவதாக அருளிச்செய்தாராயிற்று. இப்படி செய்வன  
வெல்லாம் ஸாதநாதுஷ்டாந ரூபமாக அல்ல; ஆத்மா ஸத்தை  
பெறுதற்காக ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாய்ச் செய்வன என்பதை  
வெளியிடுகிறார் “ தரித்திருந்தேனாகவே ” என்பதனால்.

[“ தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த வெந்நாகத்துன்னை.”]  
இக்காலத்துப் புதிய ஆராய்ச்சிக்காரர் சிலர் வெளியிட்டுள்ள  
‘ ஆழ்வார்கள் காலநிலை ’ என்னுமோர் புத்தகத்தில் இப்பாசுரத்தை  
ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்து,

“ இதன் முதலிரண்டடிகளுக்கு-‘நக்ஷத்ரகதியாயிருக்கிற ஜ்யோ  
திஸ்-சாஸ்திரத்தைச்சொன்ன திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஆத்மா  
வாயிருக்கிற உன்னை ’ என்பது பூர்வவிபாக்கியானம். இதன்படி  
‘ தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த ’ என்ற விசேடணம் ஆதி



சேடனுக்கு உரியதாகும். ஆனால் அவனை இவ்வாறு விசேடிப்பதற்குரிய நேரான பொருத்தமொன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதிசேடன் செய்த சோதிட நூல் இன்னதென்பதுத் தெரிந்திலது. அதனால், 'வெந்நாகத்துன்னை' என்றுள்ள பாடம் 'விரித்துரைத்த வென்னாகத்துன்னை' என்றிருந்த பழம் பாடத்தினின்றும் மாறியதோ என்று கருத இடந்தருகின்றது. ' (சோதிட நூல்) விரித்துரைத்த (என் + ஆகத்து =) எனது நெஞ்சிடமாகவுள்ள, உன்னை'—என்பது இப்பாடப்படி பொருளாகும்.....இங்ஙனம் 'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த' என்பது ஆழ்வார்க்குரிய விசேடணமாயின், தம்மாற் செய்யப் பெற்ற சோதிட நூலொன்றைப்பற்றி அவர் குறிப்பிட்டனராவர். அத்தகைய நூல் யாது என்பது ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது."

என்று எழுதிபுள்ளார். இதனாற் சொல்லிற்றுகிறதென்னென்னில், பகவத்கிருபையாலும் ஸதாசார்ய கடாட்சத்தாலும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்தவருள் உண்ணப்பொருள்களை நன்குணர்ந்து அருளிச்செய்தவரும், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைபத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு ஸர்வஜ்ஞரூப்பப் புகழ்பெற்று விளங்கின வருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளை பிழைபான பாடமொன்றைக் கொண்டனரென்றும், அப்பாடப்படி உரைக்கும் பொருள் பொருத்தமற்றதென்றும் சொல்லிற்றுகிறது. "வேம் நாகத்து" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைசெய்தருளின பாடம். "என் ஆகத்து" என்பது இப்புதிபுலவர் கற்பிக்கும் பாடம். பழையபாடத்திற் பொருத்தமின்மை கூறபுகுமவர் தாங்குறும் பாடத்தில் ஒரு பொருத்தம்காட்டித் தீரவேண்டும். ஆதிசேஷன் செய்த சோதிட நூல் இன்னதென்று தெரியவில்லை பென்னுமிவர் திருமழிசைப்பிரான் செய்த சோதிட நூல் இன்னதென்று தெரிந்து கொண்டவராதல்வேண்டும். "பார்க்கவும் பிருகு சூத்திர முதலிய கணித சோதிட கிரந்தங்கள் உள்ளன; இவைபோன்றதொன்றே பிருகுவமிசத்தவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாக வேண்டும்" என்று அதுமானங் கூறுகின்றார். இத்தகைய அதுமானம் ஆதிசேஷன்பக்கல் கூடாமைக்குக் காரணமறிகின்றிலாம். வேதாங்கங் களுள் ஒன்றான ஜ்யோதிஷத்திற்கு ஆதிசேஷன் ப்ரவர்த்தகன்

என் னுரிடத்தை “வஹஸை ஜுள திஷீ விஷ்யாய டுவஜுதா யரா தவெ। தஸிநகைநகஸ்ய தஹு ஸஃகஹயெ ஹுஷி = பபாஸே ஜ்யேளதிஷீ வித்யா யதுபஜ்ஞா தராதலே, தமநந்தமநந்தஸ்ய தல்பம் ஸங்கல்பயே ஹ்ருதி” இத்தபாதிகளான பல பிரமாணங்களினால், நன்குநிந்தே பூருவர்கள் மிகப்பொருத்தமாக விபாக்கிபானஞ் செய்தருளினர். இவ்விஷயமாகச் சில வாண்டுகட்கு முன்னர் நாம் பல விடங்களிலும் பல பெரியோர்களை விசாரித்து வருகையில், மலை நாட்டில் திருவனந்தசயனத்தில் மலையாளிச் சோதிட நிபுண ரொருவர் எடுத்துரைத்த ச்லோகம் மேற்குறித்தது. புராதனமான சோதிட நூலொன்றின் விபாக்கிபானத்தில் மங்களச்லோகமாக அமைந்ததாமிது. இன்னமும் ஊன்றி ஆராய்ப்புகில் இத்தகைய ஆதாரங்கள் ஆகரத்துடன் பல கிடைக்கக்குறையில்லை. இதுநிற்க. திருமழிசைப்பிரான் பல மதங்களிலும் புகுந்து அந்தந்த மதங் கட்குச் சார்பாகப் பலநூல்களுமியற்றினரென்னும் ப்ரஸித்தி யி நுந்தாலும் சோதிட நூல் இயற்றியருளினராக எங்குங்கூறப்பட வில்லை. அங்ஙனே ஏதேனுமொரு நூல் தாம் செய்தருளியி நுந்தா லும் அதனை இங்கு அநுவதித்தருளிச்செய்தற்கு ப்ரஸக்தியொன்று மில்லை. இவ்வண்ண மருளிச்செய்யும் வழக்கம் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களி லொன்றிலுமில்லை. ஆகவே ‘என் ஆகத்து’ என்று பாடத்தை மாறுபடுத்தல் பயனற்றது. ஸர்வஜ்ஞர்களான பூர்வாசார்பர்களின் விபாக்கிபான ஸ்ரீஸூக்திகளில் அல்பஜ்ஞரான நாம் குறைகூறுதற்குச் சிறிது மதிகாரமுடையோமல்லோம். பூரு வர்கள் ப்ரமித்தார்களெனினும் அந்த ப்ரமமே நமக்கும் தஞ்ச மாகத்தக்கது. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி ஸ்ரீமணவாளமா முனிகள் வரையிலுள்ள ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் வேத ஷாக்கினுஞ் சிறந்து பிரமாணமாவனவென்று திண்ணிதாகக் கொள் வாயது திருவடிகளே சரணம். பூருவர்களுருளிச்செய்த பொருள் கட்கு முடிப்பதாமல் விசேஷார்த்தங்களை விவேகித்துக்கூறின் குறைபொன் மயில்லை. இதுவே கலையறக்கற்ற மாந்தர்பணியாம். இன்னமுடிங்கு விரித்துரைக்கவேண்டும். விஷயங்களைத் தனிப்புத்த கத்தில் விரித்துரைத்தோம், கண்டு கொள்க.

தாராகணப்போர் = ‘தாராகணம்’ என்னும் வடசொல் தொடர்

நக்ஷத்ரஸமுஹமெனப் பொருள்படும். அவற்றின் ஸஞ்சாரத்தை ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரமுகத்தால் விரித்துரைத்தவரான திருவனந்தாழ்வானுக்கு அந்தாரத்மாவாயிருக்கிற வுன்னை. வேதம், பஞ்ச ராத்ரம், இதிறாஸ புராணம் முதலிய வேதோபப்நும்ஹணங்கள் முதலானவற்றை, தன் முகமாகவும் பிரமன் முகமாகவும் சில முனி வர்க்குத் தான் அந்தாரத்மாவாயிருந்து அவர்கள் முகமாகவும் வெளியிட்ட துபோல ஆதிசேஷனுக்கு அந்தாரத்மாவாயிருந்து ஜ்யோதிஸ் சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன் என்னும் உண்மையை வெளியிடுதலே இவ்விசேஷணத்திற்குப் பிரயோஜன மென்க.

நாகம்—வடசொல் திரிபு; ஸர்ப்பம். ‘வேம்’ என்ற அடை மொழி இயற்கை பற்றியது. .... (கூங்)

போதான விட்டிறைஞ்சி மேத்துமினே \* பொன்மகரக்  
காதானை யாதிப்பெருமானை \*—நாதானை  
நல்லானை நாரணனை நம்மேழ் பிறப்பறுக்குஞ்  
சொல்லானை \* சொல்லுவதே குது. (கூசு)

|                      |   |   |   |
|----------------------|---|---|---|
| பொன் மகரம்<br>காதானை | { அழகிய மகர<br>குண்டலங்களைத்<br>திருக்கரதுகளில்<br>அணிந்<br>துள்ளுவனும் | நம் எழ்<br>பிறப்பு<br>அறுக்கும்<br>சொல்லானை | { நம்முடைய ஜன்ம<br>பரம்பரைகளை<br>அறுக்கவல்ல<br>திருநாமங்களை<br>புடையவனுமான<br>ஸர்வேச்சரனைக்<br>குறித்து |
| ஆதி                  | ஐகத்காரண பூதனும்  |   |   |
| பெருமானை             | { பெருமை பொருந்தி<br>யவனும்   | போது ஆன<br>இட்டு<br>இறைஞ்சி<br>வத்துமின்    | { புஷ்பமென்று பேர்<br>பெற்றவற்றை<br>ஸமர்ப்பித்து<br>வணங்கித் துதி<br>செய்யுங்கள்;                       |
| நாதானை               | { (அனைவர்க்கும்)<br>நாதனா<br>யிருப்பவனும்                               |   |   |
| நல்லானை              | { (ஆச்ரிதர் பக்கல்)<br>வாத்ஸல்ய<br>முடையவனும்                           | சொல்லுவதே                                   | { (அவனுடைய திரு<br>நாமங்களை வாயா<br>ரச்) சொல்லித்<br>துதிப்பதே  |
| நாரணனை               | { நாராயணனென்று<br>ப்ரலித்தி<br>பெற்றவனும்                               | குது  | நல்ல வாய்ப்பு.  |

\* \* \* தத்முடைய காலக்ஷேபக்ரமத்தை யருளிச்செய்தார்  
கீழ்ப்பாட்டில். பிறர்க்குக் காலக்ஷேப க்ரமபுரத்தேசிக்கிரு ப்பாட்



புஷ்பம். எம்பெருமான் திருவடிகளில் புஷ்பங்களைப் பணிமாறுவதும், அப்படி திருவடிகளைச் சொல்லி பேத்தி யிறைஞ்சுவதுமே உங்கட்குப் போதுபோக்காகக் கடவதென்கிறார்.

‘பொதுகளை யிட்டி றைஞ்சி’ என்னால் ‘போதான விட்டி றைஞ்சி’ என்றதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுதந்தரவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயினுங் குற்றமில்லை; ‘தெண்பக மல்லிகையோடு கொங்கழநீரிருவாட்சி’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாம் என்பதாம். பெரியவாச்சான் பின்னையும் இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில்—“இன்ன புஷ்பமென்று நியதியில்லை; பூவானதை யெல்லாவற்றையுங்கொண்டு திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து கைக்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகோள்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. இதனால், இன்ன பூ என்ற நிர்ப்பந்த மில்லாமையால் பூவென்று பேர்பெற்றிருக்கு மத்தனையே வேண்டுமென்ற தாயிற்று. திருவாய்மொழியில் [1—6—1.] “பரிவதினீசனைப் பாடி விரிவது மேவறுவளிர், விரிவையின்னி நன்னீர்தூப்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே” என்ப பாசாத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும் போது “பரிவதுவும் புகைபூவே” என்ற சப்த ஸ்வரஸ்பத்தைத் திருவுள்ளப்பற்றி ‘இவ்விடத்தில் அநிலபுகைபென்றாவது, கருமுனைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகையிட்டிப் புகைக்கலாம்; கண்ட காலிப்பூவும் சூட்டலாம்’ என்று உபந்யஸித்தருளினார்; அதை நன்றிபர் கேட்டு “ந கண்ட காரிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி: —‘சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுக்கவில்லை; அடியார்கள் அப்பூவைப்பறித்தால் கையில் முள்ளைக்குமே! என்று பக்தர்கள் பக்கல் தபையினால் சாஸ்த்ரம் நிரிஷ்டித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை; என்றும். திரு

வாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரமுரைத்த பாகாலஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்தது கிடக்க. “சுத்யுஹத்யபுதூநாஃ நஸாஸு நெவவ சூஃ” [பக்தி எல்லை கடந்தால் நூல்வரம்பில்லை] என்றதையும் அருளிச்செயல் தொடையழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைத்தவற்றில் குதர்க்க வாதஞ்செய்கை விவேகிகட்குப் பணியன்று. பொன்மகரக் காதானை—மகாமென்றது மரக்குழைக்கு ஆகுபெயர். சுருமீன் வடிவமாகச் செய்யப்படுவதோர் காதணி மகரகுண்டல மெனப்படும்.

நாதானை....‘நாதனை’ என்பதன் நீட்டல். \* செய்யுள் வேண்டுழி வந்த விகாரம்.

நம்மேழ்பிறப்பறுக்குஞ் சோல்லானை—ஒன்றின்பின் ஒன்றாக இடையறாது நிகழ்ந்து செல்கின்ற நமது ஜன்மங்களைப் போக்க வல்ல திருநாமங்களைபுடையவன் எம்பெருமான். ‘ஏழ்பிறப்பு’ என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள்கூறுவதுண்டு: கர்ப்பவாஸஞ் செய்யும் கஷ்டம், கர்ப்பத்தினின்று வெளிப்படுங் கஷ்டம், பல பிணிகளை யறுபவிக்குங் கஷ்டம், கிழத்தன மறுபவிக்குங்கஷ்டம், மரணவேதனைகள் படுங்கஷ்டம், மரணமடையுங் கஷ்டம், நரகயாதனைகளை யறுபவிக்குங் கஷ்டம் ஆகிய ஏழுவகைக்கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாகிய பிறப்பு என்பர் சிலர்; 1. “பெருங்களிற்று வட்டம், பெருமணல் வட்டம், எரியின் வட்டம் புகையின் வட்டம், இருளின் வட்டம் பெருங்கீழ் வட்டம், அரிபடை வட்டமென்றெழுவகை நரகம்” என்னப்பட்ட ஏழு நரகங்களிலும் புகுவதற்கு ஏதுவான பிறப்பு என்பர் சிலர். ‘ஏழு’ என்றது உபலக்ஷணமாய்ப் பலவகைப் பிறப்புகளென்றபடி என்பர் சிலர். மற்றும் பல வகைகளுங் காண்க. “ஏழுவகைத்தோற்றத் தின்னாப்பிறப்பின்” “ஏழுபிறப்பி லடிய வரை யெழுதாப் பெரியபெருமானை” (திருவரங்கக்கலம்பகம்) என்றவையுங் காண்க. சூது-உற்றது. .... (கூசு)

சூதாவ தென்னெஞ்சத் தேண்ணினேன் \* சோன்மாலை

மாதாய மாலவனை மாதவனை \*—யாதானும்

வல்லவா சிந்தித் திருப்பேற்கு \* வைகுந்தத்

தில்லையோ சோல்லீ ரிடம்.

(கூடு)

1. சேந்தன் திவாகரம்—12 ஆவது தொகுதி.



|   |  |                                   |   |                    |
|---|--|-----------------------------------|---|--------------------|
| மாத் ஆய   | { அழகுதான் ஒரு<br>வடிவுகொண்டாற்<br>போலே யிருப்<br>பவனும்   | வைகுந்தத்த                        | { ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில்<br>இடம்<br>இல்லையோ | { இடம்<br>இல்லையோ? |
| மாலவனை  | { (ஆசிரிதர் பக்கல்)<br>வ்யாமோஹ<br>முடையவனுமான              | சொல்லீர்                          | சொல்லுங்கள் :                           |                    |
| மாதவனை  | திருமலைக் குறித்து   | குது ஆகுது                        | { இதுவே நமக்கு<br>நல்லவாய்ப்பு<br>என்று |                    |
| சொல் மலை  | { இச்சொல்<br>தொடைகளை (ச்<br>சொல்லி)                        | என்<br>நெஞ்சத்து<br>எண்ணி<br>னென் | { என்மனத்தில்<br>உறுதி<br>கொண்டேன்.     |                    |
| யாதானும்<br>வல்ல ஆ<br>சிந்தித்து<br>இருப்பேற்கு | { ஏதோ சக்தியுள்ள<br>வளவு அது<br>ஸந்தித்திருக்கிற<br>எனக்கு |                                   |   |                    |

\* \* \*—எம்பெருமான் விஷயமாக இப்படிப்பட்ட சொல்மலை களைச்சொல்லிச் சிந்தித்திருப்பதுதான் நமக்கு உற்றது என்று நான் அத்யவஸாயங்கொண்டேன்; இதுவே போதுபோக்காக நானிருந்தால் எனக்குப் பரமபதம் கிடைக்கமாட்டாதோ? கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகளென்னு முபாயாந்தரங்களை அனுட்டிப்பதும் கண் ணைப்புதைப்பதும் முக்கைப் புதைப்பதுமாயிருந்து உடலை வருத்தி அருந்தொழில் புரிந்தால்தான் பரமபதம் கிடைக்குமென்று பாவி கான்! நீங்கள் நினைத்திருக்கிறீர்களோ? என்றவாறு.

இப்பாசரத்தின் பின்னடிகளைப் பெரும்பாலு முட்கொண்டே 1. “சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையுங் கண்டிர்களந்தோ!..... குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல் கண்டிர் குணமே.” என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தனரென்னலாம். மாதவனைச் சொல்மலை கள் கொண்டு யாதானும் வல்லவா சிந்தித்திருக்கிற தமக்கே வைகுந்தமுண்டு, மற்றையோர்க்கு இல்லை என்று தாம் விவக்ஷித்த பொருளை வினாமுறையில் வைத்துரைத்தனரென்க.

மாதாய=‘மாத்’ என்று அழகுக்குப்பெயர்; “தோள் கண் டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கை கண்டாருமஃதே” என்னும்படியாக

அழகு தானே வடிவெடுத்தவனென்கை. இனி, 'மாதா' என்னும் வட்சொல் மாது எனக் கிடப்பதாகக்கொண்டு தாய்போன்றளிப்பவனென்னவுமாம். 'மாலவனை' என்றும் 'மாயவனை' என்றும் பாடபேதம். .... (கரு)

இடமாவ தென்னெஞ்ச மின்றெல்லாம் \* பண்டு

படநாகனை நெடியமாற்கு \*—திடமாக

வையேன் மதிசூடி தன்னேடு அயனைநான் \*

வையேனாட் செய்யேன் வலம்.

(கக)

|                                 |  |                 |  |
|---------------------------------|--|-----------------|--|
| பண்டு                           | { என்னைத்<br>திருத்திப் பணி<br>கொள்வதற்கு<br>முனடி,                                      | திடம் ஆக        | பரம்பொருளாக  |
| படம் நாக<br>அனை நெடிய<br>மாற்கு | { படங்களை யுடைய<br>சேஷசயனத்தில்<br>பள்ளிகொண்<br>டருள்பவனா<br>யிருந்த ஸர்<br>வேச்வரனுக்கு | வையேன்          | { மனத்திற்கொள்ள<br>மாட்டேன்;   |
| இன்று                           | இப்போது முதலாக   | வையேன்<br>நான்  | { (தத்துவமின்ன<br>தென்று கண்<br>டறியத்தக்க)<br>ஸூக்தம் புத்தி<br>யுடையேனான<br>நான் |
| எல்லாம்                         | { மேலுள்ள<br>காலமெல்லாம்   | ஆள்<br>செய்யேன் | { (அந்த தேவதாந்தங்<br>களுக்குத்)<br>தொண்டு செய்ய<br>வும் மாட்டேன்;                 |
| திடம் ஆவது                      | வாஸஸ்தானமாவது  |                 | (இப்படி நான் சொல்லுவதற்குக்<br>காரண மென்னவெனில்);                                  |
| என் நெஞ்சம்                     | எனது நெஞ்சாகும்;   | வலம்            | { (திருமாவின் பரி<br>க்ரஹமாயிருக்கப்<br>பெற்ற)<br>மிடுக்கேயாம்.                    |
| மதி சூடி<br>தன்னேடு             | { பிறைச்சந்திரனைத்<br>தலையிலே<br>சூடியிருக்கிற<br>ருத்ரனையும்                            |                 |  |
| அயனை                            | பிரமணையும்   |                 |  |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “யாதானும் வல்லவா சிந்தித்திருப் பேற்கு வைகுந்தத்திலையோ சொல்லீரிடம்” என்றவாறே, எம்பெருமான், ‘நம்முடைய இருப்பிடத்தை இவர் ஆசைப்படுகை பாவதென்; இவருடைய நெஞ்சமன்றோ நமக்கு உத்தேசம்’ என்று கொண்டு இவர்தம் திருவுள்ளத்தே வந்து புகுந்தருளினான்; அதனை யருளிச்செய்கிறார். “சென்றும் குடையா மிருந்தாற் சிங்கா

சனமாம்” என்கிறபடியே ஸகலவித கைங்கரியங்களுக்கும் உரியவ னான திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருமால் சாய்ந்தருளினை இந் தைக்கு முன்பே; இன்று முதலாக மேலுள்ள காலமெல்லாம் எனது நெஞ்சையே தனக்கு இடமாக அமைத்துக்கொண்டானா யிற்று: இப்படி அவன்றானே வந்து விரும்பப்பெற்ற பாக்யம் வாய்ந்த அடியேன் நளிர்மதிச் சடையனையாவது நான் முகக்கடவுளையாவது நெஞ்சிற் கொள்ளவும் வணங்கிவழிபடவும் இனி ப்ராப்தி ஏது? எம்பெருமானே அண்டைகொண்டமிடுக்கு எனக்குள்ள தன்றோ? என்கிறார்.

நாக + அணை, நாகவணை என்றாகத்தக்கது, ‘நாகணை’ என வரு விற்பது. மதிசூடி = தக்ஷமுனிவனது சாபத்தால் க்ஷயமடைபவ னாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சாணடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்தமையால் சிவன் மதிசூடியாயி னன். இப்பாட்டில் ‘வையேன்’ என்பது இரண்டிடத்து வந்துள் ளது; ஒன்று எதிர்மறை வினைமுற்று; மற்றொன்று உடன்பாட்டு வினையாலணையும் பெயர். வை—கூர்மை; கூர்மை தங்கிய மதியுடை யேன் என்றவாறு. தேவதாந்தரப் பற்றையொழித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பாதெய்வமாகக் கடைப்பிடித்த தமது மதியைத் தாம் சிறப்பித்துக் கூறுதல் ஏற்குமென்க.

ஆட்செய்யேன் வலம் = ஆட்செய்யேன், வலஞ்செய்யேன் என்று யோஜித்து, (அவர்களைப்) பிரதக்ஷிணம் செய்யமாட்டே னென்றுரைக்கவுமாம். .... (கூக)

வலமாக மாட்டாமை தானாக \* வைகல்

குலமாக குற்றந்தா னாக—\* நலமாக

நாரணனை நாபதியை ஞானப் பெருமானை \*

சீரணனை யேத்துந் திறம்.

(கூஎ)

நாரணனை ஸ்ரீமந் நாராயணனாய்

நாபதியை { (என்னுடைய)  
நாவுக்கு  
பாவர்த்தகனாய்

ஞானம் { அறிவிற்ப  
பெருமானை { பெரியவனாய்

சீரணனை { நற்குணங்கள்  
பொருந்தியிருக்  
கப் பெற்றவனான  
ஸர்வேச்வரனை

|                                   |   |   |   |                                 |   |                                     |
|-----------------------------------|---|---|---|---------------------------------|---|-------------------------------------|
| வைகல் நலம்<br>ஆக ஏத்தும்<br>திறம் | { | எப்போதும் நன்<br>ராகத் துதி<br>செய்கையாகிற<br>இந்த<br>ஸ்கபாவமானது | { | மாட்டாமை                        | { | நன்மைதரமாட்டா                       |
|                                   |   |   |   | தான் ஆக                         |   | தாக்கிலுமாகுக;                      |
| வலம் ஆக                           | { | நன்மைதருவதாகிலு<br>மாகுக;   | { | குலம் ஆக                        | { | நற்குலத்தைத் தருவ<br>தாகிலுமாகுக;   |
|                                   |   |   |   | குற்றம் தான்<br>ஆக              |   | கெடுதலை யுண்டாக்<br>குவதாகிலுமாகுக; |
|                                   |   |   |   | [வத்தவதை நான்<br>தவிரமாட்டேன்.] |   |                                     |

\* \* \*—பூநீமநாராயணனைத் துதிசெய்வதே தொழிலாக  
நானிருப்பது எனக்கு நன்மையைத் தரவல்லது என்றும் நற்  
குலத்தை விளைக்கவல்லது என்றும் நான் நினைத்திருக்கிறேன்;  
இந்த என்னினைவின்படியே ஆகிலுமாகுக; இதற்கு விபரீதமாகக்  
கெடுதலை விளைக்கவல்லதானாலுமாகுக; இதில் எனக்கொரு விவகாஷ  
யில்லை: எம்பெருமானை ஏத்துகையே எனக்கு உத்தேசம் என்கிறார்.

வலமாக—எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது என்னுடைய  
கொள்கையின்படி வயத்தைக் கொடுப்பதாகவுமாம்; மாட்டாமை  
தானாக—எம்பெருமானது வைபவமறியாத உங்களுடைய கருத்  
தன்படி தத்விபரீதமாகவுமாம். எப்படியானாலெனக்கென்ன?  
நானொரு பலனை விரும்பினவனல்லேன்; ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக  
எம்பெருமானைத் துதிப்பேன் நான் என்றவாறு. “வலமாக—குல  
மாக” என்றவற்றுக்குச் சார்பாக “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்  
.....வலந்தரும்மற்றும் தந்திடும்.....நாராயணாவென்னும் நாமம்”  
என்ற திருமங்கையார் பாசரம் அநுஸந்திக்கத்தகும். .... (சுஎ)

திறம்பென்மீன் கண்டீர் திருவடிதன் நாமம் \*

மறந்தும் பறந்தோழா மாந்தர் \*—இறைஞ்சியும்

சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றன் \* நமனுந்தன்

நூதுவரைக் கூவிச் சேவிக்கு.

(சுஅ)

|             |                |                       |
|-------------|----------------|-----------------------|
| நமனும்      | யமனும்         | (என்ன சொன்னானென்றால்) |
| தன் நூதுவரை | தனது சேவகர்களை | { (ஓ சேவகர்களே!)      |
| கூவி        | அழைத்து        |                       |
| சேவிக்கு    | { (அவர்களுடைய) | { திறம்பெல்           |
|             | காதில்         |                       |
|             |                | { ன் கண்டீர்          |
|             |                | { (இப்போது நான்       |
|             |                | { உங்களுக்கு இடம்     |
|             |                | { ஆணையைத்             |
|             |                | { தவறவேண்டா ;         |

|             |                  |             |                    |
|-------------|------------------|-------------|--------------------|
| திருவடி தன் | ஸ்ரீவேச்வரனுடைய  | இறைஞ்சி     | வணங்கி             |
| நாமம்       | திருநாமத்தை      |             |                    |
| மறந்தும்    | மறந்தொழிந்தாலும் | சாதுவர் ஆய் | (கொடுமை தவிர்த்து) |
| புறம் தொழா  | தேவதாந்தர பஜனம்  | போதுவின்    | ஸாதூக்களாய்        |
| மாந்தர்     | பண்ணுத மனிசர்    | கள் என்றான் | வர்த்திக்கக்கடவீர் |
|             | களை (க் கண்டால்) |             | கள்' என்று         |
|             |                  |             | சொன்னான்.          |

\* \* \* —ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் [3—7—14] “ஸ்வபுராஷ ஷ்ரீவிஷ்ணு வாஸஹஸ்யம் வடிதி பஜி கிரு தஸ்ய கண-ஶ்ரீமெவ வரிஹா ஶ்யஸு-பிஷ்ணுபுரஹாநு ப்ரஹுரஹஸிநுநுணாம் ந வெவஷவாநாம் = ஸ்வபுருஷ மபிஷிஷ்டய பாசஹஸ்தம் வத்தி யாஃ கில தஸ்ய கர்ணமுலே—பரிஹா மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹ மந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” என்கிற ச்லோகத்தைத் தழுவி இப்பாசர மருளிச்செய்யப்பட்டது. அந்த ச்லோகத்தின் கருத்தும் இந்தப் பாசரத்தின் கருத்தும் ஒன்றேயென்க.

யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற்கொண்டு தங்கள் கடமையைச்செலுத்தப் புறப்படும்போது யமன் அத்தூதர்களை யழைத்து, ரஹஸ்பங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொன்னான்; அலிதென்னென்னில்; “ஓ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்களிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரஞ் செலுத்த வேண்டா; அவர்களருகில் நீங்கள் செல்லவேகூடாது; ஒருகால் அவர்கள் நேரப்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரமஸாத்நிகர்களாய் விலகுங்கோள்” என்றானும். இதனால் பாகவதர்கட்கு யமபயப் பரஸக்தியே யில்லையென்றதாம். “அவன்தம ரெவ்வினையராகிலும் எங்கோனவன்தமரே யென்றொழிவதல்லால்—நமன்தமராலாராயப் பட்டறியார்கண்டிர் அரவணைமேற் பேராயற் காட்பட்டார்பேர்” என்றார் பொய்கையாழ்வார்; “கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவா வென்ன நாளுங்கொடுவினை செய்யுங் கூற்றின்தமார்களுங் குறுக சில்லார்” என்றார் நம்மாழ்வார். “மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! நின்னாமங்கற்ற, ஆவலிப்புடைமைகண்டாய்—நாவலிட்டுழிதர்கின் றோம் நமன்றமர் தலைகள்மீதே” என்றார் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார். “ஏத்தியுன் சேவடி யெண்ணியிருப்பாரைப், பார்த் திருந்தங்கு நமன்றமர் பற்றாமல், சோத்தம் நாமஞ்சுதுமென்று தொடாமை நீ, காத்திபோய்க் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!”

என்றார் திருமங்கையாழ்வார். யமன் தன் தூதர்க்குச் சொல்லத் தொடங்கும்போதே ‘திறம்பேல்மின் கண்டீர்’ என்கையாலே, ஒருகால் அத்துதர் ஞாபகப்பிச்சினால் பாகவதர்களிடத்தில் தம் அதிகாரத்தைச்செலுத்தினால் தனக்கு மஹத்தான அநர்த்தம் விளைந்திடுமென்கிற அச்சமுள்ளமை வெளிப்படும். கண்டீர் - முன்னிலையசை. திருவடிதன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் = ‘அடி’ என்றும், ‘அடிகள்’ என்றும் ‘திருவடி’ என்றும் ஸ்வாமிக்கு வாசகம். ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை.....என்றபடி. “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்னுமிந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை ஆழ்ந்து அதுபவிக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலு மிருக்கலாம், இல்லாமற் போனாலும் போகலாம்; தேவதாந்தரங்களிடத்தில் பற்றில்லாமையே முக்கியம்; ஒருத்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்புகொள்ளா திருக்கினு மிருக்கலாம்; நாளடைவில் ஆதுகூல்ப மேற்படக்கூடும்; வேறு புருஷனிடத்தில் அன்புகொண்டால் அவத்யமாகுமே; அது போலவென்க. முழுசுஷுப்படியில் உகாரார்த்தம் விவரிக்குமிடத்து “அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்; தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே ஈர்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை. பகவத் சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்; ‘மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்’ என்கையாலே.” என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

“மாந்தரை” என்று சிலர் ஓதுவார்களேனும் அது பாடமன்று; வெண்டிளையும் பிறழும். சாதுவர்—வடசொல் விகாரம்; ஸாயவஃ. “என்றான்.....கூவிச்சேவிக்கு” என்றும் “வடிதி யஃ கிஷு தஸ்ய கண-ஃ-ஃ” என்றும் காதோடே ரஹஸ்யமாகக் கட்டளையிடுவானேன்? நாடுநகரமும் நன்கறியப் பேரிரைச்சலிட்டு இங்கனே கட்டளையிடலாகதோ? என்னில்; ஆகாது; ‘ராஜமஹிஷியிடத்தில் காமங்கொள்ளாதே’ என்று ஒருவன் ஒருவனுக்குக் கட்டளையிட வேணுமானால் இது புத்தமான வார்த்தையேயாகிலும் இவ்வார்த்தையைப் பிறர் செவிப்படச் சொல்லலாகாதன்றோ; அதுபோல.

§ “ராஜாஜாரபூவண” நிஷேதமும் பிறரறியற் பொல்லாததே” என்பது பூருஷர்களின் ஸ்ரீஸூக்தி.

அந்த வார்த்தையை, தான் பலாதிப ஏன் சொல்லலாகாதென்னில்;  
கேண்மின்; ‘ராஜமஹிஷிபிநிடத்தில் காமங்கொண்டதே’ என்றும்  
போது (“பூவஸ்துஸெவஹி பூகிஷெயம்—நஹிபூஸகம்  
பூதிஷிஷ்யெதே” என்கிற நியாயத்தாலே) எதிராளி ராஜமஹிஷி  
நிடத்தில் காமங்கொண்டது வெளிப்படையாகுமே; அது அரசு  
னுக்கு எட்டினால் தலைபோமே. .... (சுஅ),

சேவிக்கின்ப மாவதுவும் செங்கண்மால் நாமம் \*

புவிக்கும் புலியதுவே கண்டீர்\*—கவிக்கு

நிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன் \* பார்க்கில்

மறைபொருளு மத்தனையே தான்.

(சுக)

|                                |  |  |  |
|--------------------------------|--|--|--|
| சேவிக்கு<br>இன்பம்<br>ஆவதுவும் | { கர்ணமிருதமா<br>யிருப்பதும்                                   | கவிக்கு நிறை<br>பொருள் ஆய்<br>நின்றானே | { பாசாத்திற்கு<br>நிறைந்த<br>பொருளாயிருக்கு<br>மெம் பெருமானே |
| செம் கண்<br>மால் நாமம்         | { புண்டரீகாக்ஷணை<br>எம்பெருமா<br>னுடைய திரு<br>நாமமே;          | நேர்பட்டேன்                            | { தைவாதீனமாக<br>அடையப்<br>பெற்றேன்;                          |
| புவிக்கு                       | { பூமியிலுள்ள<br>சொல்லார்க்கும்                                | பார்க்கில்                             | ஆராய்ந்து பார்த்தால்   |
| புலியும்<br>அதுவே              | { (நிழல்பெற ஒதுங்<br>சுவதற்கு) இட<br>மாவதும் அத்<br>திருநாமமே; | மறை<br>பொருளும்<br>அத்தனையே<br>தான்    | { வேதங்களில் தேர்ந்த<br>பொருளும்<br>அவ்வனவே.                 |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைய திருநாமம் யமவச்யதையைத்  
தவிர்க்குமென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அதனால் திருநாமத்தின் பாவ  
நத்வம் [தூய்மை] சொல்லப்பட்டதாயிற்று; அப்படி பாவநமா  
யிருப்பதோடு மிகவும் போக்யமுமா யிருக்குமென்கிறது இப்பாட்  
டில். 1. “தோளாத மாமணியைத் தொண்டர்க்கினியாணைக்,  
கேளாச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே” என்றும், 2. கஷ்யுத  
கயா: ஸ்ரோதுசய! க்ஷம் ஸ்ரணு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே  
எம்பெருமானுடைய திருக்குண சேஷ்டிதங்களையும் அவற்றுக்கு  
வாசகமான திருநாமங்களையும் கேட்பதே காதுக்கு இன்பம் என்பது  
முதலடி.

புவிக்கும் புவி அதுவே கண்டீர்=இப்பூலோகத்திலுள்ளா  
ரனைவரும் ஸம்ஸாரதாபந்தீர சிவ்வுக்கொதுங்கி வாழவேண்டுமிடம்  
அந்த பகவந்நாமமே என்கை. ‘ஊ-ஓ’ என்னும் வடசொல்லோ  
‘ஊ-ஓ’ என்னும் வடசொல்லோ புவிபெனத்திரிந்தது. அது  
இலக்கணையால், பூமியிலுள்ளாரைக் குறித்தது புவிக்கும் என்ற  
விடத்து. அதற்குமேலுள்ள புவிபென்னுஞ்சொல் ஸ்தானமென் னும்  
பொருளது.

“செவிக்கின்பமாவதுவுஞ் செங்கண்மால் நாமம்” என்று நீர்  
திருநாமத்தின் டோக்பதைபில் ஈடுபடும்படியாக எங்கனே பெற்றீர்?  
என்று கேட்பார்க்குப் பின்னடிகளால் விடையளிக்கிறார் போலும்.  
கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன் = எம்பெருமானை  
நான் யாத்ருச்சிகமாகக் கிட்டப்பெற்றேன் என்கை. நானாக ஒரு  
க்ருஷிபண்ணி பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டேனல்லேன்; விதிவச  
மாக நேர்ந்தது என்றவாறு. பார்க்கில் மறைபொருளுமத்தனையே  
தான் = எனக்கு யாத்ருச்சிகமாக நேர்பட்டதென்பது இருக்கட்டும்;  
உண்மையில் வேதாந்த ரஹஸ்யப்பொருளை ஆராயுமிடத்து முன்  
னடிகளில் சொன்ன அர்த்தமே ஸகல வேதஸாரப்பொருளாயிருக்  
கும் என்றபடி.

கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றானே = எம்பெருமானுக்கு  
உரிய விசேஷணங்க ளெல்லாவற்றினும் இவ்விசேஷணம் மிகச்  
சிறந்ததாகும். எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றையோரைக் கவி  
பாட நினைத்தால் சொற்களையும் பொருள்களையும் திருடித்திருடிச்  
கவிபாடவேண்டும்; அங்ஙனன்றிக் கே எம்பெருமான் கவிக்கு  
நிறைந்த பொருளாயிருப்பன்; \* ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீச  
னாகையாலே. “கூறுதூ தஹுணொகிஹ-மவதிந, தஹுத  
ஷ-ஹளபெ-ஹ வரொஷா-ஹு-தூகூ” என்ற பூநீரங்க  
ராஜஸ்தவ ஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

ஈற்றடியில் “மறைப்பொருளும்” எனப் பகரவொற்று வர  
வேண்டுமிடத்து வராதது முன்னடிக்குச்சேர. .... (கூக)

தானோருவனாகித் தரணி யிடந்தேத்தே \*

ஏனோருவனாயேற்றில் தாங்கியதும் \*—யானோருவன்

இன்று வறிகின்றே னல்லேன் \* இருநிலத்தைச்

சேன்றங் கடிப்படுத்தேய்.

(எ௦)



|                 |  |                                  |  |
|-----------------|--|----------------------------------|--|
| தான் ஒருவன் ஆகி | { (விஷ்ணுவாகிய) தான் ஒப்பற்ற ஸர்வேச்வரனாயிருந்து | ஏன் ஒருவன் ஆய்                   | { விலக்ஷண வராஹ ரூபியாய்                            |
| சென்று          | { (மஹாபலியி னிடத் தில் யாசகனாய்ச்) சென்று        | (பிரளயப் பெருங் கடலினுள் முழுகி) |  |
| ஆங்கு           | { அந்த மாவலியின் யாக பூமியிலே                    | தாணி பூமியை                      |  |
| இரு நிலத்தை     | { விசாலமான இந்நிலத்தை                            | இடந்து எடுத்தி                   | { (அண்டபித்தியில் நின்றும்) ஒட்டு விடுவித்தெடுத்து |
| அடிப்படுத்தி    | { திருவடியினளவாக ஆக்கிக் கொண்ட [அனந்து கொண்ட]    | எயிற்றில்                        | { (தனது) கோரைப் பல்லின்மீது                        |
| சேய்            | சிறுபிள்ளையானவன்                                 | தாங்கியது தரித்தமையை             |  |
|                 |  | யான் ஒருவன்                      | { காடுஒருவன் மாத்திரம்                             |
|                 |  | இன்றா                            | இன்றாக   |
|                 |  | அறி கின்றேன் அல்லேன்             | { அறிகிறேனில்லை. [நெடுநாளாகவே அனைவருமறிவர்.]       |

\* \* \*—எம்பெருமான் வாமநமூர்த்தியாகி மாவலிபக்களிற் சென்று மூவடியிரந்துபெற்று மூவுலகளந்ததும், பிரளயப் பெரு வெள்ளத்தில் முழுகி அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை மஹாவராஹமூர்த்தியாகி உத்தரித்ததும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமென்கிறார்.

“தானொருவனாகி” என்பதை மேல் மூன்றாமடியோடு கூட்டி யுரைக்க. ‘தானொருவனாகி இருநிலத்தைச் சென்றாங்கடிப்படுத்தி சேய் எனொருவனாய்த் தரணி இடந்தெடுத்து எயிற்றில் தாங்கியதும் யானொருவன் இன்றாவறிகின்றேனல்லேன்’ என இயையும்.

‘யானொருவ னறிகின்றேனல்லேன்’ என்கையாலே உலக மெல்லாமறியும் என்பதும், ‘இன்றா வறிகின்றேனல்லேன்’ என்கை யாலே இது புராதனம் என்பதும் வெளியாம். .... (எ0)

சேய னணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன் \*

ஆயன் துவரைக்கோனாய்நின்ற—மாயன் \* அன்

ரேதிய வாக்கதனைக் கல்லார் \* உலகத்தில்

எதிலராம் மெய்ஞ்ஞான மில்.

(எக)

|  |  |                   |   |
|--|--|-------------------|---|
| சிறியன்                                | { (ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்<br>சிற) சிற பிள்ளை<br>பாய்க் கொண்டு                               | மாயன்             | எம்பெருமான்   |
| அணியன்                                 | ஸுலபனாயும்   | அன்று             | { (பாரதயுத்தம்நடந்த)<br>அக்காலத்தில்                              |
| மிக பெரியன்                            | { (அந்நிலையிலேயே)<br>மிகவும் பெரியவ<br>னாய்கொண்டு                                    | ஒதிய              | { (திருத்தேர்த்தட்டில்<br>அர்ஜுனனைக்<br>குறித்து)<br>அருளிச்செய்த |
| சேயன்                                  | எட்டாசனாயும்   | வாக்கு அதனை       | { (சரமச்சுலோகமாகிய)<br>அந்தத் திரு<br>வாக்கை                      |
| (இவ்விரண்டு படிசூளுக்கும்<br>உதாரணமாக) |  | உலகத்தில்         | இவ்வுலகத்தில்   |
| ஆயன் ஆய்<br>நின்ற                      | { இடைப்பிள்ளை<br>பாட்ப் பிறந்த<br>சிறுமையை<br>புடையனாயும்                            | கல்லார்           | { அதிகரிக்கப்<br>பெறுதவர்கள்                                      |
| துவரை<br>கோன் ஆய்<br>நின்ற             | { த்வாரகாபுரிக்குத்<br>தலைவனாய் நின்ற<br>பெரு மேன்<br>மையை புடை<br>யவனாயு<br>மிருந்த | மெய் ஞானம்<br>இல் | { தத்துவவுணர்ச்சி<br>யற்ற   |
|  |  | வதிலர் ஆம்        | { பகவத் விரோதிக<br>ளாவர்.   |

\* \* \*—கண்ணபிரான் அர்ஜுனனை விபாஜமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்த பகவத்கீதையில் ஸாரமான சரமச்சுலோகம் இங்கு 'துவரைக்கோனாய் நின்றமாயன் அன்றோதிய வாக்கு' என்பதனால் குறிக்கப்படுகிறது. அதன் பொருளை யறியப்பெறுதவர்கள் தத் துவஞானம் பெறுங்கள்; தத்துவஞானம் பெற்றவர்களே எம்பெருமான் நனக்கு அன்பராகவும் மற்றையோர் விரோதிகளாகவுங்கொள் ளப்படுதலால் சரமச்சுலோகப் பொருளுணராதவர்கள் எம்பெருமானுக்குப் பகைவராவர் என்கிறது.

பாரதயுத்தத்து முதனாட்போரில் “உற்றாரையெல்லாம் உடன் கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்றெண்ணி, ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்தியால் போர்புரியே னென்று காண்டவம் கைநெகிழத் தோர்த்தட்டின்மீதே திகைத்து நின்ற அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தத்வோபதேசஞ் செய்து அவனது கலக்கத்தைப்போக்க உபதேசித்ததாதலால் கீதை சிறந்தது. அதில் முதலிலே அர்ஜுனனுக்கு தேஹாத்மவிவேகத்தைப்

போதித்து அதன் மூலமாகக் கர்மயோகம் புந்நேஷாத்மனிக்நயை அவதார சஹஸ்யஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை உபதேசிக்க, அர்ஜுநன் அந்த எம்பெருமான் உபதேசித்த உபாய விநீசஷங்களைக்கேட்டு அவை செயற்கரியனவென்றும் எவ்ருப விரோதிகளென்றும் நினைத்துக் கலக்கமடைய, அவனுடைய கலக்கநீருடாறு எல்லா வுபாயங்களினும் மேம்பட்ட பிரபத்திபுபாயத்தை அபதேசித்து “சஹம் க்ஷா வஸவ-வாவெஷ்யா ஜொக்ஷயிஷ்யாதி ஜாஸுயஃ” [நீ என்னையே சரணமாகப்பற்றினால் நான் உன்னை எல்லாப்பாபங் களினின்றும் விடுவிப்பேன், கலங்கவேண்டா] என்று அவனது கலக்கத்தைப் போக்கினது சரமச்சுலோகத்தினாலென்க. 1. “அறி வினாற் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லா மெடுத் துரைத்த நிறைஞானத் தொருமுர்த்தி” என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞ னான ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாக்கினின்று உலகத்தார் நற்கதி பெறவேணுமென்ற கருத்தோடு உபதேசித்துக்களின் ஸாரமாக வெளியிட்டதாதலின் தத்துவஞானத்திற்கு இதுவே சிறந்த ஸாதனமாகும். இதனையறியாதவர்கள் ‘மேய்ஞ்ஞானமில் ஏதிலராம்’ என்னத் தட்டில்லை.

இப்பாட்டில், சேயன் என்பது மிகப்பெரியன் என்பதோடு அந்வயிக்கும்; அணியன் என்பது சிறியன் என்பதோடு அந்வயிக் கும். எம்பெருமான் எளியனாய் மிருப்பன் அரியனாய் மிருப்பன்; என்றவாறு.

‘ஏதலர்’ என்றாலும் ‘ஏதிலர்’ என்றாலும் பகைவர்; ஏது இலர்—பாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லாதவர் என்கை. ஆகவே பகை வரைக் குறிக்கும். பகவத்கீதையில் [16—19.] “தாநஹம் அஷதஃ க்ரு-பிராந ஸம்ஸாரெஷு நாராயஜாநு க்ஷிவாஜ்யஜஸு ஜஸுஹாநாஸுஸ்ரீஷ்வ வ யொநிஷு.” என்ற ச்லோகத்தில் ‘த்விஷதஃ’ என்று அப்பெருமானுளே சொன்னதைத் திருவுள் ளம்பற்றி இங்கு ‘ஏதிலராம்’ என்றனரென்னலாம். .... (எக)

இல்லற மில்லேல் துறவற மில்லேன்னும் \*

சோல்லற மல்லனவும் சோல்லல்ல \*—நல்லற

மாவனவும் நால்வேத மாத்தவமும் \* நாரணனே

யாவ தீதன்றென்பாரார்.

(எஉ)

(முக்திமார்க்கம் தெரியாமல்  
ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற  
ஆத்மாக்களுக்கு)

இல்லறம்  
என்னும்  
சொல்லும்

{ க்ருஹஸ்த தர்மமாக  
சாஸ்த்ரவித்த  
மான கர்ம  
யோகம் தஞ்சு  
மென்று  
சொல்லுகிற  
பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;  
இல்லேல் அங்கனம் நிற்கே,

துறவறம்  
என்னும்  
சொல்லும்

{ ஜ்ஞாநயோகம்  
தஞ்சுமென்று  
சொல்லுகிற  
பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;  
இல்லேல் அங்கனம் நிற்கே,

அல்லன்  
அறம்  
என்னும்  
சொல்லும்

{ (பக்தியோகம் தேச  
வாஸம் திருநாம  
ஸங்கீர்த்தனம்  
முதலான)  
மற்ற உபாயங்கள்  
தஞ்சுமென்று  
சொல்லுகிற  
பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;

நல் அறம்  
ஆனவும்

{ நல்ல தருமங்க  
ளாகிய திருநாம  
ஸங்கீர்த்தநாதி  
களும்

நால் வேதம்  
மா த்ருமம்

{ நான்கு வேதங்  
களிலும் பிரதி  
பாதிக்கப்பட்ட  
பெரிய  
கருமங்களு  
மெல்லாம்

நாரணனை  
ஆவது

{ ஸ்ரீ மந்தாராயண  
னுடைய  
அநுகூலமத்தாலே  
பயனளிப்பன  
வாகின்றன;

ஈது இவ்வுண்மையை

அன்று  
என்பார் ஆர்

{ மறுப்பாருண்டோ ?  
[இவ்வுண்மை  
அனைவராலும்  
அங்கீகரிக்கத்  
தக்கது.]

\*\*\*—இப்பாட்டின் அந்வயக்ரமம் சிறிது வருத்தப்படுத்  
தும்; நன்கு ஊன்றி அந்வயித்துப் பொருளுணர்க. இப்பாட்டின்  
பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியானத்திற்கு அரும்பதவுரை  
யிட்டாரொருவர் “இப்பாட்டிக்குத் தெரியாது; பதந்தோறும்  
தேரிந்தால் கண்டுகொள்வது” என்று கையொழிந்தார்; அவர்தாம்  
மதியின்பரிச்சரமம் ஸஹியாதவர் போலும். நிற்க.

‘இல்லறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல; இல்லேல்  
துறவறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல; இல்லேல் அல்லன்  
அறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல’ என்று இங்ஙனே முன்று

வாக்யார்த்தமாக முன்னடிகளை அந்விதித்துக்கொள்க. ‘அல்லன வும்’ என்ற விடத்துள்ள உம்மை இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள ‘சோல்’ என்ற சொல்லோடு கூட்டிக்கொள்ளப்பட்டது. கர்ம யோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் ஒன்றும் தஞ்சமல்ல என்பன முன்னடிகள். எந்த யோகமும் எம்பெருமானடியாகவே பயன்தரு வனவாதலால் ஸாக்ஷாத் தாக அவனையே உபாயமாகக்கொள்ளுதல் சிறக்கும் என்பன பின்னடிகள்.

இல்லறம் என்னும் சோல்லும் சோல் அல்ல=க்ருஹஸ்தனா யிருந்துகொண்டு அநுஷ்டிக்கவுரிய தருமங்களாகிய யஜ்ஞதாரதப : ப்ரப்ருதிகளான கர்மயோகம் இங்கு இல்லற மெனப்படுகிறது. “ஸர்வதர்மான் பரீத்யஜ்ய” இத்பாதி சரமச்லோகாதிகாரிக்குக் கர்மயோக விதாயகங்களான சாஸ்த்ரங்கள் தஞ்சமல்ல என்கை.

இல்லேல் துறவறம் என்னுஞ் சோல்லும் சோல்லல்ல= ‘துறவறம்’ என்று ஸந்ந்யாஸத்தைச் சோல்வது ப்ரஸித்தம்; கீதையில் ஸந்ந்யாஸ சப்தத்தால் ஜ்ஞாநயோகத்தை வ்யவஹரிப்பது காண்க. [ஐந்தாவது அத்பாயத்தில் ஒன்று, இரண்டு, ஆறு முதலிய ச்லோகங்களிற் காணலாம்.] கர்மத்தைவிட்டே பற்ற வேண்டியதான ஞானயோகம் ஸந்ந்யாஸமென்றும் துறவறமென் றும் பெயர் பெறத்தகும். “ஜ்ஞாநாஸ்தேந த்யவஸ்ய க்யதக்ய த்யஸ்ய யொயிநஃ” என்றதுணர்க. சரமச்லோகாதிகாரிக்கு இந்த ஜ்ஞாநயோக விதாயக சாஸ்த்ரங்களும் தஞ்சமல்ல என்கை.

அல்லன அறம் என்னும் சோல்லும் சோல் அல்ல=கீழ்ச் சொன்ன கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையொழிந்த பக்தியோகமும், அவதாராஹஸ்யஜ்ஞாநம் புருஷோத்தம வித்யை தேசவாஸம் திரு நாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கேரீக்கை திருமாலையெடுக்கை முத லான (உபாயபுத்தியோடு செய்யும்) வையும் இங்கு ‘அல்லன அறம்’ என்றதனால் கொள்ளத்தக்கன. ஆக இவை யொன்றும் தஞ்சமல்ல என்கையாலே எம்பெருமானையே உபாயமாக வரிப்பதாகிற ப்ரபத்தி யோகமே தஞ்சமென்னுமிடம் பெறப்பட்டதாகும். “நயஜிதி ஷோஷி நயா த்வெஜீ ந ஸகிராநு க்ஷுரணாரவிஷெ ககிஹநா நந்யுமதிஸூரணு! க்ஷுதாடி-மஹம் ஸாரணப்ரவஷெ.” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரஸூக்தி இதற்குச்சார்பாக இங்கு அநுஸந்

தேயம். பின்னடிக்குச்சார்பாக “ஸுகெம-ஹெணஃ ஸெஸு  
ரிஹெஃ ஸுவெநாசுஃஜ்ஜனி பெகாஃ கயி ஹதிதாயவா  
கரீஸ! தெஷாஹி தாவகீ டயா தயாக்ஸுதெவதா ஹ  
வலுஃகிதழ” என்கிற (வாதராஜஸ்தவம்-93) ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி  
அதுஸந்தேயம். எந்த யோகத்தைப்பற்றினாலும் முடிவில் அந்தந்த  
யோகங்களினால் திருவுள்ளமுவக்கும் எம்பெருமானே பலன்பெறு  
விக்கவல்லவனாதலால் அயனது திருவருளேபே தஞ்சமாகக் கொள்  
ருதல் ஏற்குமென்றவாறு.

ஈது அன்று என்பாரார்?—இவ்வர்த்தம் ஸகல சாஸ்த்ரங்களி  
லும் பொதிந்து கிடக்கையாலே இது ஸர்வஸம்மதமாகவற்று  
என்கை. .... (எஉ)

ஆரே யறிவா ரனைத்துலகு முண்மேழ்ந்த \*

பேராழியான்தன் பெருமையை \*—கார்சேறிந்த

கண்டத்தா னெண்கண்ணான் காணான் \* அவன்வைத்த

பண்டைத்தானத்தின் பதி.

(எஉ)

|                  |  |                          |  |
|------------------|--|--------------------------|--|
| அனைத்து உலகும்   | { எல்லா வுலகங்களையும்  | அவன் வைத்த               | { அப்பெருமான் (முன்பே) ஸாதித்து வைத்த            |
| உண்டு உமிழ்ந்த   | { (பிரளயத்தில்) உண் பதும் (பிறகு) உமிழ்வதும் செய்தவனும்                    | பண்டைத் தானத்தின் பதி    | { பாம்பதமார்க்க மென்னத் தருந்த சாமச்லோகத்தை      |
| பேர் ஆழியான்தன்  | { பெருமைதங்கிய திருவாழியாழ் வானத் திருக் கையிலுடைய வனுமான எம் பெருமா னுடைய | கார்சேறிந்த கண்டத்தான்   | { நீலகண்டனா சிவனும்                              |
| பெருமையை மஹிமையை |  | எண் கண்ணான் காணான்       | காண்முகனும்                                      |
| அறிவார்ஆரே       | { அறியக்கூடியவர் யார்? [ஒருவரு மில்லை.]                                    | காணான்                   | அறியமாட்டார்கள்.                                 |
|                  |  | [அவர்களே அறியமாட்டாதபோது | மற்றபேர்கள் அறியமாட்டார்க ளென்பது சொல்ல வேணுமோ?] |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரமசிவன் பிரமன் முதலான பெருந்தகையாளர்களே அறியாதபோது மற்றையோர் அறிகைக்கு என்ன ப்பஸக்தியென்கிறார். அனைத்துலகு

முண்டுமிழ்ந்த பேராழியானுடைய பெருமையாவது யாதெனில்? 'அவன் உபாயமாருமிடத்து வேறொரு உபாயத்தையும் எதிர்பாராமல் தானே பூர்ணோபாயமா யிருந்துகொண்டு காரியம் தலைக்கட்ட வல்லவனாகும் பெருமை' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வாரம். அனைத்துலகையும் உண்ட்போதும் உமிழ்ந்தபோதும் இதர நிரபேக்ஷையிருந்தனனாகையாலே அன்னவனுடைய பெருமையென்றது நிரபேக்ஷோபாயத்வமே யாகுமென்க. ஸாமாந்யர் நாமுஞ் சில உபாயாதுஷ்டாநம் செய்தாலன்றிக் காரியமாகாது என்றிருப்பார்களே யன்றி, நம் காரியத்தைத் தன்காரியமாக நினைத்துச் செய்பவன் அவனே என்று உறுதி கொள்வார் ஆருமில்லை யென்றவாறு.

இவ்வர்த்தத்தையே பின்னடிகளில் விசேஷவ்யக்திகளில் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார். சிவன் விஷத்தையு முட்டுகொள்ளும்படியான பெருமை வாய்ந்தவனென்றாலும் பேராழியன்றன் பெருமையை யறிவானோ? நான்முகன் எட்டுக்கண்கள் படைத்தவனாயினும் பேராழியன்றன் பெருமையை யறிவானோ?

அவன் வைத்த பண்டைத்தானத்தின் பதி காணன்=பதி யென்றசொல் வடமொழியில் (வருநா?) என்று ரூபம் பெறுகிற) வயிநு சப்தத்தின் விகாரமாகும். மார்க்கம் என்று பொருள். 'அவன் வைத்த' என்ற அடைமொழி பதியில் அந்வயிக்கும். பண்டைத்தானமாவது நித்யவிபூதி. கண்ணபிரான் உபதேசித் தருளின சரமச்சுலோகத்தின்படி ஸர்வதர்ம பரித்யாக பூர்வகமாக அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்கட்கே பரமபதம் ஸுலப மாதலால் அந்த சரமச்சுலோகத்தைப் பரமபதத்திற்கு மார்க்கமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். சிவனும் பிரமனும் சரமச்சுலோகத்தைப்பறியார்கள் என்றதற்குக் கருத்துயாதெனில்; புறம் புண்டானவற்றை விட்டு அவனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகைக் குடலான ஸ்வரூபவுண்மையை உணரார்கள் என்பதாம். .... (எங)

பதிபகைஞற் காற்றுகு பாய்திரைநீர்ப் பாழி \*

மதித்தடைந்த வாளரவந் தன்னை \*—மதித்தவன்றன்

வல்லாகத் தேற்றிய மாமேனி மாயவனை \*

அல்லாதோன் மெத்தாதென் நா.

(எச)

|                            |  |                              |  |
|----------------------------|--|------------------------------|--|
| பதி<br>பகைஞற்கு<br>ஆற்றாது | { ஸஹஜ சத்ருவான<br>பெரிய திரு<br>வடிக்கு அஞ்சி,   | அவன் தன்                     | { அந்த (சத்ருவான)<br>கருடனுடைய   |
| பாய் திரை<br>கீர் பாழி     | { பரம்பின அலைக<br>னோடே கடனை<br>நீரையுடைத்தான<br>கடல்போலே<br>குளிரந்த திருப்<br>படுக்கையை | வல் ஆகத்து<br>ஏற்றிய         | { வலிமைதங்கிய<br>சரீரத்திலே<br>ஏறவிட்டவனும்                              |
| மதித்த                     | புகலிடமாக நம்பி  | மா மேனி<br>மாயவனை<br>அல்லாது | { சிறந்த திவ்ய மங்கன<br>விக்ரஹத்தை<br>புடையவனுமான<br>ஸாவேச்வரனை<br>யன்றி |
| அடைந்த                     | வந்துபற்றின  | ஒன்று                        | வேறொன்றை   |
| வான் அரவம்<br>தன்னை        | { ஒளிபொருந்திய<br>ஸர்ப்பமாகிய<br>ஸுமுகனை   | என் நா                       | எனது நாவானது   |
| மதித்து                    | ஆதரித்து   | ஏத்தாது                      | { தோத்திரம்<br>செய்யாது.   |

\* \* \*—ஆச்சரிதரகூடணம் பண்ணுவதில் வல்லவனான எம் பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றையோர்க்கு அடிமைப்படலாகா தென்கிறார். அஞ்சிவந்து அடிபணிந்த ஸுமுகனுக்கு அபய மளித்த வரலாற்றை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். தேவேந்திரனுக்குப் பரம ஆபத்தனும் ஸாரதிபுமான மாதலியென்பவன் தனது புத்திரியான குணகேசி யென்னுங் கன்னிகைக்குத் தகுந்த வரனைத் தேட நாரத மஹர்ஷியோடு புறப்பட்டுப் பலவுலகங்களிலுஞ் சென்று கடைசி யாகப் பாதாளலோகத்தில் போகவதி யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தை யடைந்து ஸுமுக னென்னும் நாகருமாரனைக் கண்டு அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றிலீடுபட்டு அவனுக்குத் தன்மகனை மணம் புரிவிக்க வுத்தேசித்து அவனது பிதாமஹனான ஆர்யகனைக் கண்டு தன் உத்தேசத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் ஆநந்தத்தையும் ஸங்கடத்தையும் ஏககாலத்தில் கொண்டவனாகி ‘இவனது தந்தையைக் கருடன் பகித்து இவனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பகிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கிறானாலால் இவனுக்கு இப்போது விவாஹம் நடத்துவது உசிதமன்று’ என்று தெரிவித்தான். அதற்கு மாதலி ‘இவன் எனனோடு வந்து தேவேந்திரனைக் காணட்டும்; இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனால் கேடுவராமல் தடுக்க முயல்வேன்’ என்று சொல்லி அச்சமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று உபேந்திர



மூர்த்தியோடிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு திடீர்முலமாகச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அதுவேட்ட உரையொருள் முடிவாக விஷ்ணு 'இவனுக்கு அம்ருதத்தைத் தானம்; அந்நால் இஷ்ட விர்த்தி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இரத்தான் எதையுடைய பராக்ரமத்தை கினைந்து கிறிது அச்சுக்குடனே அம்ருத முன்பியாமல் அந்த ஸுமுகனுக்கு நீண்ட ஆபுளை மாத்திரம் வரமாக அளிச்சு, உடனே மாதவி அச்சுமுகனுக்குத் தன் மகளை மணஞ்செய்து தான்: இச்செய்தியைக் கேள்விபுற்ற கருடன் இந்நிரைனுடி மாயு பட்டுத்தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக கிஷ்டராமாகப் பேசுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆபுளை வரம் பெற்றிருந்தாலும், தரு ணுடைய கறுவதலைக் கண்டஞ்சிப் பாம்புவடிவமாய்த் திருமாவேன ரு கிற் சேர்ந்து அப் பெருமானது கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சாண்புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகலதேவர்காரினுள் ளும் மஹா பலசாலியான வன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையால் சுமக்கின்ற என்னைவிட வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசியும்' என்று கருவங்கொண்டு பேச, கரேமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட எம்பெருமான் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் தூர்ப்பலனுநீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன்னே ஆத்மஸ்துதி செய்து கொண்டது போதும்; மூன்று லோகமும் எனது உடம்பை வலிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னையும் வலித்துக் கொண்டு உன்னையும்ல்லவோ வலிக்கிறேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்குவையா?' என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில் வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அந்தத் திருக்கையின் அதிபரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்பு அரிதில் தெளிந்து எம்பெருமானை வணங்கித் துதித்து அபராத கூராமணஞ்செய்து கொள்ள, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லித் தனது திருவடிபின் பெருவிரலால் ஸுமுக னென்ற நாகத்தை மெய்த்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அது முதலாக ஸுமுகனோடு கருடன் ஸ்நேஹக் கொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா!

ஸுகமா?" என்று கேதமம் விசாரிப்பவனுயினன் என்ற உபாக்கியா  
னம் இங்கு அறியத்தக்கது. முதல் திருவந்தாதியில் "அடுத்த கடும்  
பகைஞற்கு" என்ற பாட்டிலும், பெரிபதிருமொழியில் (5-8-4)  
"நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவமவம்" என்ற பாட்டிலும் இந்த  
இதிஹாஸம் அருளிச்செய்யப்பட்டமையுங் காண்க.

"எனது அடியாரின் எதிரிகளை ஒருகாலும் கூழமிக்கமாட்  
டேன்" என்றும், "என்னைச் சரணம் புக்கவரை எவ்விதத்திலும்  
கைவிடேன்" என்றும் எம்பெருமான் கொண்டுள்ள ஸங்கல்ப  
மிரண்டும் மாறுபடாமல் நிறைவேறுமாறு, அப்பெருமான் தன்னைச்  
சரணமடைந்த ஸுமுகனைத் தான் நேரில் ரக்ஷியாமல் அவனுக்குப்  
பகையான கருடன்கையிலேயே காட்டிக் கொடுத்து அவனைக்  
கொண்டே பாதுகாத்தருளிப் அருமைத் திறத்தைப் பாராட்டி  
"அவன்றன் வல்லாகத் தேற்றிய மாமேனி மாயவனுக்கு" என்றார்.  
முன்பு தமக்குள் பகைமையிருந்தாலும் எம்பெருமானைச் சரண  
மடைந்தாற் பின்பு அப்பகைமை தவிர்ந்து நண்பராவரென்ற  
உண்மை இங்குப் புலனாம்.

பாய்திரை நீர்ப்பாழி = இந்த உபாக்கியானம் ஸ்ரீமஹாபாரதத்  
தில் உத்யோகபர்வத்தில் நூறாவது அத்யாயந் தொடங்கி ஐந்து  
அத்யாயங்களில் பாக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸுமுகன் எம்பெரு  
மானைச் சரணமடைந்தது இந்திரனருகில் என்பதாக அங்குக் கூறப்  
பட்டுள்ளதனால் 'பாய்திரை நீர்ப்பாழி' என்ற விதற்கு 'கடல்  
போலே குளிர்த் திருப்படுக்கை' எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது.  
இனி, பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“ஒரோயுகத்  
திலே ஒரோவிடங்களிலே எல்லாம் பிறக்கக் கூடுகையாலே, திருப்  
பாற்கடல் தன்னிலேயாகவுமாம்” என்று இரண்டாவது நிர்வாஹ  
மாக அருளிச் செய்துள்ளபடி திருபாற்கடலையே பொருளாகக்  
கொள்ளவுமாம். கல்பபேதத்தாலே இது கூடு மென்க. .... (எசு)

நாக்கோண்டு மானிடம் பாடேன் \* நலமாகத்

தீக்கோண்ட செஞ்சடையான் சென்று \* என்றும்—பூக்கோண்டு

வல்லவா நேத்த மகிழாத \* வைகுந்தச்

செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு.

(எடு)

|                              |   |                        |   |
|------------------------------|---|------------------------|---|
| தீக்கொண்ட<br>செம்<br>சடையான் | { நெருப்புப்போலே<br>சிவந்த சடையை<br>புடையனான<br>ருத்ரன் | மகிழாத                 | { (இதைத்தனக்கொரு<br>பெருமையாக<br>நீனைத்து)<br>மேனாணிப்புக்<br>கொள்ளாத |
| லம் ஆக<br>என்றும்            | தகுதியாக<br>எந்நாளும்                                   | வைகுந்தம்<br>செல்வனார் | { ஸ்ரீவைகுண்ட<br>நாதனுடைய   |
| து கொண்டு<br>பின் சென்று     | { புஷ்பங்களைக்<br>கையிற்கொண்டு<br>அநுஸரித்து            | சே அடி<br>மேல் பாட்டு  | { திருவடிசளுக்கு<br>உரிய பாசரங்<br>களை (ச் செரல்வ<br>வல்ல)            |
| வல்ல ஆறு                     | { தன் சக்தியுள்ள<br>வளவும்                              | நாக் கொண்டு            | நாவினால்  |
| ரத்த                         | துதிக்க   | மானிடம்                | மனிதர்களை   |
|                              |   | பாடேன்                 | பாடமாட்டேன்.  |

\* \* \*—எம்பெருமானொருவனையே துதிப்பதற்கென்று படைக்  
கப்பட்ட நாவைக் கொண்டு அற்பமணிதர்களைக் கவிபாடமாட்டே  
னென்று தமது உறுதியை வெளியிடுகின்றார். சடைமுடியான  
சிவன் தனது அஹங்காரத்தை விட்டொழிந்து புஷ்பம் முதலிய  
வற்றைக் கொண்டு ஆராதித்து அதுவர்த்தித்தாலும் நித்பஸூரி  
ஸைவ்யான தனக்கு இது ஒரு பெருமைபெற்றாகையாலே இதனால்  
சிறிதும் மகிழ்ச்சி கொள்ளாத ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுடைய திருவடி  
கள் மேல் கவிபாடுதற்கே ஏற்ற நாவைக் கொண்டு மானிசரைப்  
பாடுதல் தகாது என்றதாயிற்று.

இவ்வாழ்வார் காலத்தில் வாழ்ந்த அரசன் இவரது சிஷ்யரான  
கணிகண்ணன் வாக்கினால் தான் ஒருபாடல் பெறக்கருதிப் பெரு  
முபற்சி செய்தும் பெற்றிலனென்பது இவ்வாழ்வார்வைபவத்தில்  
விரியும். சிஷ்யருடைய உறுதியே அங்ஙணிருக்கும்போது ஆசாரிய  
ரான இவரது உறுதியைப் பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? (எரு)

பாட்டும் முறையும் புகேதையும் பல்பொருளும் \*

ஈட்டிய தீய மிருவிசும்பும் \*—கேட்ட

மனுவும் சுருதி மறைநான்கும் \* மாயன்

தனமாயையில் பட்ட தற்பு.

(எசு)

|                      |  |                  |   |
|----------------------|--|------------------|---|
| பாட்டிம்<br>முறையும் | } இயலும் இசையும்   |                  |   |
| படு கதையும்          | { பழைய சரிதங்களைக்<br>கடறவந்த இதி<br>ஹாஸங்களும்  | சுருதி           | { அநாதியாக உச்<br>சாரண அநாச்<br>சாரண காமத்<br>தாலே ஒதப்<br>பட்டு வருகிற |
| பல்<br>பொருளும்      | { பல அர்த்தங்களை<br>யறிவிக்கிற<br>புராணங்களும்   | மறை<br>நான்கும்  | { நான்கு வேதங்களும்<br>(ஆகிய இவை<br>யெல்லாம்)                           |
| சுட்டிய தீடும்       | { (பஞ்சிகாணத்தாலே<br>பலகுணங்களும்<br>தன்னிலே அமை<br>யும்படி) சேர்க்கப்<br>பட்ட அக்நியும் | மாயன் தன்        | { ஆச்சர்ய சக்தி<br>யுத்தனான எம்<br>பெருமா னுடைய                         |
| இரு விசம்பும்        | { பார்த்த ஆகாசமும்<br>(முதலான பஞ்ச<br>பூதங்களும்)  | மாயையில்<br>பட்ட | { ஸங்கல்பத்தினு<br>லுண்டான  |
| கேட்ட<br>மனுவும்     | { வேதத்திலும்<br>ஒதப்பட்ட மறு<br>மஹர்வதியின்<br>தர்ம சாஸ்திரமும்                         | தற்பு            | தத்துவங்களாம்.  |

\* \* \*—கீழ்ப்பாட்டில் “வைகுந்தச்செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு—நாக்கொண்டு மானிடம்பாடேன்” என்றும்; எம்பெருமா னொருவனைப்போ கவிபாடும்புரிடான உறுதி தருக உண்டானபடி யெங்ஙனென்பன்ன; உலகத்திலுள்ள வாசப்பங்கள் வாசகங்கள் எல்லாம் அப்பெருமானுடைய தீவ்பஸங்கல்பத்தாலே உண்டாயின வென்று இப்பாட்டால் அநுரிச்செய்யும் முடிந்தால் தமது உறு திக்கு அடிகூறினாராயிற்று.

கேட்டமனுவும்=தைத்திரீப பஜஸ்ஸம்மறிதைபில் இரண்டாவது காண்டத்தில் இரண்டாவது பச்சந்தத்தில்—“யடுஉ கிஹ சந ரா வடிசு தடுஷஜ” [மதுமஹர்ஷி சொல்லிற்றெல்லாம் மருந்தாயிருக்கும்.] என்றுள்ள வாக்கியம் இங்கு உட்கொள்ளப் பட்டதாகும். சுருதி=“உடுவெடு உடுவெடுவெய்யா வய வனத டுடுவெடு” என்று காடுக ச்ருதியில் ஒதப்படுகிற வாக்கியம் இங்கு விவகரிதம்.

மாயையிற்பட்ட தற்பு=“ராயா வயுநஜகூட” என்கிற ஆர்ஷிசுண்டினபடி ‘மாயா’ என்னும் வடசொல் ஸங்கல்ப ருபமான

ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸஹவாஜ்யா தஜாயயா” என்ற கீதைபுங் காண்க. தகவ்ஜ என்னும் வடசொல் ‘தற்பு’ என விகாரப் பட்டது. உண்மைப்பொருள் என்கை. .... (எக)

தற்பென்னைத் தானறியா னேனும் \* தடங்கடலைக்  
கற்கொண்டு தூர்த்த கடல்வண்ணன் \*—எற்கொண்ட  
வேவ்வினையும் நீங்க விலங்கா மனம்வைத்தான் \*  
எவ்வினையும் மாயுமால் கண்டு. (எஎ)

|                        |   |            |   |
|------------------------|---|------------|---|
| தட கடலை                | { பாந்த தெற்கு<br>சமுத்ரத்தை                        | நீங்க      | { என்னை விட்டு<br>நீங்கும்படியாக                  |
| கல் கொண்டு             | மலைகளினால்  | கண்டு      | { அழகிய திருக்கண்க<br>ளாலே குளிரக்<br>கடாக்வித்து |
| தூர்த்த                | { அனைசெய்து<br>அடைத்தவனும்                          | மனம்       | { தனது<br>திருவுள்ளத்தை                           |
| கடல்<br>வண்ணன்<br>தான் | { கடல்போன்ற கரு<br>நிற முடையன<br>மரண<br>எம்பெருமான் | விலங்கா    | { வேறு எங்கும்<br>விலகிப்<br>போகாதபடி             |
| என்னை                  | { (தோஷமே வடி<br>வெடுத்தல் னான்)<br>என்னை            | வைத்தான்   | { (என்மீதே ஒரு<br>மடைப்படுத்தி)<br>வைத்தருளினன்;  |
| தற்பு                  | உள்ளபடியே   |            | (ஆகையாலே)   |
| அறியான்<br>எனும்       | { அறிந்திலனாயினும்,                                 | எ வினையும் | { பாபமென்று<br>பேர்பெற்றவை<br>யடங்கலும்           |
| என்<br>கொண்ட           | { என்னைக் கொன்னை<br>கொண்டிருக்கிற                   | மாயும்     | உருவழிந்துபோம்.                                   |
| வெம்<br>வினையும்       | { கொடிய பாவங்கள்<br>யாவும்                          |            |   |

\* \* \* —என்னுடைய குற்றங்குறிபை நோக்கி எம்பெருமான்  
என்னை இகழாமல், என்னுடைய ஸமஸ்த கருமங்களும் உருமாய்ந்து  
போம்படியாகத் தன் திருவுள்ளத்தை என்பக்கனிலே வைத்தரு  
ளினனென்கிறார்.

கடல்வண்ணன் தான் என்னைத் தற்பு அறியானேனும்—  
ஆற்வாராகப் தாம் உம்பெருமான் உள்ளபடி யறிந்திலனென்கிற  
இதன் கருத்து யாதெனில்; ‘இவர் குற்றங்களுக்குக் கொள்கலமா

யிருப்பவர் ; இவரிடத்தில் ஒருவகைக்குணமும் கிடையாது ' என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்க அப்படியறிந்து கொண்டிலன் என்கிறார் நைச்சயா துஸந்தாந நிஷ்டையினால்.

(எம்பெருமானை நாம் உள்ளபடி அறிகைபாவது — 'ஒருவகைக் குற்றங்குறையுமற்ற குணநிதி' என்று அறிவதாம். அப்பெருமான் நம்மை உள்ளபடி அறிகைபாவது 'ஒருவகைக்குணமுமற்ற தோஷநிதி' என்று அறிவதாம். அவனை நாம் உள்ளபடி அறிபிற்பெற்றால் அவனிடத்தில் நமக்கு அன்பு கடைபுரளும் ; நம்மை அவன் உள்ளபடியறிந்துகொண்டால் நம்மிடத்தில் அவனுக்கு இகழ்ச்சிபுண்டாகும்.) இங்கு ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு இகழ்ச்சிபிறவாமல் விருப்பமே பெருகிச் செல்கின்றமைக்குக் காரணம் இவருடைய ஞானபக்தி முதலிய குணங்களைக்கண்டே ; அப்படியிருந்தும் ஆழ்வார் நைச்சயா துஸந்தான வுறைப்பினால் 'என் குற்றங்குறைகளை எம்பெருமான் தெரிந்துகொள்ளாமையினால் மேல்விழுகிறான்' என்கிறார்.

தடங்கடலைக் கற்கொண்டு தூர்த்தது ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்.

என் + கொண்ட, எற்கொண்ட.

மூன்றாமடியின் முதலில் 'எவ்வினையும்' என்றுமெடுக்கலாம் ; 'வேவ்வினையும்' என்றெடுப்பது மோனையின்பத்துக்கு ஒக்கும்.

கண்டு வணங்கினார்க் கேன்னுங்கோல் \* காமனுடல்  
கொண்ட தவத்தாற் குமையுணர்த்த \*—வண்டலம்பும்  
தாரலங்கல் நீண்முடியான் றன்பெயரே கேட்டிருந்து \* அங்  
காரலங்க லானமையா லாம்பந்து. (எஅ)

|            |                                |               |                |
|------------|--------------------------------|---------------|----------------|
| காமன்      | மன்மதனுடைய                     | வண்டு         | வண்டுகள்       |
| உடல்       | சரீரத்தை                       |               |                |
| கொண்ட      | கீறுக்கின                      | அலம்பும் தார் | ஒலிக்கப் பெற்ற |
| தவத்தாற்கு | { தபஸ்வியான பரம<br>சிவனுக்கு   | அலங்கல் நீள்  | பூமாலையை       |
| உமை        | { (மனைவியான)<br>பார்வதி ஞானவன் | முடியான்      | நீண்ட திரு     |
| உணர்த்த    | தெரிவிக்க,                     | தன் பெயர்     | வபிஷேகத்தி     |
|            |                                | கேட்டிருந்தே  | ஓடையுணர் எம்   |
|            |                                |               | பெருமானுடைய    |
|            |                                |               | திருநாமங்களைக் |
|            |                                |               | கேட்ட மாந்     |
|            |                                |               | திரத்திலேயே    |



|             |                                   |                            |                                |
|-------------|-----------------------------------|----------------------------|--------------------------------|
| அங்கு       | அப்போதே                           | கண்டு<br>வணங்கி<br>ஞர்க்கு | } நேரேகண்டு வணங்கு<br>மவர்க்கு |
| ஆர் அலங்கல் | { மிகவும் அசைந்து<br>ஆனமை போனமையை | என் ஆம்<br>கொல்            |                                |
| ஆயந்தால்    |                                   |                            | ஆராய்ந்து பார்த்தில்,          |

\* \* \*—எம்பெருமானுடைப திருநாமத்தை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்கப்பெற்ற பாமசிவன் விகாரமடைந்ததே வாசாமகோசர மென்றால் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத் தாக ஸேவிக்கப்பெறுமவர்கள் படும்பாடு சொல்லக்கூடியதோ? என்கிறார்.

திருவாப்மொழியில், (6—7—3.) \* உண்ணுஞ்சொறு பருகு நீரில் மூன்றும்பாட்டில் “கோவைவாய் துடிப்ப மழைக்கண்ணொடு என்செய்யுங்கொலோ” என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி திவ்யலகத்திகள் உற்று நோக்கத்தக்கன; (அவற்றை இங்கு அதுவதிப்போம்.) “[என்செய்யுங்கொலோ.] சொல்லமாட்டாள், தவிரமாட்டாள், அழாதொழியமாட்டாள், எங்ஙனே படுகிறாளோ!. நம்மையும் பிறரைபும்விட்டு அவன் திருநாமங்களை யதுபவிக்கிற போதைபழகு காணப்பெற்றோம்; அவன்றன்னையே கண்டு அதுப விக்கிறபோதைபழகு காணப்பெற்றிலோமே!. அதுஸந்தான வேளையிற்போலன்றிறே கண்டால் பிறக்கும் விகாரங்கள்: ‘காம னுடல்கொண்ட தவத்தாற்கு உமைபுணர்த்த வண்டலம்புந் தார லங்கல் நீண்முடியான்றன் பெயரே கேட்டிருந்து அங்காரலங்க லானமைபால்—கண்டு வணங்கிஞர்க்கு என்னுங்கொல்’ என்றிறே யிருப்பது.”

பாமசிவனுக்குப் பார்வதி பகவந்நாமத்தை புணர்த்தினவிதம் அவ்விடத்து அடைபவனெந்தா னரும்பதவுரையிற் காணப்படு கின்றது;—ஒருகால் ருத்ரன் த்யாநபரனாயிருக்கக்கண்ட பார்வதி யானவள் ‘எல்லாரும் உம்மை உபாஸனைபண்ணுகிறீர் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? உமக்கும் உபாஸ்ய விஷயம் ஒன்றுண்டோ?’ [கும்பாபிஷேகம் ஷேவ! கிம் ஷேவஸ்யிகம் தவ! ஜவஹோஃ நஸூரொஃ தம் வடிஸு ஜஹஸூர.”] என்று கேட்டாளாம்; இப்படி இவள் கேட்டதற்குப் பாமசிவன் “ஸ்ரீமந்நாசாயணை உபாஸிக்கிறேன்” என்று மறுமொழி கூறவேண்டி அத்திருநா

மத்தை ஸ்மரித்தமாத் திரத்திலேயே 'காலாமும் நெஞ்சழிபும் கண் சுழலும்' என்றும் 'உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தே னுடம்பெலாங் கண்ணநீர்சோர' என்றுஞ் சொல்லலாம்படி விகார மடைந்தானும்.

உமை உணர்த்த—'நீர் யாரை உபாஸிக்கிறீர்?' என்கிற கேள்வியியாஜத்தாலே பகவந்நாமங்களைச் சிவபிரானுக்குப் பார்வதி உணர்த்தினளென்க. இந்த ப்ராஸங்கத்தால் பகவந்நாமங்களை ஸ்மரிக் கப்பெற்ற சிவபிரான் செங்கண்மால் நாமங்களைச் செவிக்கின்ப மாகக்கேட்கவிரும்பி அப்பார்வதியையே பாடச்சொல்ல, அப்படியே அவள்பாட, தென்றலும் சிறுதுளிபும் பட்டாற்போலே இனிதாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து உள்குழைந்தானென்ப.

உமை—'உமீ' என்னும் வடசொல் ஐயிருபிறந்து. ஆர் அலங்கல் ஆனமை—'அலங்கல்' என்று மாலைக்கும் அசைவுக்கும் பெயர். முடித்துவாடின பூமாலேபோலே துவண்டு விழுந்தான் சிவன் என்க. 'ஆனமையால்' என்றவிடத்துள்ள 'ஆல்' என்பதை 'ஆய்ந்து' என்றதோடு கூட்டி 'ஆய்ந்தால்' என்றாக்கியுரைக்கப்பட்டது. உள்ளபடியே உரைக்கவுமாம். .... (எஅ)

ஆய்ந்துகொண் டாதிப்பெருமானை \* அன்பினால்  
வாய்ந்த மனத்திருத்த வல்லார்கள் \*—ஏய்ந்ததம்  
மெய்குந்தமாக விரும்புவரே \* தாமும்தம்  
வைகுந்தம் காண்பார் விரைந்து.

(எக)

|            |  |             |                         |
|------------|--|-------------|-------------------------|
| ஆதி        | ஜகத்காரணபூதனை                          | விரைந்து    | சீக்கிரமாக              |
| பெருமானை   | ஸர்வேச்வரனை                            | காண்பார்    | { காண விரும்ப முடையராய் |
| அன்பினால்  | ப்ரோமத்துடன்                           | ஏய்ந்த      | { ஆத்மகோடு செறிந்த      |
| ஆய்ந்து    | { அநுஸந்தித்துக் கொண்டு                | தம் மெய்    | { தங்களுடைய உடம்பை      |
| வாய்ந்த    | { (தமது) பாங்கான மனத்து                | குந்தம் ஆக  | வியாதிபாக               |
| இருத்த     | { நிலை விறுத்திக் கொள்ள                | விரும்புவர் | எண்ணுவர்.               |
| வல்லார்கள் | { சக்தரானவர்கள்                        |             |                         |
| தாமும்தம்  | { தங்களுக்கென்று ஏற்பட்டுள்ள பரமபதத்தை |             |                         |



\* \* \* —பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையவர்கள் எம்பெருமானைய துபவிப்பதற்கு ஏதாந்தமான பரமபதத்தை யடையவேணுமென்னும் விரைவினால் தத்விரோதியான தங்கள் சரீரத்தை வியாதிபாகக் கருதுவார்களென்றார். ஆதிப்யெருமானை அன்பினால் ஆய்ந்து கொண்டு தங்களுடைய வாய்ந்தமனத்திலே அவனை இருத்தவேணுமென்னும் விருப்பமுடையவர்கள், தங்களுக்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ‘பெற்றபோது பெறுகிறோம்’ என்று ஆறியிருக்கையன்றியே ‘கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங்குறுகாதோ’ என்று விரைந்தவராய்க்கொண்டு, ‘அதற்கு இடையூறியிருக்கின்ற இவ்வுடல் என்றைக்குத் தொலையப்போகிறது!’ என்று வியாதியைக் கழிக்க விரும்பிக்கிடப்பாரைப்போலே கிடப்பார்கள் என்றாராயிற்று.

“வடுகபாஷையில் குந்தமென்று வியாதிக்குப்பெயர்” என்பது பூருவர்களின் வியாக்கியான வாக்கிடம். .... (எக)

விரைந்தடைமின் மேலொருநாள் வெள்ளம் பரக்க \*  
கரந்துலகம் காத்தளித்த கண்ணன் \*—பரந்துலகம்  
பாடின ஆடினகேட்டு \* படுநாகம்  
வீடின வாசற் கதவு. (அ0)

|                                |                             |  |
|--------------------------------|-----------------------------|--|
| உலகம்                          | சிறந்த பாகவதர்கள்           | மேல் ஒருநாள் { முன்னொரு காலத்தில்      |
| பரந்து                         | எங்குந் திரிந்து            | வெள்ளம் { பிரளய வெள்ளம்                |
| பாடின                          | { பாடின பாடல்களையும்        | பரக்க { பரவினபோது                      |
| ஆடின                           | { ஆடின ஆட்டங்களையும்        | உலகம் { உலகங்களை                       |
| கேட்டு                         | கேட்டதனால்                  | யெல்லாம்                               |
| படு நாகம்                      | { க்ருரமான நாகங்களின் வாசல் | கரந்து { (திருவயிற்றில்) மறைத்துவைத்து |
| வாசல்                          | { களிலிருந்த                | கரத்து { தூன்பங்களைப்                  |
| கதவு                           | கதவுகள்                     | அளித்த { போக்கி ரகித்த                 |
| வீடின                          | விட்டொழிந்தன;               | கண்ணன் கண்ணிராளை                       |
| [நாக வாசல்கள் பாழாய்ப் போயின.] | (ஆனபின்பு)                  | விரைந்து { சீக்கிரமாகச்                |
|                                |                             | அடைமின் { சென்று                       |
|                                |                             | பணியுங்கேள்.                           |

\* \* \* —முன்பு பிரளயம் வருகிறதென்று உலகங்களைபெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து, பிரளயப்பெருவெள்ளம் தேடிவந்தா

லும் அத்தனைபோதும் தெரியாதபடி மறைத்துக் காத்து ரக்ஷித்தருளின கண்ணபிரானை விலாந்து அடைபுங்கோள் என்கிறார் முன்னடிகளால். இப்படி பகவத் பஜனம் பண்ணினால் நரகவாசற்கதவுகள் வேர்பறிபுண்டு நரகமே ஒழிந்துபோம் என்று எதிர்கால நிகழ்ச்சி கூறவேண்டுமிடத்து, தேற்றத்தினால் இறந்தகால சிசுழ்ச்சியாகவே பின்னடிகளில் கூறுகின்றார்.

ஒருவனை 'இங்கேவா' என்றழைக்க, அதற்கு அவன் இருந்தவிடத்திலிருந்து கொண்டே 'வந்துவிட்டேன்' என விடையளித்தால் 'உடனே (நாலதாமத மின்றி) வந்துவிடுவேன்' எனப் பொருள்படுதல்போல, இங்கும் 'படுநரகவாசற்கதவு விடின' என்று இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது எதிர்காலமாகப் பொருள்படலாம். அன்றியே, இதுவரையில் பல பாகவத ச்ரேஷ்டர்கள் பகவத்பஜனம்பண்ணி மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாக ஆட்டமும் பாட்டமும் செய்ததனால் நரகவாசல் புல்லுடிப் போயிற்று என்னும்படியான அவர்கள் நற்கதி பெற்றார்களாதலால் அப்படி நீங்களும் நற்கதி பெறுமாறு கண்ணனை விரைந்தடைபுங்கள் என்பதாகவும் உரைக்கலாம்.

'உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே' என்ற தொல்காப்பியத்தை படியொற்றி இங்கு 'உலகம்' என்பதற்கு 'சிறந்த பாகவதர்கள்' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

'பாடின' என்பதும் 'ஆடின' என்பதும் இரண்டனுருபு தொக்க வினையாலனையும் பெயர்கள். "அறிவினாமனிச ரெல்லாமாங்கமென்றழைப்பராகில், பொறியில் வாழ்நரகமெல்லாம் புல்லெழுந்தொழியு மன்றே" என்ற திருமலைப் பாசரம் பின்னடிகட்குச் சார்பாக அநுஸந்திக்கத்தகும். .... (அ0)

கதவு மனமென்றும் காணலா மென்றும் \*

குதையும் வினையாவி தீர்ந்தேன் \*—விதையாக

நற்றமிழை வித்தி யென்னுள்ளத்தை நீவினாத்தாய் \*

கற்றமொழி யாகிக் கலந்து.

(அ1)

|                   |   |                                    |   |
|-------------------|---|------------------------------------|---|
| நீ                | { (ஞானம் சக்திமுத<br>வியவற்றால் குறை<br>வற்றவனான) நீ      | மனம்                               | { 'மனமானது  |
| கற்ற மொழி<br>ஆகி  | { நான் கற்ற<br>சொற்களுக்குப்<br>பொருளாக<br>இருந்து கொண்டு | கதவு<br>என்றும்                    | { எம்பெருமானை<br>யடைவதற்குப்<br>பிரதிபந்தகம்<br>என்று (சில<br>ஸமயங்களில்)<br>நினைத்தும்                             |
| கலந்து            | { என்னோடு ஒரு<br>நீராகக் கலந்து                           | (மனம்)<br>காணல் ஆம்<br>என்றும்     | { 'மனமானது<br>எம் பெருமானைக்<br>காண்பதற்கு<br>உறுப்பாகும்'<br>என்று (சில<br>சமயங்களில்)<br>நினைத்தும்               |
| நல் தமிழை         | { சிறந்த தமிழ்ப்<br>பாஷையின<br>லாகிய இப்<br>பிரபந்தத்தை   |                                    | { (ஆகவிப்படி ஒரு<br>நிலை நில்லாமல்<br>மாறி மாறி)<br>பிரமிப்பதையே<br>தொழிலாக<br>வுடைத்தான<br>நெஞ்சைத்<br>தவிரந்தேன். |
| விதை ஆக<br>வித்தி | { (பக்தியாகிற<br>பயிர்க்கு)<br>விதையாக<br>விதைத்து        | குதையும்<br>வினை ஆவி<br>தீர்ந்தேன் |   |
| என்<br>உள்ளத்தை   | { எனது<br>ஹ்ருதயத்தை                                      |                                    |   |
| விளைத்தாய்        | { விளையும்படி க்ருஷி<br>பண்ணினாய் ;<br>(அதனால்)           |                                    |   |

\* \* \* —சாஸ்த்ரங்களில் “ஜந வனவ ஜநுஷ்யாணாம் காரணம் ஸாஸாரபந்தமோக்ஷயோ” என்க. மன ஏவ மதுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது—ஸம்ஸார பந்தங்களைப் பூண்கட்டிக் கொண்டு எம்பெருமானை மறந்தொழிவதற்கும் மனமே காரணம்; வீண்பாசங்களை விட்டொழிந்து அப்பெருமானைக் கண்டு களிக்கப் பெறுதற்கும் மனமே காரணம் என்கை. இவ்விரண்டு வகையான ஸங்கதியும் ஸம்ஸாரிகளின் அநுபவத்தில் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருக்கும்; ஊழ்வினையின் கனத்தால் விஷய ப்ராவண்யம் மேவிடுகிறகாலங்களில் மனமானது ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணம் என்று அறுதியிடப்பெறும்; பகவத் பாகவத கடாஷ்லேசத்தால் பகவத்விஷயத்தில் பற்று உண்டாகும் காலங்களில் மனமானது மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்று அறுதியிடப்பெறும் ஆகவே, இவ்விபூதியிலுள்ள நம்போல்வார்க்கு விஷயாந்தரப் பற்றும் நிலைத்திராது, பகவத் விஷயப் பற்றும் நிலைத்திராது; இரண்டும் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருக்குமாதலால்

ஒரு ஸமயத்தில் 'மனம் பந்தஹேது' என்கிற உணர்ச்சியும் பின்னு  
மோர்ஸமயத்தில் 'மனம் மோக்ஷஹேது' என்கிற உணர்ச்சியுமா  
யிருக்கும். நம்மைப் போலன்றிக்கே ஆழ்வார் எப்போதும் எம்  
பெருமானையே அதுபவிக்கும்படியான உறைப்புப் பெற்றவராதலால்  
'மனம் பந்தஹேதுவோ மோக்ஷஹேதுவோ' என்கிற குழப்பம்  
இவர்க்கு நேர ப்ரஸக்தியில்லை; 'மனம் மோக்ஷஹேதுதான்' என்  
கிற நிச்சய வுணர்ச்சியே இவர்க்குள்ளது; இதைத்தான் இப்பாட்  
டில் அருளிச் செய்கிறார்.

கதவுமனமேன்றும் காணலாமேன்றும் குதையும் வினையாவி  
தீர்ந்தேன் = ஒரு வாசலுக்குக் கதவு இட்டிருந்தால் உள்ளே புகுவ  
தற்கு அது தடையாயிருக்குமாதலாலே கதவு என்கிற சொல் பிரதி  
பந்தகத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு; மனம் (பகவத்ப்ராப்திக்குப்)  
பிரதிபந்தகமோ அல்லது (பகவானைக்) காண்கைக்கு உறுப்போ  
என்று அலைபாய்வது தவிர்த்தேன் என்றவாறு. தவிர்த்தமைக்குக்  
காரணங் கூறுவன பின்னடிகள்.

நெஞ்சினால் நினைக்கவும் முடியாத ஜ்ஞாநசக்திகளைபுடையனான  
நீ என்னுடைய வாக்கில் வரும் சொற்களுக்குப் பொருளாயிருந்து  
கொண்டு என்னுடைய நெஞ்சமாகிற நிலத்திலே தமிழாகிற  
விதையை விதைத்துப் பக்தியாகிறபயிர் செழித்து விளையும்படி  
செய்தாபாகையாலே நிலை நின்ற நெஞ்சடையேனாயினேன் என்றா  
ராயிற்று. .... (அக)

கலந்தானேன் னுள்ளத்துக் காமவேள் தாதை \*

நலந்தானு மீதோப்ப துண்டோ \*—அலர்ந்தலர்கள்

இட்டேத்து மீசனும் நான்முகனு மேன்றிவர்கள் \*

விட்டேத்த மாட்டாத வேந்து.

(அஉ)

|               |   |                 |             |   |                 |                   |
|---------------|---|-----------------|-------------|---|-----------------|-------------------|
| காம வேள்      | { | மனமதனுக்குத்    | நான்முகனும் | { | பிரமனென்ன       |                   |
| தாதை          |   | தந்தையானவனும்   | என்ற        |   | என்கிற (சிறந்த) |                   |
| அலர்ந்த       | { | மலர்ந்த பூக்களை | இவர்கள்     | { | தேவர்களும்      |                   |
| அலர்கள்       |   | ஸமர்ப்பித்துத்  | விட்டு ஏத்த |   | {               | நன்றாய்த்துதித்து |
| இட்டு ஏத்தும் |   | துதி செய்கின்ற  |             |   |                 | முடிக்க முடியா    |
| நீசனும்       |   | சிவபிரானென்ன    |             |   |                 |                   |

|              |                         |                                    |   |
|--------------|-------------------------|------------------------------------|---|
| வேந்து       | தேவாதிதேவன்             | ஈது ஒப்பது<br>நலம் தானும்<br>உண்டோ | { இந்த நன்மையோ<br>டொத்த நன்மை<br>வேறுண்டோ ?<br>[இல்லை.] |
| என் உள்ளத்து | எனது நெஞ்சிலே           |                                    |   |
| கலந்தான்     | { சேர்ந்து<br>கொண்டான், |                                    |   |

\* \* \*—நான் பெற்ற நன்மை வேறுயாரும் பெறமுடியாது; இதுவரையில் நான் பெற்ற நன்மைகளுள் இப்போது பெற்ற நன்மைக்கு ஈடானதும் வேறொன்றில்லை; அரன் அயன் என்னும் படியான மேம்பட்ட தெய்வங்களாலும் துதித்துத் தலைக்கட்டப் போகாத பெரும்புகழ்படைத்த பெருமான் என் உள்ளத்தோடு ஒரு தீராகக் கலந்து கொண்டானே! இஃது என்ன நன்மை! என வியக்கிறார்.

காமவேள் தாதை = மன்மதனுடைய அம்ஸமாகிய பிரத்யும் னுக்குக் கண்ணிரான் தந்தைபாதல் அறிக. 'காமன்' என்பது வட சொல்; 'வேள்' என்பது தமிழ்ச் சொல்; இரண்டையும் சேரப் பிரயோகித்த விடத்து ஒரு சொல்லை விசேஷணமாகவும் மற்றொன்றை விசேஷ்யமாகவும் கொள்ளலாம்; ஆசையை விளைக்குமவனுன் மன்மதன் என்க. தாதை—தாதஃ. அலர்ந்த + அலர்கள், அலர்ந்தலர்கள்; தொகுத்தல். 'என்றிவர்கள்' என்றவிடத்து மிதுவே.

வேந்தராய் விண்ணவராய் விண்ணாகித் தண்ணளியாய் \*  
மாந்தராய் மாதாய் மற்றெல்லாமாய் \*—சார்ந்தவர்க்குத்  
தன்னுற்றான் நேமியான் மால்வண்ணன் தான்கோக்கும் \*  
பின்னால்தான்செய்யும் பிதிர். (ஆட)

|                |   |              |   |
|----------------|---|--------------|---|
| நேமியான்       | { திருவாழியாழ்வானை<br>யுடையவனும்                    | விண்ணவர் ஆய் | { தேவர்கள் செய்யும்<br>நன்மைகளைச்<br>செய்யுமவனாய்             |
| மால்<br>வண்ணன் | { வியாமோஹமே<br>வடிவெடுத்த<br>தவனுமான<br>எம்பெருமான் | விண் ஆகி     | { ஸ்வர்க்க<br>போகத்தைக்<br>கொடுக்குமவனாய்                     |
| சார்ந்தவர்க்கு | { தன்னை<br>யடைந்தவர்கள்<br>விஷயத்தில்               | தண்ணளி ஆய்   | அருள் செய்பவனாய்  |
| வேந்தர் ஆய்    | { ஆசர்கள் செய்யும்<br>நன்மைகளைச்<br>செய்யுமவனாய்    | மாந்தர் ஆய்  | { மனிசர்களான உற<br>வினர் செய்யும்<br>நன்மைகளைச்<br>செய்பவனாய் |

|                               |  |  |
|-------------------------------|--|--|
| மாது ஆய்                      | { தாய் செய்யும்<br>நன்மைகளைச்<br>செய்பவனாய்              | [தருப்தி பெருதவனாய்]   |
| மற்று<br>எல்லாம் ஆய்          | { மற்றுமுள்ள<br>எல்லாவற்றை<br>நன்மைகளையும்<br>செய்பவனாய் | பின்னால் இவ்வனவுக்குமேலும்   |
| (எவ்வளவு நன்மைகள் செய்தாலும்) |  | தன் கொடுக்கும் { தன்னை<br>(முற்றாட்டாகக்)<br>கொடுத்தருள்வன்;           |
| ஆற்றான்                       | { ஆறுதல் இல்லாதவ<br>னாய்கொண்டு                           | தான் செய்யும் { (இவை) எம்பெரு<br>மான் செய்யும்<br>பிதிர் அதிசயங்களாம். |

\* \* \*—ஆசிரிதர் விஷயத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளும் உபகார பரம்பரைகளையும் எத்தனை உபகாரங்கள் செய்தாலும் அவன்றான் தருப்தியடைவது மில்லையென்கிற திருவுள்ளத்தி ன்கலத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வேந்தராய்=சிறியவனைப் பெரியவன் நலியாதபடி நோக்கு கின்ற அரசர்களாயிருந்து கொண்டு ராஜப்பவன் எம்பெருமானே என்றவாறு. “நாவிஷுஃ வ்யூழிவீபதிஃ” [விஷ்ணுவின் அம்பா மன்றி அரசனாகியிருக்கமுடியாது] என்றது காண்ட. 1. “திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமலைக் கண்டேனே பென்னும்” என்ற திருவாய் மொழியின் கருத்து முணர்க.

விண்ணவராய் = நாம் இம்மண்ணில்கில் வாழும்வரையில் நமக்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருள்கட்கு வேண்டிய மழை முதலியவற்றை யளிக்கும் வருணன் முதலிய தேவர்களாயிருந்து கொண்டு காத்தருள்பவனும் எம்பெருமானே என்றவாறு.

விண்ணுதி=இரவிலத் திருந்துகொண்டு அதுஷ்டித்த புண்ணி யங்களுக்குப் பலனை ஸ்வர்க்காதுபவங்களை யளிப்பவனும் தானே என்றவாறு. தண்ணரியாவது கிருபை. எல்லாவுபகாரங்களுக்கும் பொதுவானது. பின்னடிகளின் அந்நயக்காமம் வேறு வகையாகவும் அமையும்; கருத்து பதவுரையில் விரிந்ததே. .... (அக)

பிதிருமனமிலேன் பிஞ்சுகன் றன்றோடு \*

எதிர்வனவ னெனக்கு நேரான் \*—அதிகும்

கழற்கால மன்னனையே கண்ணனையே \* நானும்

தோழக்காதல் பூண்டேன் தொழில்.

(அசு)

1. திருவாய்மொழி 4-4-8.

|              |   |           |   |
|--------------|---|-----------|---|
| அதிரும் கழல் | ஒலிக்கின்ற<br>வீரக்கழலைத்<br>திருவடிகளிலே<br>அணிந்துள்ள | பிதிரும்  | (விஷயாந்தரங்<br>களிற் புருந்து)<br>மணம்<br>இலேன்<br>விகாரப்படும்<br>நெஞ்சுடையே<br>னல்வேன் ; |
| மன்னனை       | ராஜாதிராஜனான  | பிள்ளைகள் | (ஞானத்தில்)<br>தன்னோடு<br>எதிர்வன்<br>பாமசிவனோடு<br>ஒத்திருப்பேன்<br>(என்னலாமாயினும்)       |
| கண்ணனையே     | கண்ணபிரானையே  | அவன்      | அந்த ருத்ரன் (நித்ய<br>தாஸனான) என்<br>நேரான்<br>னோடு ஒவ்வான்.                               |
| நானும்       | எங்காளும்   |           |   |
| தொழ          | தொழும்படியாக  |           |   |
| காதல்        | ஆசைப்படுவதையே   |           |   |
| தொழில்       | நித்ய கருமமாக   |           |   |
| பூண்டேன்     | { ஏற்றுக்கொண்<br>டிருக்கிற நான்                         |           |   |

\* \* \*—கண்ணபிரான் திருவடிகளை யாசிரயித்து அநுபவிப் பதையே நித்யா நுஷ்டாநமாகக் கொண்டிருக்கிற எனக்கு, ஜ்ஞாநாதிக ளைப் ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனும் ஒப்பாக மாட்டானென்கிறார். தமக்கு ருத்ரன் ஒப்பாவதற்கு ப்ரஸக்தியிருந்தாலன்றோ ‘அவன் எனக்கு நேரான்’ என்னலாம்; அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ண வொண்ணாதே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; சாஸ்த்ரங்களில் “*ஓம் ஸாநாஸுஜ்ஞாநஜிநிஷ்டுஸு*” [சிவனிடத்திலிருந்து அறிவைப் பெற் றுக் கொள்க] என்று விதித்திருக்கையாலே உலகுக்கெல்லாம் உணர்வையளிக்கவல்லனும்படி மஹாஜ்ஞாநியாக ருத்ரன் ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அங்ஙனே மஹாஜ்ஞாதாவான ஆழ்வாரோடு அவ னுக்கு ஒப்புச் சொல்ல ப்ரஸக்தியுண்டு; ப்ரஸக்தமான அது கழிக் கப்படுகிறது இரண்டாமடிமுதலாக. ருத்ரன் ஸத்வகுணம் தலே யெடுத்தபோது ‘எம்பெருமானே ரக்ஷகன்’ என்றிருப்பதும், ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தலையெடுத்தபோது ‘நானே ஈச்வரன்’ என்று மார்பு நெறித்திருப்பதுமா யிருக்கையாலே, ஸர்வகாலத்தி லும் பகவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரையாயிருக்கு மிவர்க்கு ஒப்பாக மாட்டானென்க. .... (அச)

தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னும மேத்த \*  
பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும் \*—கழிசினத்த  
வல்லாளன் வானரக்கோன் வாலி மதனழித்த \*  
வல்லாளன் நெஞ்சத் துளன். (அரு)



|                |   |                        |   |
|----------------|---|------------------------|---|
| கழி சினத்த     | { மிக்ககோபத்தை<br>புடையவனும                   | எனக்கு                 | { (அந்த இராமபிரா<br>னுடைய திருக்<br>குணங்களில்<br>அகப்பட்ட)<br>எனக்கு           |
| வல்லானன்       | { மிக்க வலிமை<br>புடையவனும்                   | தொழில்                 | நித்யகருமம்   |
| வானார்<br>கோன் | { குரங்குக்கு<br>அரசனுமாகிய                   | தொல்லை                 | { புராணஞான அந்த<br>ஸர்வேச்வர<br>னுடைய<br>திருநாமங்களை<br>உயாரப்<br>புகழ்வதாம் ; |
| வாலி           | வாலியினுடைய                                   | மால் தன்<br>நாமம் வத்த | { (உலகத்தாரில் வேற<br>பட்டவனுன)<br>எனக்கு                                       |
| மதன்           | { மதத்தை<br>[கொழுப்பை]                        | மற்றதுவே               | { கீழ்ச்சொன்ன<br>ஸ்ரீராமநாம<br>ஸங்கீர்த்தனத்தி<br>னாலேயே                        |
| அழித்த         | தொலைத்த                                       | பொழுது<br>போதும்       | { போதுபோகும்.   |
| வில் ஆனன்      | { சார்ங்கவில்லை<br>ஆள்பவனுன<br>இராமபிரான்     |                        |   |
| நெஞ்சத்து      | எனது நெஞ்சிடத்து                              |                        |   |
| உனன்           | { எழுந்தருளி<br>யிருக்கின்றான் ;<br>(ஆகையாலே) |                        |   |

\* \* \*—குது சதுரங்கமாடியே போதைப் போக்கும் சில  
லெளகிகர்கள் ‘ஆழ்வாரே ! எங்கனோடே ஒருகை ஆடவருவிரோ?’  
என்றழைக்க, அவர்கட்கு மறுமொழிகளும் பாசரமிது என்று  
வினோதமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வது காண்  
மின்;—“எதிரிகள் சதுரங்கம் பொரப் போருவிரோ என்றழைக்க  
இவர் சொல்லும்படி.” என்று.

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணு  
வதே எனக்கு நித்யகர்மாதுஷ்டாநம் ; என்போதெல்லாம் அகிலே  
போகின்றது ; அதற்கே போது போராதிருக்க வேறொன்றுக்குப்  
போதுகிடைக்குமோ ? வேறொன்றிலே நெஞ்சைச் செலுத்தவு  
மொட்டாதபடி எம்பெருமான் என்னெஞ்சினுள் உறைகின்றான்  
காண்மின் என்றாராயிற்று.

வானார்+கோன், வானரக்கோன். மதன்—மதம், மகானகரப்  
போலி. வெள்ளிமலை பறித்த பெருவீரனான இராவணனையும்  
வாலிலே கொண்டு திரிந்தவனுன வாலிக்கு ‘கழிசினத்த, வல்லா



என்' என்ற அடைமொழிகள் பொருந்தும். (வாலிமதனழித்த வரலாறு, கீழ் இருபத்தெட்டாம் பாட்டினுரையிற் காண்க.)

இராமபிரான் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமான்யர் சில ஆக்ஷேபங்கள் கூறுவதுண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங் களும் வருமாறு:—‘இராவணவதத்திற்கு உதவிதேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங் கொள்ளியான ஸூக்ரீவனை உதவிசெய்து கொண்டது என்ன புத்தி சாலித்தனம்!’ என்பர் சிலர்; கேண்மின்:—வாலிமுன்னமே இராவண னுடன் அக்ஷிஸாஸிகமாக ஸ்நேஹங் கொண்டிருந்தமைபற்றி அவ னைத்தான் உதவிகொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸூக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியைவதைத்திட்டான். இனிச் செய்யவேண்டிய ராவணஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருதத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந் தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்ப தென்ற சிறந்ததருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனான இராம பிரான், அத்தருமத்தை முழுதும் விட்டவனும் ஸூக்ரீவன் சரண மடைந்தபின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந் தத் தருமத்திற்கு எதிரானவனுமான வாலியைக் கொன்றது பொருந்தும். அன்றிடும், பிறர்மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியழிந்து முதுகுசாட்டி ஓடு கின்றவனைத் துரத்தித்துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முத லிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரமதார்மிக னான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்றன் ஏகபத்ரீ விசுதமுடையனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியிழந்த பகைவனை ‘இன்றுபோய் நானேவா’ என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹாவீரனாவான்.

இஃதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடியவிலங்குகளைப் பதுங்கி நின்று அழிக்கும் வேட்டைமுறையா லென்பர். “பசுர ஶ்யமம் ஶ்யம யாவந்யமபயமெந ஶ்யமோ ஜயந் நகது ஸத்ருவடாலிஷு

வ்யாக்ஷா. தத்யுத்யுத்யுதவ ராவவவவவவவ திய-க்ஷு மெ  
வவவி விவக்ஷதபொவவவவவ." என்று அதிமா நுஷஸ்தவத்தில்  
ஆழ்வானருளிச்செய்த துங்காண்க. வெறுவகைபான் ஸமாதானங்  
களுமுள்ளன;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபய  
மளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குத்தந்து செய்துவிட்ட  
பெருமான் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று பேர்செய்தால் இப்  
பெருமானது திறத்தைக் கண்டு அஞ்சி வாலியும் இவனைச் சரண  
மடைந்திடுவனாயின் தஞ்சமடைந்தவனைக் கொலை செய்யக்கூடாமை  
பற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்ந்தால் முன்னையவாக்கு [ஸுக்  
ரீவனுக்கு அளித்தவாக்கு]த் தவறிவிடுமேபென்ற நோக்கம் முக்கிய  
காரணமாம். அன்றியும், எதிர்த்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம்  
வந்து கடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம்  
பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்  
றலு மொன்று. அவரவர்கள் தேவதாந்தங்களிடத்துப் பெற்ற  
வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ்செய்வது.  
இங்கனம் பல காரணங்களுள், இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமா  
யணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.  
கடவுளரது நியாயம் நுட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால்  
அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்பு நோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதன்  
றெனபது உணரத தக்கது. சிற்ச. .... (அடு)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தம னென்றும்

உளன்கண்டாய் \* உள்ளுவாருள்ளத்—துளன்கண்டாய் \*

தன்னொப்பான் தானு யுளன்காண் தமிழேற்கு \*

என்னொப்பார்க் கீச னிமை.

(அக)

|                 |  |                       |  |
|-----------------|--|-----------------------|--|
| எல் நெஞ்சே      | { எனக்குப் பாங்கான<br>மனமே!,                               | என்றும்               | { எக்காலத்திலும்<br>(நம்மை ரகிப்             |
| உத்தமன்         | { புருஷோத்தமனு<br>எம்பெருமான்                              | உளன்<br>கண்டாய்       | { பதிலே திகை<br>கொண்டு இருக்<br>கிருன் காண்; |
| உளன்<br>கண்டாய் | { (நம்மை ரகிப்பத<br>னிலே) ஸத்த<br>பெற்றிருப்<br>பவன் காண்; | உள்ளுவார்<br>உன்னத்து | { ஆஸ்திகர்களுடைய<br>மனத்திலே                 |
|                 |  | உளன்<br>கண்டாய்       | { கீத்யவாஸம் பண்ணு<br>மவன்காண்;              |

|             |   |                               |   |
|-------------|---|-------------------------------|---|
| தன் ஒப்பான் | { (தனக்குப் பிற<br>ரொருவரும் ஒப்<br>பில்லாமையாலே)<br>தனக்குத்தானே<br>ஒத்திருப்பவ<br>னான அந்த<br>எம்பெருமான் | என்<br>ஒப்பார்க்கு            | { என்னைப்போலே<br>உபாய குடியா<br>யிருப்பவர்<br>கட்கும் |
|             |   |                               |   |
| தமியேற்கு   | { ஒரு கைம்முதலு<br>மற்றவனான<br>எனக்கும்   | தான் ஈசன்<br>ஆய் உனன்<br>காண் | { தானே நிர்வாஹகன<br>யிருக்கிறான்<br>காண் ;            |
|             |   |                               |   |
|             |   | இமை                           | இதனை அறி.   |

\* \* \*—ஆழ்வார் தம்முடைய ஆஸ்திகத்வத்தின் உறைப்பை நன்கு வெளியிடும் பாசரம் இது.

தன் ஒப்பான்=‘ந ததஜஸாஹ்யிகஸு ட்யஸுதெ’ என்ற ஈருதியின்படி ஒத்தாரும் மிக்காருமில் னாதலால் தனக்குத்தானே ஒப்பாமவன். இங்ஙனங் கூறுதலை அந்நவயாலங்காரமென்பர். தமியேற்கு=தமியன் என்றால் தனிப்பட்டவன் என்று பொருள். அகிஞ்சநனான எனக்கு என்கை. ‘நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்’ என்கிறபடியே ஒரு கைம்முதலுமில்லாதவர்க்கு எல்லாக் கைம்முதலும் எம்பெருமான் தானேயா யிருப்பனென்க. என்னைப்பார்க்கு—மற்றுள்ள ஆழ்வார்களைபுங் கூட்டிக் கொள்ளுகிறபடி.

இமயப் பெருமலைபோலிந்திரனார்க்கிட்ட \*

சமய விருந்துண்டார் காப்பார் \*—சமயங்கள்

கண்டா னவைகாப்பான் கார்க்கண்டன் நான்முகனோடு \*

உண்டா னுலகோ யீர்.

(அள)

|  |   |                 |  |
|--|---|-----------------|--|
| இமயம் பெரு<br>மலைபோல்                        | { பெரிய இமயமலை<br>போன்<br>றிருக்கும்படி | ஆர் காப்பார்    | காப்பாற்றினதுயர்?                          |
|  |   |                 |  |
| இந்திரனார்க்கு இட்ட                          | { இந்திரனுக்காகச்<br>சமைத்து வைத்த      | சமயங்கள்        | வைதிக மதங்களை                              |
|  |   |                 |  |
| சமயம்<br>விருந்து                            | { வழக்கமான<br>ஆராதனையை                  | கண்டான்         | பிரவர்த்திப்பித்தவன்                       |
|  |   |                 |  |
| உண்டு  | { உட்கொண்டபோது                          | ஆர்             | யார்?                                      |
|  |   |                 |  |
| (நேர்ந்த கல்மழையாலாகிய ஆபத்தில்<br>நின்றும்) | {                                       | அவை<br>காப்பான் | { அஹ்நை (நிலை<br>குலையாதபடி)<br>ரகதிப்பவன் |
|  |   |                 |  |
|  |   | ஆர்             | யார்?                                      |

|   |   |   |   |                                   |   |  |
|---|---|---|---|-----------------------------------|---|--|
| கார்க்கண்டன்<br>நான்முக<br>னோடு<br>காப்பான் ஆர் | { | சிவனையும் பிரமனை<br>யும் (பெரிய<br>ஆபத்துக்களில்<br>நின்றும்)<br>ரகஸிப்பவன் யார்? | { | உலகோடு<br>உயிர்<br>உண்டான்<br>ஆர் | { | உலகங்களையும் (உல<br>கங்களிலுள்ள<br>ஜீவராசிகளையும்<br>(பிரளயத்தில்)<br>உண்டு ரகஸித்<br>தவன் யார்? |
|   |   |   |   |                                   |   |  |

[எல்லாம் எம்பெருமானே யன்றோ.]

\* \* \*—ஸர்வரகஸிகன் எம்பெருமானே யென்பதை முதலிக்  
கிறார். பண்டு திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அபிமானுஷ  
சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் ‘இவனே நம்  
குலக்கொழுந்து, இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்’  
என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்தாலம் வந்  
தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல்  
வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில்  
சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்  
களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் ‘ஓ பெரி  
யோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ  
அதற்குப் பூஜை செய்வதன்றோதகுதி; இக்கோவர்த்தனகிரியே  
பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்  
றது; இந்திரனால் நமக்கு என்னபயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை: ஆகை  
யால் நீங்கள் இப்பூசனையினைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்’  
என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ண  
பிரான்தானே ஒரு தேவதாருபங்கொண்டு அவற்றைமுற்றும் அமுது  
செய்தருள, அவ்விந்திரன் மிக்ககோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம்  
முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்று  
கட்டும் பசுக்கட்டும் இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்  
படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது,  
கண்ணபிரான் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்  
பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களைக் காத்தருளினன்  
என்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

இடையர் இந்திரனுக்கு இட்ட பூஜை “அட்டுக்குவி சோற்றுப்  
பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறும்” என்னும்படியாகப்  
பெரியமலைபோன்றிருந்ததனால் ‘இமயப் பெருமலைபோல்’ என்றார்.

சமயவிரூபம்—‘ஸமயம்’ என்னும் வடசொல்லுக்குள்ள பல பொருள்களில் ‘ஸங்கேதம்’ என்கிற பொருள் இங்கு விவக்ஷிதம்: வழக்கத்தைச் சொன்னபடி. இரண்டாமடியிலுள்ள ‘ஆர்’ என்னும் வினாச்சுட்டு மேல் ஒவ்வொரு வினைபிலும் அவ்யயிக்கவுரியது. வைதிகமதங்களை ஏற்படுத்தினவன் யார்? பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களாலே அவற்றுக்குக் குலைதல் வாராதபடி அவற்றைப் பரிபாலனம் செய்தருள்பவன் யார்? சிவனுக்கு நேர்ந்திருந்த பிரமஹத்திபாகிற ஆபத்தை நீக்கிக் காத்தவன் யார்? வேதங்களை அசுரர்க்குப் பறி கொடுத்துக் கண்டெகட்டு நின்று தனித்த பிரமன்னுயரைத் தீர்த்தது யார்? உலகங்களைப் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன் யார்? எல்லாவகை ரக்ஷணங்களுக்கு செய்தவன் எம் பெருமானே யென்று தெளிவித்தபடி. ஆளவந்தார் இப்பாசுரத்தை யே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்தோத்ராதந்தத்தில் “கஃஸ்ருதிபஃ, வெஷாவஹார, கஸ்யோரொ” என்ற மூன்று ச்லோகங்க ளருளிச் செய்தன ரென்னலாம்.

‘கார்க்கண்டன் நான்முகனோடு உலகோடு உயிர் உண்டான் ஆர்’ என்னுமளவும் ஒருவாக்கியமாக யோஜித்து உரைக்கவுமாம். “அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவர்” (பெரிய திருமொழி 11-6-2.) என்கை. .... (அஎ)

உயிர்கொண் டோலோழிய வோடும்போ தோடி \*

அயர்வேன்ற தீர்ப்பான் பேர்பாடி \*—செயல்தீரச்

சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் \* சிறுசமடப்

பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது.

(அஅ)

|                 |  |             |  |
|-----------------|--|-------------|--|
| உடல் ஒழிய       | { சரீரத்தைப் போட்டு<br>லிட்டு              | அயர்வு என்ற | { கஷ்டமென்று<br>சொல்லப் படுகிற<br>எல்லாவற்றையும் |
| உயிர்<br>கொண்டு | { ஆத்மாவைப் பிடித்<br>துக்கொண்டு           | தீர்ப்பான்  | { தீர்க்குமவனான எம்<br>பெருமானுடைய               |
| ஒடும்போது       | { (யமபடர்கள்)<br>ஒடும்போது                 | பேர்        | திருநாமங்களை                                     |
| ஒடி.            | { (எம்பெருமானாகிய<br>தானே) ஒடிச்<br>சென்று | பாடி        | வாய்விட்டுப் பாடி                                |

|            |  |                          |  |
|------------|--|--------------------------|--|
| செயல் தீர  | { பேற்றுக்காக நாம்<br>செய்ய வேண்டிய<br>செயல் [ப்ரவ்<br>ருத்தி] ஒன்று<br>மில்லையென்று | சிறு சமயம்<br>பந்தனையார் | { அற்பங்களாய் பல<br>நியமங்களோடு<br>கூடினவையாய்<br>ஸம்ஸாரபந்தத்<br>திற்கே காரண<br>மாகவுள்ளவை<br>யான உபாயங்<br>களைப் பற்றி<br>னவர்களுடைய |
| சிந்தித்து | { ஸ்வரூபத்தை<br>புணர்ந்து  |                          |  |
| வாழ்வாரே   | வாழ்வினைப்பவர்களை  | வாழ்வு ஏல்               | { வாழ்ச்சியோ<br>வென்றால்   |
| வாழ்வார்   | வாழ்ச்சி பெறுவர்;  | பழுது                    | உபயோகமற்றது.   |

\* \* \*—ப்ரவ்ருத்திதர்மநிஷ்டரென்றும் நிவ்ருத்திதர்ம நிஷ்டரென்றும் இருவகை யதிகாரிகளுண்டு; ஆயாஸப்பட்டுச் செய்யும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளாலன்றிப் பலன்பெற முடியாதென்றெண்ணி விரிவாக உபாயங்களை அதுஷ்டிக்குமவர்கள் ப்ரவ்ருத்திதர்மநிஷ்டரெனப் படுவர்; (ஸ்வரூபோசிதங்களான) திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களையும் உபாயபுத்தியின்றியே ஸ்வயம் புருஷார்த்தபுத்தியுடன் அதுஷ்டித்து, எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுநக்ருபையன்றிப் பேற்றுக்கு உபாயமாவது வேறென்றுமில்லை; நம்முடைய உபாயப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் எம்பெருமான் தானே செய்யும் ரக்ஷணத்துக்கு விலக்கடியாகும் என்று துணிந்து 1. “காம்பறத் தலை சிரைத்து உன்கடைத் தலையிருந்து வாழஞ்சோம்பர்” என்கிறபடியே அகிஞ்சநராயிருக்குமவர்கள் நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டரெனப் படுவர். [ஊவதவ்யுதிவிரொயிஹபூவ்யுதிநிவ்யுதிவிஷர் என்றபடி.] இவ்விருவகை யதிகாரிகளுள், ரெயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்வவரான நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்களே உண்மையாக வாழ்வரென்றும், அநர்த்தகரங்களான காற்கட்டுகளைப் பூண்டுகொள்ளும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்கள் இப்படி வாழ்வது அரிது என்றும் இப்பாட்டா லருளிச்செய்யப்படுகிறது.

[உயிர்கொண்டு இதயாதி.] யமபடர்கள் வந்து ஆத்மாக்களைச் சரீரங்களில் நின்றும் இழுத்துக்கொண்டு காலபாசத்தாற்கட்டி நலியக் கொண்டுபோனால் தானே நேரில் ஒடிச் சென்று ஆயர்வுகளைத்

தீர்ப்பவனான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை மகிழ்ந்துபாடி, தம்முடைய பாரதந்திரிய ஸ்வுரூபத்தை உற்றுநோக்கி உபாயப் ப்ரவ்ருத்திகளை யொழித்திருப்பவர்களுடைய வாழ்வே வாழ்வு; மற்றையோருடைய வாழ்வு தாழ்வுதான் என்றாராயிற்று.

அயர்வேன்ற = இரண்டனுருபுதொக்க வினையாலணையும் பெயர். “தீர்ப்பான் பெயர்பாடி” என்றபுதிப்பாடத்தில் வெண்டனை பிறமும்; ‘பேர்பாடி’ என்ற பிராசீநபாடமே கொள்க.

பந்தனையார் = ‘வஸநா’ என்றவடசொல் பந்தனை யெனத் திரிந்தது; அதனைபுடையார பந்தனையார். காற்கட்டுகளை யுடையார் என்றவாறு. சிறு, சமயம் என்ற விசேஷணங்கள் பந்தனையில் அர்வயிக்கும். .... (அஅ)

பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான்பாதம் \*  
வழுவா வகைநீனைந்து வைகல்—தொழுவாரை \*  
கண்டிறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்த வினைகேடுத்து \*  
விண்டிறந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு. (அக)

|                                  |                                       |                        |   |
|----------------------------------|---------------------------------------|------------------------|---|
| பழுது ஆகாது<br>ஒன்று             | { பழுதுபடாத<br>[சிறந்த]<br>ஒருபாயத்தை | கண்டு<br>இறைஞ்சி       | { கண்டு வணங்கி                                |
| அறிந்தேன்                        | { தெரிந்து<br>கொண்டேன்;               | வாழ்வார்               | { வாழ்பவர்கள் [பாக<br>உத பக்தர்கள்],          |
| (அது என்னவென்றால்,<br>கேண்மின்:) |                                       | கலந்த வினை<br>கெடுத்து | { ஆத்மாவோடுசேர்ந்த<br>தீவினைகளைத்<br>தொலைத்து |
| பால் கடலான்<br>பாதம்             | { கரோப்தி<br>நாதனுடைய<br>திருவடிகளை   | விண் திறந்து           | { பாம்பதவாசலைத்<br>திறந்து                    |
| வாழுவா வகை<br>நீனைந்து           | { தப்பாதபடி<br>அநுஸந்தித்து           | மிக்கு                 | { சிறப்புடனே                                  |
| வைகல்<br>தொழுவாரை                | { எப்போதும்<br>வணங்குமவர்களை          | வீற்றிருப்பார்         | { எழுந்தருளியிருக்கப்<br>பெறுவர்.             |

\* \* \*—எம்பெருமானே நேரே ஆசிரியப்பதிற்காட்டிலும் பாகவதர்களைப் பணிதல் பாங்கு என்கிற பாமரஹஸ்யார்த்தத்தை வெளியிடும்பாசரம்திது. இவ்வார்த்தத்தைக் கீழ் “மாறியதானவனை”

என்ற பதினெட்டாம்பாட்டிலும் காட்டியருளினர். அடுத்த மேற் பாட்டிலுங்காட்டுவர். “லிலிவ-வதிவா நெதி ஸம்ஸயொந் லு-தவெவிநாழ். நவஸம்ஸயொவலி தடிகவரிவய-ரா தாத நாழ்=ஸித்திர்ப் பவதி வா நேதி ஸம்ஸயோச்யுதஸேவிநாம், ந ஸம்ஸயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம்” [எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களைப் பற்றினவர்கள் ஸந்தேஹப்படாமல் மார்வில் கைவைத்து உறங்க லாம்] என்கிறபடியே, கருமங்களுக்கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸாரரிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரண ஈச்வரனைப் பற்றுகை யானது ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கும் மோக்ஷப்ராப்திக்கும் பொதுவா யிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே பாகவதரைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத் திற்கு ஒருகாலும் ஹேதுவாகாதே மோக்ஷப்ராப்திக்கே உறுப்பா யிருக்குமென்று தேர்தவராகையாலே பாட்டுத் தொடங்கும் போதே ‘பழதாகா தொன்றறிந்தேன்’ என்று கம்பிரமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில்—“பழதாகா தொன்றறிந்தே னென்கிறபாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அதுஸந் திப்பது. நல்லவென்தோழி, மாறியதானவனை என்கிற பாட்டுக் களை.....இதுக்கு ப்ரமாணமாக அதுஸந்திப்பது” என்றருளிச் செய்துள்ள இரண்டு ஸூத்ரங்களை நோக்குமிடத்து, கீழ்ப் பதி னெட்டாம் பாசுரத்திற்கும் இப்பாசுரத்திற்கும் விஷயபேதம் விளங் கும். அந்த துட்பமான விஷயங்களை ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தாநங்களிலே ஆராய்ந்து கொள்வது நன்று.

பாற்கடலான் பாதத்தைக் கண்டிறைஞ்சுகை யன்றியே பாற் கடலான் பாதந்தொழுவாரைக் கண்டிறைஞ்சுமவர் நல்வாழ்ச்சி பெறுவர் என்றதாயிற்று. .... (அக)

வீற்றிருந்து விண்ணுள வேண்வோர் \* வேங்கடத்தான் பால்திருந்த வைத்தாரே பன்மலர்கள் \*—மேல்திருந்த வாழ்வார் வருமதிபார்த் தன்பினராய் \* மற்றவர்க்கே தாழ்வா யிருப்பார் தமர்.

(க௦)



|                             |                     |              |                    |
|-----------------------------|---------------------|--------------|--------------------|
| வின்                        | பாமபதத்தில்         | வரும் மதி    | { எம்பெருமா        |
| வீற்றிருந்து                | { பெருமை பொலிய      | பார்த்து     | { னுடைய திருவுள்   |
|                             | { இருந்து           |              | { னத்தில்) ஒடு     |
|                             |                     |              | { கின்ற கருத்தை    |
|                             |                     |              | { யறிந்து          |
| ஆள                          | { ஆட்சிசெய்ய        | அன்பினர்     | { பக்தியை யுடை     |
| வேண்டுவார்                  | { விரும்பி அப்      | ஆய்          | { யவர்களாய்        |
|                             | { படியே பேறு        |              |                    |
|                             | { பெற்றவர்கள்       |              |                    |
| வேங்கடத்                    | { திருவேங்கட முடை   | மற்றவற்கே    | { அந்த எம்         |
| தான் பால்                   | { யான் பக்கலில்     |              | { பெருமானுக்கே     |
| பல் மலர்கள்                 | { பலவகைப்பட்ட       | தாழ்வு ஆய்   | { அடிமைப்பட்டிருப் |
|                             | { மலர்களை           | இருப்பார்    | { பவர்களுக்கு      |
| திருந்த                     | நன்றாக              | தமர்         | { அடிமைப்          |
|                             |                     |              | { பட்டவர்கள்       |
| வைத்தாரே                    | { ஸமர்ப்பித்தவர்களே | மேல் திருந்த | { முன்னடிகளிற்     |
|                             | { யாவர் ;           | வாழ்வார்     | { சொல்லப்பட்ட      |
| [பகவானே ஆராதித்தவர்களை வின் |                     |              | { டவர்களிற்        |
| ஆள்வர் என்கை:]              |                     |              | { காட்டிலும்       |
|                             |                     |              | { விலக்ஷணராக       |
|                             |                     |              | { வாழ்பவராம்.      |

\* \* \*—பாகவதராலே அங்கீகரிக்கப் பெறுமவர்கள் எல்லாரிலும் மேற்பட்டவர்க ளென்கிறார். எம்பெருமான் திருவடிகளில் மலர்களைத் தூவி அடிமை செய்தவர்களே விண்ணுள்பவர் ; ஆயினும், எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருக்கின்ற பாகவதர்களால் ‘இவர்கள் நம்முடையவர்கள்’ என்று அங்கீகரிக்கப்படுமவர்கள் முன்னடிகளிற் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளிற் காட்டிலும் சிறந்து வாழ்வார் என்று ராயிற்று.

இரண்டாமடியின் முதலிலும் முடிவிலும் ‘திருந்த’ என்னுதே ‘திருந்து’ என்றே ஓதிவருமவர்களின் பாடம் மறுக்கத்தக்கது. வரும் மதிபார்த்து அன்பினராய்—எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின் சென்று அன்பு கொண்டிருப்பவர்களென்கை. (கூ)

தமராவார் யாவர்க்கும் தாமரை மேலாற்கும் \*

அமரர்க்கும் ஆடரவார்த்தாற்கும்—\*அமரர்கள்

தாள்தாமரை மலர்களிட்டிறைஞ்சி \* மால்வண்ணன்

தாள் தாமரை யடைவோ மென்று.

(கூ)

|                       |                                      |                           |   |
|-----------------------|--------------------------------------|---------------------------|---|
| மால்<br>உண்ணன்        | { கரியமேனியனான<br>எம்பெருமா<br>ஹுடைய | தாமரை<br>மேலுற்கும்       | { திருநாபிக் கமலத்<br>திற்பிறந்த<br>பிரமனுக்கும்  |
| தான் தாமரை            | { திருவடித்<br>தாமரைகளில்            | ஆடு அரவு<br>ஆர்த்தாற்கும் | { ஆடுகின்ற வர்ப்பங்<br>களை (ஆபரண<br>மாக உடம்பிலே)<br>கட்டிக்<br>கொண்டிருக்கும்<br>சிவனுக்கும் |
| மலர்கள்<br>இட்டு      | { புஷ்பங்களை<br>ஸமர்ப்பித்து         | அமரர்க்கும்               | நித்யஸூரிகளுக்கும்  |
| இரைஞ்சி               | வணங்கி                               | யாவர்க்கும்               | மற்று மெல்லார்க்கும்  |
| தான் தாமரை<br>அடைவோம் | { அத்திருவடித்<br>தாமரைகளை<br>என்று  | அமரர்கள்                  | மேற்பட்டவரானர்.   |
|                       |                                      |                           |   |
| தமர் ஆவார்            | { பத்தராயிருக்கு<br>மவர்கள்          |                           |   |

\* \* \*—எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாபேபாபேயங்களென்று உறுதிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உபயனிப்புகியிலுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகராம் படியான பெருமையை யுடையவர்களென்கிறார்.

‘ஆடவத்தாற்கும்’ என்றும் ஒதுவர். சிவபெருமான் அவரம் பூண்ட வரலாறு:—ஒருகாலத்தில் சிவபிரான் தன்னைமதியாத தாருக வனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவிமார்களது கற்புதிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒரு காழுகபுருஷவடிவம் கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிஷாடனஞ் செய்து தன்னை நோக்கிக் காதல் கொண்ட அம்முனிபதிகளின் கற்புதிலையைக் கெடச் செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்முண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரமாக மொன்று செய்து அவ்வோமத் தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக் கொன்று வரும்படியேவ, சிவபெருமான் தன்மேற் பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவும் கொண்டு, மாணிக் கையிலேந்திப் புலியைத்தோலையுரித்து உடுத்து முயலகனை முதுகிற்காலால் ஊன்றி வெண்டலையைக் கையாற்பற்றிச் சிரமே லணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்து விட்டன னென்பதாம்.

என்று மறந்தறியேன் என்னெஞ்சத்தே வைத்து \*

நின்று மிருந்தும் நெமோலை \*—என்றும்

திருவிருந்த மார்பன் சீர்தரனுக் காளாய் \*

கருவிருந்த நாள்முதலாக் காப்பு.

(கூஉ)

|   |  |                                  |  |
|---|--|----------------------------------|--|
| கரு இருந்த<br>நாள் முதலாக்                        | { (நான்) கர்ப்பத்தி<br>லிருந்த நாள்<br>தொடங்கி                                       | நெடு மாலே                        | { (அந்த)<br>வந்தேசுவரனை                                      |
| காப்பு  | { (எம்பெருமானாலே)<br>ரகசுபெற்றவ<br>னாகையாலே  | என்<br>நெஞ்சத்து                 | { என்னுடைய<br>ஹ்ருதயத்திலே                                   |
| திரு என்றும்<br>இருந்த<br>மார்வன்<br>சீர்தரனுக்கு | { பிராட்டி ரீத்ய<br>வாஸம் பண்ணப்<br>பெற்றதிருமார்<br>வை யுடைய அந்<br>தத்திருமாலுக்கு | வைத்து                           | ஸ்தாபித்து   |
| ஆள்ஆய்  | ஆட்பட்டவனாய்   | நின்றும்<br>இருந்தும்<br>என்றும் | { சீற்றல் இருத்தல்<br>முதலிய எல்லா<br>நிலைமைகளிலும்          |
|   |  | மறத்<br>தறியேன்                  | { மறவாமல் (அவ<br>னையே) சிந்திப்<br>பவனாய் இருக்<br>கின்றேன். |

\* \* \*—நான் கர்ப்பவாஸம் பண்ணும்போதே தொடங்கி எம்  
பெருமான் என்னை ரகசித்துக் கொண்டு வருகையாலே ஒருகாலும்  
நான் அவனை மறந்தறியேனென்கிறார்.

இவ்வாழ்வார் கீழ்க்கழிந்த காலங்களில் பல சமயங்களிலும்  
புகுந்து பல தெய்வங்களையும் வழிப்பட்டவராய் யிருந்துவைத்து,  
திருமாலே ஒருநாளும் மறந்தறியேனென்று சொல்வது பொருந்  
துமோ? என்று சங்கிப்பர் சிலர்; உண்மை கேண்மின்; எம்பெருமா  
னுக்கு ஆட்பட்டிருக்குந் தன்மையானது ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்  
இயற்கையாகவே புள்ளது; ஊழ்வினையின்பயனாக அவ்வடிமையை  
இடையில் இழந்திருந்து ஒரு காலவிசேஷத்தில் ஏற்றுக் கொண்டா  
லும் 1. “அல்வழக் கொன்றுமில்லா! அணிகோட்டியர்கோ நபி  
மானதுங்கள் செல்வனைப்போலத் திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழ  
வடியேன்” என்றாற்போலே அடிமை அநாதியாகவே உள்ளதாக  
அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை. மாணிக்கத்தின் ஒளி அழுக்கினால்  
மழுங்கியிருந்து ஒரு நாளளவில் அழுக்கு நீங்கி விளங்கினாலும் அவ்  
வொளி இயற்கையென்னத் தட்டில்லையே.

இடையில் அடிமையை இழந்திருந்ததற்கு வயிறெறிந்து  
“பழுதே பல பகலும் போயின வென்றஞ்சியழுதேன்” என்றும்  
“பாணியேனுணராத்தேத்தனைபகலும் பழுதுபோ பொழிந்தன நாள்  
கள்” என்றும் பேசுவார்கள். இவ்வாழ்வார்தாமே திருச்சந்தவிருத்  
தத்தில் “அன்றுநான் பிறந்திலேன்” என்றார்.

நின்மயிருந்தும் என்றது எல்லாநிலைபைகளிலு மென்றபடி.  
“நிற்கும்போது மிருக்கும்போதும் நடக்கும் போதும் படுக்கும்  
போதும் நாராயண! என்றால் உங்கர்தலையில் இடிவிழுமோ?”  
என்றனும் ப்ரஹ்மாதன். .... (கஉ)

காப்பு மறந்தறியேன் கண்ணனே யென்றிருப்பன் \*  
ஆப்பங் கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும் \*—ஆக்கை  
கோடுத்தளித்த கோனே குணப்பரனே \* உன்னை  
விடத்துணியார் மெய்தேளிந்தார் தாம். (கஉ)

|   |  |
|---|--|
| அங்கு { அந்தப்பிரளய<br>காலத்தில்  | மறந்<br>தறியேன் { ஒருநாளும்<br>மறக்கமாட்டேன்;                            |
| பல் உயிர்க்கும் { எல்லா<br>ஆத்மாக்களுக்கும்                             | கண்ணனே { எல்லாம் கண்ணனே<br>என்று உறுதி<br>இருப்பன் { கொண்டிருப்<br>பேன்; |
| ஆப்பு<br>ஒழியவும் { சரீரங்கள் அழிந்து<br>போயிருந்தாலும்<br>(மறுபடியும்) | குணம் திருக்குணங்களினால்<br>பரனே சிறந்த பெருமானே!                        |
| ஆக்கை { சரீரங்களைக்<br>கொடுத்து { கொடுத்து                              | மெய்<br>தேளிந்தார் { உள்ளபடி (ஸ்வ<br>ரூபத்தைத்) தெளி<br>வாக அறிந்தவர்கள் |
| அளித்த அருள்செய்த<br>கோனே ஸ்வாமிந் !,                                   | உன்னை விட { உன்னை விட<br>துணியார் { மாட்டார்கள்.                         |
| காப்பு { (நீ செய்தருளும்)<br>ராகைய                                      |  |

\* \* \*—காப்புமறந்தறியேன் என்றதற்கு இருவகையாகப்  
பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. எம்பெருமான் என்னைக் காத்தருளி  
னதை மறக்கமாட்டேன் என்றும், நான் எம்பெருமானுக்குக் காப்  
பிடுவதை [மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதை] மறக்கமாட்டேன்  
என்றும்.

ஆப்பங்கொழியவும் பல்லுயிர்க்குமாக்கை கோடுத்தளித்த

கோனே=பிரளயதசையில் இறகொடிந்த பறவைபோலே கரண களேபரங்களைபிழந்து தடுமாறுகின்ற ஆத்மாக்களுக்கு மறுபடியும் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “ சுவிடிவியெ ஷிதாநு ப்ரயுயலீகி ஸ்ஸாநஃ கரணகவெவெரெவயிட யிதஃ டயஜாநஜநஃ ” என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமுங் காண்க.

இவ்வாழ்வார் வாழ்ந்தகாலத்தில் குணபரன் என்னுமோரசன் இருந்ததாகவும், எம்பெருமானுக்கே ஏற்றிருக்கத்தக்கதான அந்த நாமத்தை அவ்வரசன் தரித்திருப்பது பொருந்தாதென்று அதில் வெறுப்புக்கொண்டு, ‘ அஃது அனந்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனான எம்பெருமானுக்கே உரியதாம் ’ என்ற திருவுள்ளத்தை வெளியிட வேண்டி இப்பாசரத்தில் ‘ கோனே குணபரனே ’ என்று எம்பெருமானை இவர் அழைத்திருப்பதாகவும் இக்காலத்துச் சில ஆராய்ச்சிக் காரர் கூறுகின்றனர். இக்கூற்றின் பொருத்தமின்மையைத் தனிப் புத்தகத்தில் விரித்துரைப்போம். நிற்க.

மெய்தேளிந்தார்தாம் உன்னை விடத்துணியார்=உன்னோடுண் டான உறவையும் உனது அரிய பெரிய திருக்குணங்களையும் உள்ள படி உணருமவர்கள் உன்னை விடமாட்டார்களென்றவிதனால் தாம் எம்பெருமானை விடமாட்டாமையைத் தெரிவித்தாராவர். .... (கூந.)

மெய்தேளிந்தா ரேன்செய்யார் வேறுஞர் நீருக \*  
கைதேளிந்து காட்டிக் களப்படுத்து \*—பைதேளிந்த  
பாம்பினணையா யருளா யடிபேற்கு \*  
வேம்புங் கறியாகுமென்று. (கூசு)

|            |  |                                  |  |
|------------|--|----------------------------------|--|
| வேறு ஆளுர் | { வேறுபட்டவர்க ளான [பகைவர்க ளான] துரியோத நாதிசன்     | கை காட்டி                        | { (பாண்டவர்களுக்கு) வேண்டிய உதவி களைச் செய்து    |
| நீறு ஆக    | { சாம்பலாய் ஒழிந்து போம்படியாக                       | களம் படுத்து                     | { (அந்த எதிரிகளைப்) போர்க்களத்தில் கொண்டுொழித்து |
| தேளிந்து   | { (ஆச்ரித விரோதி களைக் கொல்லு தல் தருமமே என்று) தேறி | (இவ்வகையாலே மண்ணின்பாரம் நீக்கி) |  |

|                                     |  |                       |  |
|-------------------------------------|--|-----------------------|--|
| தெளிந்த பை<br>பாம்பு இன்<br>அணையாய் | { விளங்குகின்ற படங்<br>களை யுடைய<br>ஆதிசேஷனாகிற<br>இனிமையான<br>படுக்கையைச்<br>சென்று சேர்ந்த<br>பிரானே ! | கேம்பும் கறி<br>ஆகும் | { வேப்பிலையும் கறி<br>யாகச் சமைத்துக்<br>கொன்னக்<br>கூடியதே ;                      |
| அடியேற்கு                           | அடியேனுக்கு  | மெய்<br>தெளிந்தார்    | { உள்ளதை உள்ளபடி<br>யறியுமவர்கள்   |
| அருளாய்                             | { அருள்புரிய<br>வேணும் ;   | என் செய்யார்          | { எதுதான் செய்ய<br>முடியாதவர்கள்<br>[எது நினைத்<br>தாலும் செய்யக்<br>கூடியவர்களே]. |
| என்று                               | { வேணுமென்று<br>விரும்பினால்   |                       |  |

\* \* \*—அடியேன் சீலமில்லாச்சிறியேனாயினும் அடியேன் பக்கல் அருள்செய்யவேணும்; குற்றமேவடிவாகவுள்ளவர்களை இகழ்ந்தொழிய வேண்டுமேயன்றிக் கைக்கொள்வது தகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றலாகாது; வேப்பிலை கைக்குடமென்றாலும் இதைக் கறியாகச் சமைத்து உட்கொள்ள வேணுமென்னும் விருப்புடையார்க்கு அது கறியாகின்றதன்றோ; அப்படியே குற்றவாளரைக் கைக்கொள்வதே சீரியது என்று தெளிந்தவர்கள் என்போல்வாரை ஏன் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள்? அங்கீகரித்துத்தீருவார்கள். ஸ்வாமிந்! அடியேனுடைய குற்றங்களை நற்றமாகவே கொண்டோ அல்லது அவற்றில் திருக்கண் செலுத்தாமலோ அடியேனை விஷயீகரித்தருளவேணும் என்றாராயிற்று.

வேறுரை=அடியவர்களான பாண்டவர்களோடு வேறுபட்ட துரியோதனாதியரைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிகவிரோதிகளென்ற காரணத்தினால் எம்பெருமான் நனக்கே விரோதிகளென்க. (கூச)

ஏன்றேனடிமை யிழிந்தேன் பிறப்பிமேபை \*  
ஆன்றே னமரர்க் கமராமை \*—ஆன்றேன்  
கடனாமே மண்ணாடுங் கைவிட்டு \* மேலை  
யிடநாடு காண விரி.

| அடிமை       | அடிமையை  | மண் நாடும் | இப்பூலோகத்தையும்  |
|-------------|--|------------|---|
| என்றேன்     | { ஏற்றுக்<br>கொண்டேன் ,                            | கை விட்டு  | உபேகித்த  |
| பிறப்பு     | { ஸம்ஸாரஆக்கங்<br>இடும்பை { களில் நின்றும்         | மேலே       | { எல்லாவற்றுக்கும்<br>மேற்பட்டுள்ள<br>தாய்                    |
| இழிந்தேன்   | நீங்கினேன் ;                                       |            | { (அடியார்கள்<br>குழாங்களுக்குத்<br>தகுதியாக) இட<br>முடைத்தான |
| அமரர்க்கு   | { பிரமன் முதலிய<br>தேவர்களுக்கும்                  | இடம்       |   |
| அமராமை      | { என் அருகு காட<br>வொண்ணாதபடி                      | நாடு       | திருநாட்டை  |
| ஆன்றேன்     | { (ஞானம் பக்தி<br>முதலிய வற்றால்)<br>நிரம்பினேன் ; | காண        | { கண்டு அநுபவித்<br>கலாம்படி                                  |
|             |  | இனி        | இப்போது   |
| கடன் நாடும் | { ஸ்வர்க்கம் முதலிய<br>லோகங்களையும்                | ஆன்றேன்    | { (பரமபக்தி) நிரம்பப்<br>பெற்றேன்.                            |

\* \* \*—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாத்துப்பாசுரங்கள்.  
என்றேனடிமை=அடிமையென்றால் மருந்துபோலே முகம்சுளிக்  
கும்படியிராதே “ அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ” என்ற இலையபெரு  
மானைப்போலே உதஸாஹங் கொண்டு பாரிப்பவனாயினேன் என்கை.  
இப்படியாகவே, அடிமைக்கு விரோதியாயிருந்த தாபத்தாயத்தில்  
நின்றும் விட்டுநீங்கப்பெற்றேனென்கிறார் இழிந்தேன்பிறப்பிடும்பை  
என்பதனால். “ மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே ”  
என்றாற்போலே பரமபதம் வித்தம் என்கிற உறுதியினால் இங்ஙனே  
யருளிச்செய்கிறார். அன்றியே, “ வைகுந்தமாகும் தம் மூரெல்  
லாம் ” என்றாற்போலே தாமிருக்குமிடத்தையே பரமபதமாக அத்ய  
வனித்து அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

அமரர்க்கு அமராமை ஆன்றேன்=பிரமன் முதலிய தேவர்  
களும் என்னைக் கண்டால் கூசி அகலவேண்டும்படி பெரும்பதம்  
பெற்றேனென்கை.

[கடனாமித்தியாதி.] கடன்பட்டதானது எப்படி அவசியம்  
தீர்த்தேயாகவேண்டுமோ அப்படி பண்ணின புண்ணியங்களுக்கு  
அவசியம் பலன் அநுபவித்தே தீரவேண்டுமிடமான ஸ்வர்க்க

லோகம் 'கடன்றாடு' எனப்படுகிறது. புண்யபலன்களை யதுபவிக்கு  
மிடமான சுவர்க்கத்தையும் புண்ணியம் திரட்டுமிடமான பூலோகத்  
தையும் வெறுத்து அனைத்துக்கும் மேற்பட்ட இடமாகிய திருநாட்  
டைச் சேர்வதற்குப் பாங்காகப் பரமபக்தி நிரம்பப்பெற்றே  
னென்றாயிற்று. .... (கூடு)

இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்குந்தேய்வம் \*

இனியறிந்தே னெம்பெருமா னுன்னை \*—இனியறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ \* நற்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான்.

(கூக)

எம்பெருமான் எம்பெருமானே !,

உன்னை உன்னை

சுசற்கும் ருத்ரனுக்கும்

என்முகற்கும் பிரமனுக்கும்

தெய்வம் தெய்வமாக

இனி அறிந் { இப்போது திட  
தேன் இனி { மாகத் தெரிந்து  
அறிந்தேன் { கொண்டேன் ;

காரணன் நீ { ஸகலஜகத்துக்கும்  
காரணபூதன் நீ ;

கற்றவை நீ { இதற்கு முன்பு  
அறியப்பட்ட  
பொருள்க  
எல்லாம் நீ ;

கற்பவை நீ { இனிமேலறியப்  
படும் பொருள்  
களும் நீ ; (என்  
கிற இதனையும்)

இனி அறிந்தேன்—;

நல் கிரிசை { நிர்ஹேதுகாக்ஷண  
மாகிற நல்ல  
வ்யாபாரத்தை  
புடையானை

நாரணன் நீ நாராயணன் நீ ;

நான் நன்கு { நான் நன்றாகத்  
அறிந்தேன் { தெரிந்து  
கொண்டேன்.

\* \* \*—மஹோபநிஷத்தில் ஓதினகட்டளையிலே, பிரமன்  
சிவன் முதலான ஸகலப்ரபஞ்சங்கட்கும் காரணானை நாராயணனே  
பரதெய்வமென்று இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாட்டில் பிரதிஜ்ஞை  
பண்ணி, ச்ருதிஸம்ருதி இதிஹாஸம் முதலியவற்றாலும் தக்க நியா  
யங்களாலும் ச்ரியஃபதித்வம் முதலிய சின்னங்களாலும் அதை  
நெடுக உபபாதித்துக் கொண்டுவந்து, அடியில்பண்ணின பிரதிஜ்  
ஞைக்குத் தகுதியாக ஸ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை நாட்டித்தலைக்



கட்டுகிறார். ஆகவே, தேவதார்தரங்கனிவிடத்து உண்டாகக்கூடிய  
பரத்வப்ரமத்தைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயண விடத்திலேயே  
பரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதே இப்பிரபந்தத்தின் முழுநோக்கு என்று  
அறியப்பட்டதாகும். .... (கூக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்  
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த  
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்  
நான்முகன் திருவந்தாதி உரை  
முற்றப்பெற்றது.



## 170 நான்முகன் திருவந்தாதி.—அடிவரவு.

1. நான் தேருங்கால் பாவி லாறுசடை, தொகுத்த  
வறியா ரின்று விலைதுணை, குறைகொண்  
டாங்காரவார வாழ்த்துகவாய்.
2. வாழ்த்துக மதித்தாய் வீடாக்கு நாராயணன்,  
பலதேவர் நிலைமன்னு மாலநிழல் மாறாய்,  
தவநான்முகனால் நீயே இவையா.
3. இவையா அழகியான் வித்தும் நிகழ்ந்தாய்,  
வகையால் மதியாது மற்றுத்தொழு மால்தான்,  
இதுவிலங்குகப்புரு அவனென்னை மேல்நான்.
4. மேல்நான் கதைப்பொரு ளடிச்சகடம் குறிப்பென,  
தாளுலக நாகத்து வானுல் வகைப்பில்,  
அழைப்பன் திருவேம் வெற்பென்றேன் காணல்.
5. காணலுறு சென்றுவண மங்குல்தோய் கொண்டுகூடம்,  
புரிந்துமலர் வைப்பன் நன்மணி வேங்கடமே,  
மலையாமை கூற்றமும் எனக்காவார்வண்ணனே.
6. எனக்கு விலைக்காட் கல்லாத தேவராய்,  
கடைபின் றவரிவர் ஒருங்கிருந்தென்னெஞ்சிருள்,  
அன்பாவா யான்பார்த்துழி மனக்கேதம்.
7. மனத் திருநின்ற தரித்திருந்தேன் போதான,  
சூதிடமாவது வலமாகத் திறம்பேல், செவிக்கினபம்  
தானொருவனாகிச் சேயன்.
8. சேய னில்லற மாரேயறிவார்,  
பதிப்பகை நாக்கொண்டு பாட்டும் தற்பென்னை,  
கண்டுவணங்காய்ந்துகொண்டு விரைந்தடைபின் கதவுமனம்.
9. கதவு கலந்தான் வேந்தராய் பிதிரும்,  
தொழிலெனக் குளன்தன் இமய உயிர்கொண்டு,  
பழுதாகாதொன்று வீற்றிருந்து தமராவார்.
10. தம ரென்றுமறந்தறி காப்புமறந்தறி,  
மெய்தெளிந் தேன்றே னினியறி நான்முகன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

## உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

புண்ணாழ்வார்களும் திருமழிசைப்பிரானு மருளிச்செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நான்குக்கும் ஒருவாறு உரையெழுதி முடிக்கப்பட்டது. திவ்யப்ரபந்தங்கட்கெல்லாம் எஞ்சாமை வியாக்கியான மருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை இயற்பாவியாக்கியானத்தை மிகவும் சுருக்கியருளினார். அதுதன்னிலும், திருவந்தாதிகளின் வியாக்கியானம் மிக்க சுருக்கம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்ற மூவாயிரங்கட்கும் வியாக்கியான மருளிச்செய்தபின் இயற்பாவுக்கு அருளிச்செய்யத் தொடங்கின ரென்றும், அப்போது அசக்தியின் மிகையினால் தாம் ஸாரமாகச் சுருக்கியருளிச்செய்ததை அந்தரங்க சிஷ்யரொருவர் பட்டோலை கொண்டருளினரென்றும் பெரியேர் பகரக் கேட்டிருக்கை. ஆகவே, அதிஸங்கரஹமான அந்தவியாக்கியானத்தைக்கொண்டு திருவந்தாதிகளின் பொருளையும் கருத்தையும் கண்டறிதல் அடியே னைப்போன்ற மந்தமதிகளுக்குக் கஷ்டஸாத்யமேயாகும். அந்த வியாக்கியானம் ஸங்கரஹமாயினும் நுண்ணறிவினர்க்கு அது கண்ணாடிபோன்றிருக்கும். நுண்ணறிவினர்தாமும் மிகப் பிரபாஸப் பட்டு ஆழ்ந்து நோக்கி ஆராய்ந்தே அந்த வியாக்கியானத்தினின்று அரும்பெரும் பொருள்களைக் கண்டறியவல்லராவர்.

ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளுள் ஒருவரான அப் பிள்ளையென்பவர் இத்திருவந்தாதிகட்கு ஓர் ஊரை இட்டருளியிருப்பதும் ஸங்கரஹமே. பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் அவ்வுரையைத் தெலுங்கு விபியில் பதிப்பித்திருக்கின்றனர். பதிப்பித்தவர்கள் அவ்வுரையை மிகவும் ரஸாபாஸப்படுத்திவிட்டனர். எங்ஙனே யென்னில்; பதமும் உரையுமாகப் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்பிள்ளையருளிச்செய்தது பதவுரையாக அல்ல. பதங்களையும் அந்வயக்ரமங்களையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு பொருளைமாதிரம் நெடுக அருளிச்செய்திருந்தனர். இதனை அச்சிடுவிக்குமவர்கள் படிப்பவர்கட்கு ஸௌகரியமுண்டாக்கக்கருதிப் பதமும் உரையுமாகப் பதிப்பித்தனர். அங்ஙனே பதிப்பிக்கும்போது தங்களுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையே அதிகமாக மேற்கொண்டு வ்யாக்க்யாதாவின் திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தமாகப் பதங்களைப் பிரித்தும் அந்வயங்கள் காட்டியும் சுவைக்கேடாக்கினர்.

அடியேன் பல ஆண்டுகட்கு முன்பு, மேற்குறித்த இரண்டு

வியாக்கியானங்களையும் ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதிக்கத் தொடங்கினதில், அச்சப்பிரதிகளில் \$ ப்ரகேஷபஉத்சேஷபங்கள் மிகவாகக்காணப்பட்டன. பலபாசுரங்கட்குப் பொருளும் கருத்தும் புலப்படவும் பெற்றிலேன். இப்படியிருக்கையில், திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் பெயரால் முதலாயிரவுரையை அடியேனெழுதி வெளியிடப்படுக்கையறிந்த ஸ்ரீமத். உ. வே. வித்வான் திருக் கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமிகள் 'இயற்பாவுக்கு உரையிட்டால் லோகோபகாரமாகும்; மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்கட்கு உரை பிறகு வெளிவரலாம்; திருவந்தாதிகளின் பொருளுங் கருத்து முணர்வது மிகப் பரிசுரமாயிருக்கின்றது' என்று சோதிவாய் திறந்து நிய மித்தருளினார். ஆயினும் அப்போது இயற்பாவில் கைவைக்க அடியேனுக்குச் சிறிதும் துணிவு பிறக்கவில்லை. இப்போது ஒரு வாறு உரையெழுதி வெளியிடலாயினேன்.

ஆசாரியர்கள் திருவடிகளில் குனிந்து கேட்டவற்றையே கைம் முதலாகக்கொண்டு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தைக் கடுமானவரை கண்டறிந்து பெரியார்க்கும் சிறியார்க்கும் ஒருங்கே பயன்படுமாறு இவ்வுரை வரையப்பட்டது. சிலவிடங்களில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானப்படி. பொருளுரைத் தால் அதனை மந்தமதிகள் க்ரஹித்துக்கொள்வது அருமைப்படு மென்றெண்ணி ஸுலபமான வேறு வகையில் பொருளுரைத்துள்ளேன். அப்படிப்பட்ட இடங்கள் மிகவும் ஸ்வல்பங்களேயாம். மற்றுஞ் சிலவிடங்களில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த திருவுள்ளம் அடியேனுக்கு எட்டாமையாலும் பலபெரியோர்களை அடிபணிந்து கேட்டு முணரப்பெறாமையாலும் ஆங்கும் ஸ்வதந்த்ரமாக எழுதியுள்ளேன். இவற்றைக் குறையாகவேனும் குற்றமாகவேனும் பெரியோர் கருதலாகாது. பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தையே சேமவைப்பாகக் கொள்பவனடியேன்.

இவ்வுரையில் திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டியவற்றை அறிவிற் சிறந்த அன்பர் அறிவித்தருள்வரேல் \* தலையல்லாற் கைம்மாறிலேன். மறுபதிப்பில் திருத்தவும் பெறும்.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அ.

\$ ப்ரகேஷபம்—இல்லாத வாக்கியங்களை தழைத்தல்; உத்சேஷபம்—உள்ளவாக்கியங்களை விட்டிடுதல்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்கு திருவந்தாதிகளிலும்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின்

அடைவும், அக்கதைகள் அமைந்த

பாசுரங்களின் தலைப்பும்.



[கதைகள்.]

[பாசுரக்குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த்  
திருவவதரித்தது.

} அழகியான் தானே.

2. ஆமையாய்த்  
திருவவதரித்தும்  
கடல் கடைந்ததும்.  
விவரணப்பக்கம். 2—60.

{ திசையுந் திசையுறு. ஆளமர்வென்றி.  
வலிமிக்கவாளெயிறு. ஆரோதுயருழந்தார்.  
மலையாமைமேல்வைத்து. மலைமுகடு  
மேல்வைத்து. இசைந்தவரவமும்.

3. பன்றியாகிப் பாரகங்  
கீண்டது.  
வி—ப. 1—39.

{ பொருகோட்டோரோனம். உரைமேற்  
கொண்டு. இடந்ததுபூமி. பிரானுன்  
பெருமை. ஊனக்குரம்பையின். நீயன்  
அலகனந்தாய். தாளால்சகடமுதைத்து.  
தானொருவனாகி.

4. நரசிங்கவருக்  
கொண்டதும் இரணிய  
னகலம் பிளந்ததும்.

{ அடியும்படிகடப்ப. தழும்பிருந்தசாரங்க.  
புரியொருகைபற்றி. முரணைவலிதொலை  
தற்கு. ஏற்றான்புள்ளூர்ந்தான். வாத்தால்  
வலிநினைந்து. வயிறழலவாருருவி.  
கொண்டதுலகம். மாலையரியுருவன்.  
வாங்கருதித்தன்னை. என்னெஞ்சு  
மேயானென்சென்னி. இவையாபிலவாய்  
இவையவன்கோயில். கோவலனா  
யாநிரைகள். செற்றதுவும்சேரா.  
அங்கற்கிடரின்றி. புகுந்திலங்குமந்தி.  
தொகுத்தவரத்தனாய். மாறாயதானவனை.

- பாரளவுமோரடி. பொருகோட்டோரோன  
மாய். அடியும்படிகடப்ப. பெற்றார்  
தனைதழல. நின்னுலிலமங்கை. கழலொன்  
றெடுத்து. புணர்மருதினாடு. கொண்டானே  
யல்லால். ஓடியுஞ்சாடுதெத்த.  
அடிமுன்றிலிவ்வுலகம். பேர்த்தனைமா  
சகடம். கொண்டதுலகம். நீயன்றுல  
கனந்தாய். வகையாலவனியீரந்து.  
கின்றதோர்பாதம். இடங்கைவலம்புரி.  
தவஞ்செய்துநான்முகனே. இன்று  
வறிகின்றேனல்லேன. கதவிக்கதஞ்சிறந்த.  
பின்னாலருநாகம். இறையெம்பெருமான்.  
அழகன்றையாழியாற்கு.  
கண்ணுங்கமலம். படிவட்டத்தாமரை.  
வாய்மொழிந்துவாமனனாய். முன்னுலக  
முண்டியிழ். விரும்பிவிண்மண்ணளந்த.  
அன்றிவ்வுலகமனந்த. மன்னுமணிமுடி  
நீண்டு. கின்றபெருமானேநீரோற்று.  
நீயன்றேநீரோற்று. செற்றதுவும்சேரா.  
எய்தான்மராமாம். இனியவன்மாயன்.  
சிலம்புஞ்செறிகழலும். பவதேவரேத்த.  
வகையால்மதியாதுமண். தாளாலுலக  
மனந்த. என்னெஞ்சமேயானிருள்.  
தானொருவனாகித்தரணி.
5. மாவலிபக்கல்  
மண்ணிரந்தளந்தது. } கழலொன்றெடுத்து.
6. நழுசியை வானில்  
சுழற்றியது.  
வி—ப. 1—123. }
7. ஈசனை வேன்ற  
சிலையைப் பரசுராம  
னிடத்தில் நின்றும்  
வாங்கிக் கொண்டது.  
வி—ப. 4—21. } இலையுணைமற்றென்.
8. மாயமானைப் பின்  
சேன்று மாய்த்தது. } திரிந்ததுவெஞ்சமத்து.  
படையாரும்வான்கண்ணார்.  
எய்தான்மராமாம்.
9. மராமரமே மெய்த்தது.  
வி—ப. 3—71. } மலையால்சுடைகவித்து.  
எய்தான்மராமாம்.
10. வாலியைக்  
கொன்றது.  
வி—ப. 4—59. } இதுவிலங்கையீடழிய. தொழிலெனக்கு.

11. கடலில்  
அணை கட்டினது.  
வி—ப. 2—61.
12. இலங்கையைப்  
பாழாளாக்கினது.
13. சும்பகரணனைக்  
கொன்றது.
14. தந்தை காலில்  
விலங்கறத்  
திருவவதரித்தது.  
வி—ப. 1—62.
15. பேய்ச்சியின்  
முலையைச்  
சுவைத்துயிருண்டது.  
வி—ப. 4—68.
16. தானை நிமிர்த்துச்  
சகல முறித்தது.  
வி—ப. 1—68.
17. மருதம் முறித்தது.  
வி—ப. 1—58.
18. குருந்தோசித்தது.  
வி—ப. 1—76.
- { நீயன் றுலகளந்தாய்.  
இதுவிலங்கையீட்டிய.  
தற்பெனனைத்தானறியான்.
- { அடைந்தவருவினையோடு.  
சென்றதிலங்கைமேல்.  
தோளிரண்டெட்டேழும்.  
எய்தான்மராமாம்.  
இலையுணைமற்றென்.  
இதுவிலங்கையீட்டிய.  
கல்லாதவரிலங்கை.
- { உகப்புருவன் தானே.
- { பெற்றார்தனை கழல்.
- { பாரளவுமோரடி. நான் றமுலைத்தலை.  
என்னொருவர்மெய். அரவமடல்வேழம்.  
உகந்துன்னவாங்கி.  
மலையேழும்மாரிலங்கள்.  
பேய்ச்சிபாலுண்ட.  
பெற்றம்பிணைமருதம்.  
நலமேகலிதுகொல்.  
மண்ணுண்டும்பேய்ச்சி.  
அடிச்சகடஞ்சாடி.  
விலைக்காட்படுவர்.
- { தழும்பிருந்தசாரங்கநான்  
ஒரடியும்சாடுதத்த.  
பேர்த்தனைமாசகடம்.  
வழக்கன் றுகண்டாய். தாளாச்சகடம்.  
பெற்றம்பிணைமருதம். அடிச்சகடஞ்சாடி.
- { நான் றமுலைத்தலை. புணர்மருதி னூடு.  
நீயன்றேநீரேற்று.  
அவனையருவரையால்.  
தாளாச்சகடமுதைத்து.  
பெற்றம்பிணைமருதம்.
- { மலையால்குடைகவித்து.  
அரவமடல்வேழம்.  
புணர்மருதி னூடுபோய்.  
பாற்கடலும்வேங்கடமும்.  
ஒருங்கிருந்தகல்வினை யும்.

19. காளியமர்த்தனம். { அரவமடல்வேழம்.  
வி—ப. 4—67. { அடிச்சகடஞ்சாடி.
20. தாம்பினால் { அறியுமுகெல்லாம்.  
கட்டுண்டது. { விரலோடுவாய்தோய்ந்த.  
வி—ப. 1—70. { மண்ணுண்டும்பேய்ச்சி.
21. கோக்கின்வாயைக் {  
கிழித்தேறிந்தது. { நான்மழைத்தலை, அரவமடல்வேழம்.  
வி—ப. 1—58.
22. குடக் { அரவமடல்வேழம், கொண்வேனர்க்க.  
கூத்தாடினது. { இடம்வலமேழ்ப்புண்ட.
23. குரவை கோத்தது. அரவமடல்வேழம்.
24. கேசியைக் { மலையால்குடைகவித்து. மனத்துள்ளான்  
கொன்றது. { வேங்கடத்தான். கடினுகொடுவாகம்.  
வி—ப. 1—76. { கோவலனாயாநிரைகள். நின்றபெருமானே.  
நீயன்றேநீரோற்று. இமஞ்சுழ்மலையும்.
25. கன்றேறிந்து { இனியார்புகுவார். வழக்கன்றுகண்டாய்.  
விளங்கனி வீழ்த்தது. { தாழ்ந்துவாங்கொண்டு. மாலே  
வி—ப. 1—182. { நெடியோனே. பெற்றம்பிணைமருதம்.  
பார்த்தகடுகன்சுனைநீர். கனிமுழுகில்குத்த.
26. ஏழ்விடைசேற்றது. { புணர்மருதினாடுபோய். வரைகுடைதோள்.  
வி—ப. 4—50. { பேரென்று முன்னறியேன். ஏறேழும்  
வென்று. தொழுதால்பழுதுண்டே.  
செற்றதுவும்சேரா. கவியினர்கைபுனைந்து.  
வித்துமிடவேண்டும். அடிச்சகடஞ்சாடி.
27. குன்றேத்துக் { மலையால்குடைகவித்து. இடந்ததுபூமி.  
கோநிரைகாத்தது. { அரவமடல்வேழம். பாலந்தனதுருவாய்.  
வி—ப. 4— { வரைகுடைதோள்காம்பாக.  
நீயுந்திருமகளும். மன்னுமணிமுடிநீண்டு.  
இமயப்பெருமலைபேரல்.
28. குவலயாபீடத்தைக் { நான்மழைத்தலை. மலையால்குடைகவித்து.  
கொன்றோழித்தது. { அரவமடல் வேழம். வலிமிக்க வானெயிறு.  
வி—ப. 1—57. { கதவிக்கதஞ்சிறந்த.  
சினமாமதகளிற்றின்.  
தாளால் சகட முதைத்து.  
அங்கற்கிடரின்றி. அடிச்சகடஞ்சாடி.
29. மல்லர்களை { அரவமடல் வேழம்.  
மடித்தது. { வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும்.
30. கம்ஸனைக் { இடந்ததுபூமி. கதவிக்கதஞ்சிறந்த.  
கொன்றது. { அடியால்முன்கஞ்சனை.  
வி—ப. 2—154. { ஆன்றிவ்வுலகமளந்த.



31. முரணைக்  
கொன்றது. } அரணும்நமக்கென்றும்.  
வி—ப. 3—110.
32. வக்கரனை  
வதைத்தது. } பேசுவாரொவ்வளவு.  
வி—ப. 3—36.
33. பார்த்தன்தேரில்  
பாகனயிருந்தது. } திரிந்ததுமெஞ்சமத்து.
34. ஆழியாலிரவியை  
மறைத்தது. } மயங்கவலம்புரி.  
வி—ப. 1—36. } நிலைமன்னுமென்னெஞ்சம்.
35. ஸாமுகனுக்கு  
அபயமளித்தது. } அடுத்தகடம்பகைநூற்கு.  
வி—ப. 1—170. } பதிபகைநூற்காற்றாது.
36. சந்திரனிடரைத்  
தீர்த்தது. } மதித்தாய்போய்நான்கின்.
37. மார்க்கண்டேய  
னுக்கு அருள்புரிந்தது. } செற்றெழுந்த தீவிழித்தது. பலதேவரோத்த.  
வி—ப. 4—32.
38. வாணன்  
திண்டோள் துணித்தது. } வின்றெதிராய். மகனொருவர்க்கல்லாத.  
வி—ப. 3—113.
39. மதுகைடபர்களைக்  
கொன்றது. } காய்ந்திருளைமாற்றி. கிகழ்ந்தாய்பால்பொன்.  
வி—ப. 3—91.
40. பிரமனிடம்  
மறைந்து வந்த  
இராவணனைக்  
காட்டிக் கொடுத்தது. } ஆமேயமார்க்கு.  
வி—ப. 1—118. } ஆய்ந்தவருமறையோன்.  
கொண்டுருடங்கால்.
41. கஜேந்திரனைக்  
காத்தது. } இறையும்நிலனும். வாரிசுருக்கிமதக்களிறு.  
வி—ப. 3—138. } இடார்படுவார். பிடிசேர்க்கிறனித்த.  
தொடரெடுத்தமால்யானை. அரிய  
தெளிதாரும். ஆய்ந்தரைப்பனாயிரம்.  
சூழ்ந்ததுழாயலங்கல். தொட்டபடை  
யெட்டும். மதித்தாய்போய்நான்கின்.

## 178. நான்கு திருவந்தாதிகளின் கதைக்குறிப்பு.

42. அரனது சாபத்தை { பண்புரிந்தநான்மறையோன். ஏறேழும்  
அகற்றினது. { வென்று. மேல்நான்முகன்.  
வீ—ப. 1—120. { என்னெஞ்சமேயானிருள்.
43. சிவனுக்குத் { கையவலம்புரியும். பொன்திகழுமேனி,  
திருமேனியில் கூறு { இவையவன்கோயில்.  
கொடுத்தது. {  
வீ—ப. 1—79
44. உலகமுண்டதும். { மண்ணும் மலையும். மாறுங்கருங்கடலே,  
ஆலிலைத்துயின்றதும். { என்னொருவர்மெய்யென்பர்.  
பாலந்தனதுருவாய்.  
கொண்டுவளர்க்க. அருளாதொழியுற.  
பாலகனாயாலிலைமேல்.  
முயன்றுதொழுநெஞ்சே.  
கினைத்துலகிலார்தெளிவார்.  
விரைந்தடைமின்மேல்.
45. முதலாழ்வார் { நீபுத்திருமகளுமன்னரயால்.  
கட்குத் திருக் {  
கோவலிடை கழியில் {  
காட்சி தந்தது. {  
(சிவன் திரிபுர { கையவலம்புரியும்.  
மேரித்தது.) {  
வீ—ப. 1—78.
- (சிவன் கங்கையைச் { பிடிசேர்களிறு. ஆறுசடைக்கரந்தான்.  
சடைமேல் தாங்கியது) {
- (சிவன் நால்வர்க்கு { நெறிவாசல்தானையாய்.  
உபதேசித்தது.) { ஆலநிழற்கீழ்.
- (பாணஸ்பர { அவரிவரென்றில்லையனங்கவேள்.  
யுத்தத்தில் சிவன் {  
குடும்பத்தோடு {  
தோற்றது.) {
- (பிரமன் திருமால் { குறைகொண்டொன்முகன்.  
திருவடியைவிளக்கியது.) {

கதைக்குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

| செய்யுள்.       | திருவந்தாதி. | பாசுர வகை. | செய்யுள்.         | திருவந்தாதி. | பாசுர வகை. |
|-----------------|--------------|------------|-------------------|--------------|------------|
| அகைப்பில்       | 4            | 38         | அழகியான்          | 4            | 22         |
| அங்கற்கிடர்     | 3            | 65         | அழைப்பன் திருமலை  | 2            | 50         |
| அடிச்சகடம்      | 4            | 33         | அழைப்பன் திருவேங் | 4            | 39         |
| அடிமூன்றில்     | 2            | 5          | அறிந்தைந்தும்     | 2            | 6          |
| அடியால்முன்     | 2            | 92         | அறியார்சமணர்      | 4            | 6          |
| அடியும்படிகடப்ப | 1            | 17         | அறிபுமுலகெல்லாம்  | 1            | 22         |
| அடிவண்ணம்       | 3            | 5          | அறிவென்னும்       | 3            | 12         |
| அடுத்தகடம்பகை   | 1            | 80         | அன்பாவாய்         | 4            | 59         |
| அடைந்ததாவணை     | 3            | 28         | அன்பாழியானை       | 1            | 72         |
| அடைந்தவருவினை   | 1            | 59         | அன்பேதகளியா       | 2            | 1          |
| அத்தியூரான்     | 2            | 96         | அன்றதுகண்டு       | 2            | 9          |
| அதுநன்று        | 3            | 88         | அன்றிவ்வுலகம்     | 3            | 34         |
| அமுதென்றும்     | 2            | 85         | ஆங்காரவாரம்       | 4            | 10         |
| அயனின்ற         | 1            | 57         | ஆங்குமலரும்       | 3            | 67         |
| அரணும்நமக்கு    | 3            | 78         | ஆட்பார்த்துஉழி    | 4            | 60         |
| அரண்காரணன்      | 1            | 5          | ஆமேயமரர்க்கு      | 1            | 45         |
| அரவமடல்         | 1            | 54         | ஆய்ந்தவருமறை      | 3            | 77         |
| அரியபுலன்       | 1            | 50         | ஆய்ந்துகொண்டாதி   | 4            | 79         |
| அரியதெளிது      | 2            | 22         | ஆய்ந்துரைப்பன்    | 2            | 73         |
| அருளாதொழியுமே   | 2            | 59         | ஆரேதுயருழந்தார்   | 3            | 27         |
| அருன்புரிந்த    | 3            | 19         | ஆரேயறிவார்        | 4            | 73         |
| அலரெடுத்த       | 3            | 97         | ஆலரிழற்கீழ்       | 4            | 17         |
| அவாவர்தாந்தாம்  | 1            | 14         | ஆளமர்வென்றி       | 1            | 81         |
| அவரிவரென்று     | 2            | 12         | ஆறியவன்பில்       | 1            | 35         |
| அவரிவரென்றில்லை | 4            | 56         | ஆறுசடை            | 4            | 4          |
| அவற்கடிமை       | 3            | 37         | இசைந்தவாமும்      | 3            | 64         |
| அவனென்னையாளி    | 4            | 30         | இடங்கைவலம்புரி    | 2            | 71         |
| அவனேயருவரை      | 3            | 51         | இடந்தகுபூயி       | 1            | 39         |
| அவன்கண்டாய்     | 2            | 24         | இடமாவது           | 4            | 66         |
| அவன் தமர்       | 1            | 55         | இடம்வலமேழ்        | 3            | 73         |
| அழகன்றே         | 3            | 6          | இடரார்பவொர்       | 1            | 78         |

180 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுள்கராதி.

| செய்யுள்.       | திருவந்தாதி. | பாசரலக்கம். | செய்யுள்.             | திருவந்தாதி. | பாசரலக்கம். |
|-----------------|--------------|-------------|-----------------------|--------------|-------------|
| இதுகண்டாய்      | 2            | 66          | ஊரும்வரியாவம்         | 1            | 38          |
| இதுவிலங்கை      | 4            | 28          | ஊனக்குரம்பை           | 1            | 91          |
| இமஞ்சூழ்மலையும் | 3            | 98          | எங்கன்பெருமான்        | 2            | 97          |
| இமயப்பெருமலை    | 4            | 87          | எண்மர்பதினொருவர்      | 1            | 52          |
| இமையாதகண்ணால்   | 1            | 32          | எமக்கென்று            | 2            | 38          |
| இயல்வாக         | 1            | 13          | எய்தான்மராமரம்        | 3            | 52          |
| இருந்தண்கமல     | 2            | 37          | எழில்கொண்டு           | 3            | 86          |
| இலையுணை         | 4            | 8           | எழுவார்விடைகொள்       | 1            | 26          |
| இல்லமயில்லேல்   | 4            | 72          | எளிதிலிரண்டடியும்     | 1            | 51          |
| இவையவன்கோயில்   | 3            | 31          | எனக்காவார்            | 1            | 89          |
| இவையாபிலவாய்    | 4            | 21          | எனக்காவார்            | 4            | 51          |
| இறையாய்கிலனாகி  | 3            | 39          | என்றுகடல்கடைந்தது     | 1            | 2           |
| இறையும்கிலனும்  | 1            | 29          | என்றுமறந்தறியேன்      | 4            | 92          |
| இறையெம்பெருமான் | 2            | 99          | என்றுமறந்தறியே        | 2            | 55          |
| இனிதென்பர்      | 2            | 35          | என்னொருவர்            | 1            | 34          |
| இனியவன்மாயன்    | 3            | 83          | என்னெஞ்சமேஇருள்       | 4            | 58          |
| இனியறிந்தேன்    | 4            | 96          | என்னெஞ்சமேயானென்      | 2            | 95          |
| இனியார்புகுவார் | 1            | 87          | ஏறமும்வென்றடர்த்த     | 2            | 63          |
| இன்றாகாணையே     | 4            | 7           | ஏற்றான்புள்ளுநீர்தான் | 1            | 74          |
| இன்றாவறினிறேன்  | 2            | 87          | ஏற்றேனடிமை            | 4            | 95          |
| இன்றேறகழல்      | 3            | 2           | ஒருங்கிருந்த          | 4            | 57          |
| உகந்துள்ளை      | 2            | 8           | ஒன்றுமறந்தறியேன்      | 1            | 6           |
| உகப்புருவன்     | 4            | 29          | ஒத்தின்பொருள்         | 2            | 39          |
| உணர்வாரார்      | 1            | 68          | ஒரடியும்சாடுதெத்த     | 1            | 100         |
| உணரினுணர்வரியன் | 3            | 82          | ஒருருவனல்ல            | 2            | 60          |
| உணர்ந்தாய்      | 2            | 48          | ஒர்த்தமனத்தராய்       | 3            | 79          |
| உயிர்கொண்டு     | 4            | 88          | கடிதுகொடுநாகம்        | 2            | 93          |
| உய்த்துணர்வு    | 3            | 94          | கடைகின்மமார்          | 2            | 11          |
| உரைமேல்கொண்டு   | 1            | 25          | கடைகின்மமார்          | 4            | 55          |
| உலகுமுலகிறந்த   | 1            | 61          | கண்டுவணங்கினூர்க்கு   | 4            | 78          |
| உலகமுழுழியும்   | 3            | 44          | கண்டேனதிருமேனி        | 2            | 67          |
| உளதென்று        | 2            | 45          | கண்ணும்கமலம்          | 3            | 9           |
| உளனாயகான்மறை    | 3            | 84          | கதவிக்கதம்            | 2            | 89          |
| உளன்கண்டாய்     | 1            | 99          | கதவுமனம்              | 4            | 81          |
| உளன்கண்டாய்     | 3            | 40          | கதைப்பொருள்           | 4            | 32          |
| உளன்கண்டாய்     | 4            | 86          | கதையும்பெரும்பொருள்   | 2            | 64          |
| உறுங்கண்டாய்    | 2            | 77          | கலந்தானென்னுள்ளத்து   | 4            | 82          |
| உற்றுவணங்கி     | 2            | 94          |                       |              |             |

| செய்யுள்.           | திருவந்தாதி. | பாசுர லக்கம். | செய்யுள்.            | திருவந்தாதி. | பாசுர லக்கம். |
|---------------------|--------------|---------------|----------------------|--------------|---------------|
| கலந்துமணியிமைக்கும் | 3            | 87            | சூழ்ந்ததுழாய்        | 3            | 50            |
| கல்லாதவரிலங்கை      | 4            | 53            | செவிவாய்கண்மூக்கு    | 1            | 12            |
| கவியினர்கை          | 3            | 85            | செவிக்கின்பமாவதுவும் | 4            | 69            |
| கழலெடுத்து          | 2            | 7             | செற்றதுவுஞ்சேரா      | 3            | 49            |
| கழலொன்று            | 1            | 48            | செற்றெழுந்து         | 1            | 94            |
| கழல்தொழுதும்        | 3            | 7             | சென்றதிலங்கை         | 2            | 25            |
| கவிறுமுகில்         | 3            | 71            | சென்றநாள்            | 3            | 17            |
| காணக்கழிகாதல்       | 2            | 56            | சென்றால்குடையாம்     | 1            | 53            |
| காணலுமுகின்றேன்     | 4            | 41            | சென்றுவணங்குமின்     | 4            | 42            |
| காண்காணென           | 3            | 35            | சேயனனியன்            | 4            | 71            |
| காப்புமறந்தறியேன்   | 4            | 93            | சேர்ந்ததிருமால்      | 3            | 30            |
| காப்புன்னையுன்ன     | 1            | 75            | சொல்லுந்தனைபும்      | 1            | 70            |
| காய்ந்திருளமாற்றி   | 3            | 66            | ஞானத்தால்            | 2            | 2             |
| காலையெழுந்துலகம்    | 1            | 66            | தமராவார்             | 4            | 91            |
| குறிப்பெனக்கு       | 4            | 34            | தமருகந்தது           | 1            | 44            |
| குறைகொண்டு          | 4            | 9             | தமருள்ளம்            | 2            | 70            |
| குறையாகவெஞ்சொல்     | 2            | 83            | தரித்திருந்தேன்      | 4            | 63            |
| குன்றனையகுற்றம்     | 1            | 41            | தவஞ்செய்து           | 4            | 19            |
| குன்றொன்றினாய்      | 3            | 72            | தவஞ்செய்துநான்முகன்  | 2            | 78            |
| கூற்றமுஞ்சாரா       | 4            | 50            | தழும்பிருந்த         | 1            | 23            |
| கையகனலாழி           | 3            | 63            | தற்பெண்ணைத்          | 4            | 77            |
| கையவலம்புரியும்     | 1            | 28            | தனக்கடிமைபட்டது      | 2            | 16            |
| கொண்டதுலகம்         | 2            | 18            | தாமுளரே              | 2            | 21            |
| கொண்டானை            | 1            | 79            | தாழ்சடையும்          | 3            | 63            |
| கொண்டுகுடங்கால்     | 4            | 44            | தாழ்ந்துவரம்         | 2            | 23            |
| கொண்டுவளர்க்க       | 2            | 93            | தாளால்சகடம்          | 3            | 54            |
| கோவலனாய்            | 3            | 42            | தாளாலுலகம்           | 4            | 35            |
| கோவாகிமாளில்ம்      | 2            | 69            | தானேதனக்குவமன்       | 3            | 38            |
| சாணுமறை             | 1            | 60            | தானொருவனாகி          | 4            | 70            |
| சார்ந்தகி           | 3            | 75            | திசையுந்திசையுறு     | 2            | 15            |
| சார்வுநமக்கு        | 3            | 100           | திருக்கண்டேன்        | 3            | 1             |
| சிலம்புஞ்செறிகழலும் | 3            | 90            | திருநின்மபக்கம்      | 4            | 62            |
| சிறந்தவென்          | 3            | 26            | திருமகளும்           | 1            | 42            |
| சிறந்தார்க்கு       | 2            | 44            | திருமங்கனின்மருளும்  | 2            | 57            |
| சிறியார்பெருமை      | 2            | 36            | திறம்பாதென்வொஞ்சே    | 1            | 96            |
| சினமாமதகளிறு        | 3            | 43            | திறம்பிறறினி         | 2            | 88            |
| சுருக்காகவாங்கி     | 2            | 40            | திறம்பேல்மின்        | 4            | 68            |
| சூதாவதென்           | 4            | 65            | துணிந்ததுசினதை       | 2            | 33            |

182 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

| செய்யுள்.         | திருவந்தாதி. | பாசுர<br>லக்கம். | செய்யுள்.            | திருவந்தாதி. | பாசுர<br>லக்கம். |
|-------------------|--------------|------------------|----------------------|--------------|------------------|
| தெளிதாகவுள்ளத்தை  | 1            | 30               | கின்றழிவமங்கை        | 1            | 21               |
| தெளிந்தசிலாதலம்   | 3            | 58               | கின்றெதிராய          | 3            | 80               |
| தேசந்திறலும்      | 3            | 10               | கீயென்றுலகனந்தாய்    | 2            | 30               |
| தேருங்காத்தேவன்   | 4            | 2                | கீயென்றேரேற்று       | 3            | 46               |
| தேவராய்நிற்கும்   | 4            | 54               | கீயுந்திருமகளும்     | 1            | 86               |
| தொகுத்தவரத்       | 4            | 5                | கீயேயுலகெல்லாம்      | 4            | 20               |
| தொடரெடுத்த        | 2            | 13               | நெஞ்சால்நினைப்பரியன் | 3            | 81               |
| தொட்டபடை          | 3            | 99               | நெறியார்குழல்        | 2            | 53               |
| தொழிலெனக்கு       | 4            | 85               | நெறிவாசல்            | 1            | 4                |
| தொழுதால்பழுது     | 3            | 25               | நேர்த்தேனடிமை        | 2            | 80               |
| தொழுதுமலர்        | 1            | 58               | பகல்கண்டேன்          | 2            | 81               |
| தோளவளையல்லால்     | 1            | 63               | படிகண்டறிதியே        | 1            | 85               |
| தோளிரண்டெட்டேழும் | 2            | 43               | படிவட்டத்தாமரை       | 3            | 13               |
| ககரமுன்புரிந்து   | 1            | 33               | படையாரும்            | 1            | 82               |
| ககரிழைத்து        | 2            | 4                | பணிந்தயர்ந்த         | 3            | 15               |
| கயவேன்பிறர்       | 1            | 64               | பணிந்தேன்            | 2            | 65               |
| கலமேவலிது         | 3            | 74               | பண்டிப்பெரும்        | 2            | 14               |
| கவின்னுரைத்த      | 2            | 86               | பண்டெல்லாம்          | 3            | 61               |
| கன்கோது           | 3            | 41               | பண்புரிந்த           | 1            | 46               |
| கண்மணிவண்ணன்      | 4            | 47               | பதிப்பகைஞற்கு        | 4            | 74               |
| கன்றுபிணிமூப்பு   | 1            | 71               | பதியமைந்து           | 2            | 27               |
| காகத்தனை          | 4            | 36               | பயின்றதாங்கம்        | 2            | 46               |
| காக்கொண்டு        | 4            | 75               | பரிசுநலுமலர்         | 2            | 3                |
| காடினும்பின்      | 1            | 88               | பலதேவரேத்த           | 4            | 15               |
| காமம்பலசொல்லி     | 3            | 8                | பழிபாவம்             | 2            | 20               |
| காம்பெற்ற         | 2            | 58               | பழுதாகாதொன்று        | 4            | 89               |
| காராயணனென்னை      | 4            | 14               | பழுதேபலபகலும்        | 1            | 16               |
| காவாயிலுண்டே      | 1            | 95               | பாட்டுமுறையும்       | 4            | 36               |
| கான்முகனை         | 4            | 1                | பாறளவுமோடி           | 1            | 3                |
| கான்முலைத்தலை     | 1            | 18               | பார்த்தகடுவன்        | 3            | 68               |
| கிகழ்ந்தாய்       | 4            | 24               | பாலகனையாலிலேமேல்     | 1            | 69               |
| கிலமன்னும்        | 4            | 16               | பாலன்றனதுருவாய்      | 3            | 33               |
| கிறங்கரியன்       | 2            | 52               | பாலில்கிடந்ததுவும்   | 4            | 3                |
| கிறம்பெளிது       | 3            | 56               | பாற்கடலும்           | 3            | 32               |
| கினைத்துலகில்     | 3            | 93               | பிடிசேர்க்கிறு       | 1            | 97               |
| கினைப்பன் திருமலை | 2            | 12               | பிதிருமனமிலேன்       | 4            | 84               |
| கின்றதோர்பாதம்    | 2            | 61               | பிரானுன்பெருமை       | 1            | 81               |
| கின்றபெருமானே     | 3            | 47               | பிரானென்று           | 2            | 31               |

| செய்யுள்.         | திருவந்தாதி. | பாசரலக்கம். | செய்யுள்.          | திருவந்தாதி. | பாசரலக்கம். |
|-------------------|--------------|-------------|--------------------|--------------|-------------|
| பின்னூலருநாகம்    | 2            | 91          | மருந்தும்பொருளும்  | 3            | 4           |
| பின்னின்ற         | 2            | 79          | மலைமுகடுமேல்       | 3            | 46          |
| ழ்வாய்            | 1            | 73          | மலையாமைமேல்        | 4            | 49          |
| தந்திலங்கும்      | 3            | 35          | மலையால்குடை        | 1            | 27          |
| தமதத்தால்         | 3            | 70          | மலையேழும்          | 2            | 49          |
| ணர்மருதினாடு      | 1            | 62          | மற்றூரியலாவார்     | 2            | 17          |
| புரிந்துமதவேழம்   | 3            | 45          | மற்றுத்தொழுவார்    | 4            | 26          |
| புரிந்துமலரிட்டு  | 4            | 45          | மணக்கேதம்சாரா      | 4            | 61          |
| புரியொருகைபற்றி   | 1            | 81          | மனத்துள்ளான்மாகடல் | 3            | 3           |
| பெருங்கருங்கடல்   | 1            | 67          | மனத்துள்ளான்வேங்   | 2            | 28          |
| பெரியவரைமார்பில்  | 3            | 55          | மனமாசுதீரும்       | 1            | 48          |
| பெருகுமதவேழம்     | 2            | 75          | மன்னுமணிமுடி       | 3            | 41          |
| பெருவில்பகழி      | 1            | 40          | மாலுங்கருங்கடல்    | 1            | 19          |
| பெற்றம்பிணைமருதம் | 3            | 60          | மாலேநெடியோனே       | 2            | 100         |
| பெற்றார்தனை கழல்  | 1            | 20          | மாலையரியருவன்      | 2            | 47          |
| பேசவாரெவ்வளவு     | 3            | 21          | மாற்பால்மனம்       | 3            | 14          |
| பேய்ச்சிபாலுண்ட   | 3            | 29          | மாறையதானவனை        | 4            | 18          |
| பேரேவாப்பிதற்றல்  | 1            | 56          | மாறான்புகுந்த      | 4            | 27          |
| பேர்த்தனை         | 2            | 10          | முடிந்தபொழுதில்    | 3            | 89          |
| பேரென்று          | 2            | 62          | முதலாவார்மூவரே     | 1            | 15          |
| பொருகோட்டோர்      | 1            | 9           | முயன்றுதொழு        | 3            | 53          |
| பொருப்பிடையே      | 3            | 76          | முரவணைவலி          | 1            | 36          |
| பொருளால்          | 2            | 41          | முன்னுலகமுண்டு     | 3            | 20          |
| பொலிந்திருண்ட     | 3            | 57          | மெய்தெளிந்தார்     | 4            | 94          |
| பொன்திகழுமேனி     | 1            | 98          | மேல்நான் முகன்     | 4            | 32          |
| போதறிந்து         | 2            | 72          | யானே தவம்          | 2            | 74          |
| போதானவிட்டு       | 4            | 64          | வகையறு நுண்        | 1            | 37          |
| மகனாகக்கொண்டு     | 2            | 29          | வகையாலவனி          | 2            | 34          |
| மகனொருவர்க்கு     | 3            | 92          | வகையால்மதியாது     | 4            | 25          |
| மகிழலகொன்றே       | 1            | 49          | வடிக்கோல           | 2            | 82          |
| மகிழ்ந்தது        | 2            | 32          | வடிவார்முடி        | 3            | 22          |
| மங்குல்தோய்       | 4            | 43          | வந்தித்தவனை        | 2            | 26          |
| மண்ணுண்டும்       | 3            | 91          | வந்துதைத்த         | 3            | 16          |
| மண்ணும்மலையும்    | 1            | 10          | வயிறழல்            | 1            | 98          |
| மண்ணுலகம்         | 2            | 90          | வாங்கருதி          | 2            | 84          |
| மதிக்கண்டாய்      | 2            | 51          | வரத்தால்வலி        | 1            | 90          |
| மதித்தாய்போய்     | 4            | 12          | வருவாலிருநிலன்     | 3            | 24          |
| மபங்கவலம்புரி     | 1            | 8           | வரைகுடை            | 1            | 83          |

184 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

| செய்யுள்.          | திருவந்தாதி. | பாசுர லக்கம். | செய்யுள்.         | திருவந்தாதி. | பாசுர லக்கம். |
|--------------------|--------------|---------------|-------------------|--------------|---------------|
| வரைச்சந்தனம்       | 2            | 76            | விரும்பிவிண்மண்   | 3            | 23            |
| வலமாகமாட்டாமை      | 4            | 63            | விரைந்தளடமின்     | 4            | 80            |
| வலிமிக்கவாளெயிற்று | 2            | 68            | வினையாட்படுவர்    | 4            | 52            |
| வழக்கன்றுகண்டாய்   | 2            | 19            | வினையாலடர்ப்படார் | 1            | 65            |
| வழிநின்றினை        | 1            | 76            | வீடாக்கும்பெற்றி  | 4            | 13            |
| வாயவனையல்லது       | 1            | 11            | வீற்றிருந்து      | 4            | 90            |
| வாய்மொழிந்து       | 3            | 18            | வெற்பென்றிருஞ்    | 2            | 54            |
| வாரிசுருக்கி       | 1            | 47            | வெற்பென்று        | 4            | 40            |
| வாழும்வகை          | 3            | 59            | வேங்—னேன் }       | 3            | 69            |
| வாழ்த்திய          | 3            | 96            | வெற்பென்று        | 1            | 77            |
| வாழ்த்துகவாய்      | 4            | 11            | வேங்கடம் பாடும் } | 4            | 48            |
| வானுகித்தியாய்     | 1            | 92            | வேங்கடமும்        | 4            | 83            |
| வானுலவுதிவளி       | 4            | 37            | வேந்தராய்         | 4            | 46            |
| விண்ணகரம்வெஃகா     | 3            | 62            | வைப்பன்           | 1            | 1             |
| வித்துமிடவேண்டுங்  | 4            | 23            | வையந்தகளியா       |              |               |
| விரலோடுவாய்        | 1            | 24            |                   |              |               |

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவந்தாதிகள் நான்குக்கு பாசுரங்கள்—நூல்கள்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

